

=1

StutikusumanjaliH

स्तुतिकुसुमाञ्जलिः

Document Information

Text title : StutikusumanjaliH

File name : stutikusumAnjaliH.itx

Category : major_works, sangraha, jagaddharabhata, kAshmIrashaivadarshanam

Location : doc_z_misc_major_works

Author : jagaddharabhaTTa

Proofread by : Ruma Dewan

Latest update : June 25, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 25, 2024

sanskritdocuments.org

स्तुतिकुसुमाञ्जलिः

ॐ श्रीगणेशाय नमः ।

नमः शिवाय निःशेषकलेशप्रशमशाखिने ।

त्रिगुणत्रिचिद्बुद्धमेवमेवविभेदिने ॥

सूचिपत्रम् ।

१. स्तुतिप्रस्तावना प्रथमं स्तोत्रम् ।
२. नमस्कारात्मकं द्वितीयं स्तोत्रम् ।
३. आशीर्वादाभ्यं तृतीयं स्तोत्रम् ।
४. मङ्गलाष्टकं चतुर्थं स्तोत्रम् ।
५. कविकाव्यप्रशंसाभ्यं पञ्चमं स्तोत्रम् ।
६. उराष्टकं षष्ठं स्तोत्रम् ।
७. सेवाभिनन्दनं सप्तमं स्तोत्रम् ।
८. शरणाश्रयणं अष्टमं स्तोत्रम् ।
९. कुपलाङ्घनं नवमं स्तोत्रम् ।
१०. करुलाङ्घनं दशमं स्तोत्रम् ।
११. दीनाङ्घनं एकादशं स्तोत्रम् ।
१२. तमःशमनं द्वादशं स्तोत्रम् ।
१३. प्रभुप्रसादनं त्रयोदशं स्तोत्रम् ।
१४. छितस्तोत्रं चतुर्दशं स्तोत्रम् ।
१५. करुणाराधनं पञ्चदशं स्तोत्रम् ।
१६. उपदेशनं षोडशं स्तोत्रम् ।
१७. भक्तिस्तोत्रं सप्तदशं स्तोत्रम् ।
१८. सिद्धिस्तोत्रं अष्टादशं स्तोत्रम् ।
१९. भगवद्रूपवर्णनं एकोनविंशं स्तोत्रम् ।

२०. ङसितस्तोत्रं विंशं स्तोत्रम् ।
 २१. अर्धनारीश्वरस्तोत्रं ऐकविंशं स्तोत्रम् ।
 २२. काटिपदबन्धस्तोत्रं द्वाविंशं स्तोत्रम् ।
 २३. शृङ्खलाबन्धस्तोत्रं त्रयोविंशं स्तोत्रम् ।
 २४. द्विपद्यमकं यतुर्विंशं स्तोत्रम् ।
 २५. रुचिरञ्जनाभ्यं पञ्चविंशं स्तोत्रम् ।
 २६. पादादियमकस्तोत्रं षड्विंशं स्तोत्रम् ।
 २७. पादमध्यमकभ्यं सप्तविंशं स्तोत्रम् ।
 २८. पादान्तयमकस्तोत्रं अष्टाविंशं स्तोत्रम् ।
 २९. ऐकान्तरयमकस्तोत्रं ऐकोनत्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३०. मलायमकस्तोत्रं त्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३१. नतोपदेशस्तोत्रं ऐकत्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३२. शरणागतोद्धरणं द्वात्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३३. कर्णपूरस्तोत्रं त्रयस्त्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३४. अत्र्यवर्णस्तोत्रं यतुस्त्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३५. ईश्वरप्रशंसास्तोत्रं पञ्चत्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३६. स्तुतिङ्गलप्राप्तिस्तोत्रं षट्त्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३७. स्तुतिप्रशंसास्तोत्रं सप्तत्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३८. पुण्यपरिणामस्तोत्रं अष्टात्रिंशं स्तोत्रम् ।
 ३९. ग्रन्थकर्तृर्वशवर्णनम् ।

१. स्तुतिप्रस्तावना प्रथमं स्तोत्रम्

- ह्लादवद्भिरमलैरनर्गलैर्जुवनैरघडरैर्नवैरियम् ।
 स्वामिनः कलमशमक्षमैः क्षाणं रोद्धुमर्हति मनः सरस्वती ॥ १ ॥
 स्वामिनः स्थिरगुणा सवडिमा कर्णयोरभूतवर्षिणी मनः ।
 कर्तुमर्हति मुहूर्तमुज्जितस्वैर्यापलमियं सरस्वती ॥ २ ॥
 रम्यरीतिरनघा गुणोज्ज्वला यारुवृत्तरुचिरा रसान्विता ।
 रञ्जयत्वियमलङ्कृता मनः स्वामिनः प्राणयिनी सरस्वती ॥ ३ ॥
 सत्त्वधाम वरलाभयायितश्चाध्यवर्णविशदा विशात्वियम् ।
 निर्मलं सधनकालविप्लवा मानसं स्मरञ्जितः सरस्वती ॥ ४ ॥

भक्तिः सपदि सर्वमङ्गला बोधिता निजधियैव मेऽनया ।
आशिराधयिषतीश्वरं वरं लब्धुमीप्सितमियं सरस्वती ॥ ५ ॥

ओमिति स्फुरदुरस्यनाडतं गर्भगुम्भितसमस्तवाङ्मयम् ।
दन्धनीति वृदि यत्परं पदं तत्सदक्षरमुपास्महे मः ॥ ६ ॥

भानुना तुलिनभानुना बृहद्भानुना य विनिवर्तितं न यत् ।
येन तज्जगिति (जटिति) शान्तिमान्तरं ध्वान्तमेति तद्गुपास्महे मः ॥ ७ ॥

कीचकादिकुलरेष्विवाऽम्भरं बिम्बमम्भरमणोरिवोर्मिषु ।
ओकमेव विदयित्स्वनेकधा यय्यकास्ति तद्गुपास्महे मः ॥ ८ ॥

तर्ककृशगिरामगोचरं स्वानुभूतिसमयैकसाक्षिणम् ।
मीलिताभिलविकल्पविप्लवं पारमेश्वरमुपास्महे मः ॥ ९ ॥

स्वावभासमयमेव मायया येन भिन्नमवभास्यते जगत् ।
चित्रमिन्द्रधनुरभ्रलेपया भास्वतेव तद्गुपास्महे मः ॥ १० ॥

वृद्धुलागडनगडगूढितं भासिताऽभिलजगत्त्रयोदरम् ।
कन्दकन्दरदरीमुष्णोद्गतप्राणमारुतकृतस्थिरस्थितिम् ॥ ११ ॥

त्यक्तसर्वदशमक्षयोदयं त्रुपवर्जितमभितिसंश्रयम् ।
यं निरञ्जनमनक्षगोचरं दीपमद्भुतमुशान्ति तं स्तुमः ॥ १२ ॥

यस्य शस्यमहसो निरर्गलं योगमाप्य चरणाब्जरेणुभिः ।
अद्भुतां दधति नीरजस्कतां तं जगत्पतिमुमापतिं स्तुमः ॥ १३ ॥

थारुथन्द्रकलयोपशोभितं भोगिभिः सड गृहीतसौवृद्धम् ।
अभ्युपेतघनकालशात्रवं नीलकण्ठमतिकौतुकं स्तुमः ॥ १४ ॥

धृष्टयैव भुवनानि भावयन् यः प्रियोपकराग्रडोऽपि सन् ।
अप्रियोपकराग्रडोऽभवत् तं स्वशक्तिसन्धिवं शिवं स्तुमः ॥ १५ ॥

पद्मसद्गकरमर्दलालितं पद्मनाभनयनाब्जपूजितम् ।
पद्मबन्धुमुकुटांशुरञ्जितं पादपद्मयुगमैश्वरं स्तुमः ॥ १६ ॥

अऽध्रियुगममरेशमस्तकस्रग्भिरुज्ज्वलमुरश्च भस्मभिः ।
शोभरञ्च डिमरश्मिरश्मिभिर्यो बिभर्ति तमुपास्महे विभुम् ॥ १७ ॥

मूर्ध्नि यन्द्रकरसुन्दरत्विषं हेनपिउऽपरिपाउरुस्मिताम् ।
दृढिनां वडति तापडारिणीं सिद्धसिन्धुमतनुं तनुं य यः ॥ १८ ॥

कर्तुमुत्सङ्गत एव सेवको यस्य कस्य न मनः सकौतुकम् ।
नैति शान्तनवविग्रहोऽपि सन् भीष्मतां न य विचित्रवीर्यताम् ॥ १९ ॥

आपतन्तमयमं यमं पुरो यः सविग्रहमविग्रहं व्यधात् ।
दर्पकं व्यधित योऽप्यदर्पकं तं विषादमविषादमाश्रये ॥ २० ॥

अम्बरेण गननेन संवृतं जिवनैः शिरसि वारिभिः श्रितम् ।
भोगिभिश्च भुजगैर्विभूषितं शङ्करं शुभकरं भजामहे ॥ २१ ॥

पावकेन शिपिनोपशोभितं भासितं सितरुया डिमांशुना ।
भास्वता य रविणा विराजितं लोचनत्रयमुपास्महे विभोः ॥ २२ ॥

अभयङ्करमाश्रितं स्वरूपं दधदुदामसमग्रधामयोगम् ।
शुश्रितारकमीश्वरस्य नेत्रत्रितयं शूलशिभात्रयं य वन्दे ॥ २३ ॥

मीलद्विलोचनसमुद्रसमुद्रताऽश्रु-
श्रोतःस्रु तिस्रपितमूलकपोलभागाः ।
द्वेवं शशाङ्कलया कलिताऽवतंसं
शंसन्ति सन्त षड शङ्कर शङ्करेति ॥ २४ ॥

भ्रान्तोऽस्मि वैशसमये समयेऽहमत्र
मिथ्यैव द्विगम्यतो मलतोऽपमार्गान् ।
विश्रम्य नन्दनवने नवने शिवस्य
भेदस्तु सम्प्रति समेति स मेऽवसानम् ॥ २५ ॥

यत्पार्वणोन्मुक्तस्फुरवाङ्मल-
संवासदुर्ललितयाऽपि वयोधिदेव्या ।
विश्रम्यते मनसि नः समले सलीलं
तत्सौभागं भगवतो जयतीन्दुमौलेः ॥ २६ ॥

यं भूषयन्ति कमनीयमडीनभोगाः
स्तुत्वा भवन्ति कृतिनो यमडीनभोगाः ।
चित्तोचितं तमपलाय मडीनभोगाः
कर्तुं परत्र धृतसंयम ! डी न भो गाः ॥ २७ ॥

अवाप्य गुरुभिर्गुणैर्जगति गौरवं ध्यायत-
स्तमीरमणशेभरं भवति गौरवन्ध्या यतः ।

अतस्तमुभया समं कृतमलाविलासं प्रति
स्तुतौ विरथिता मया मतिरनाविला सम्प्रति ॥ २८ ॥

मत्वा सद्यः सुकृतसुलभं दुर्लभं जिवलोकं
लब्ध्वा सर्वव्यसनशमनं मित्रमेकं विवेकम् ।
धन्याः केचित्कृतकुमुदिनीकान्तलेष्वाऽवतंसं
उंसं शंसन्त्यमलमधुरैर्भक्तिसिक्तैर्वयोभिः ॥ २९ ॥

अन्तःशून्यं गुणविरहितं नीरसं सर्गहीनं
काव्यं लुधं ननु सुमनसां न स्थलाभोरुलाभम् ।
तत्रापीशः श्रवणपुलिने गाढरागानुबन्ध-
प्रोद्यद्भक्तिप्रगुणितमदः कर्तुमर्हत्यगर्हम् ॥ ३० ॥

अथवाऽमृतमिन्दुवर्षिणीन्दुधुतिरानन्दममन्दमर्पयन्ती ।
नयति ध्रुवमार्द्रतामियं गीर्गिरिज्जिवितनाथमिन्दुकान्तम् ॥ ३१ ॥

एति काश्मीरकमलाकवि श्रीमज्जगद्भद्ररत्नविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“स्तुतिप्रस्तावना” नामकं प्रथमं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

२. नमस्कारात्मकं द्वितीयं स्तोत्रम्

ॐ नमः परमार्थैकरूपाय परमात्मने ।
स्वेच्छावलासिताऽसत्यभेदभिन्नाय शम्भवे ॥ १ ॥

नमः शिवाय निःशेषकलेशप्रशमशाशिने ।
त्रिगुणत्रिचिद्बुद्धिभेदभेदविभेदिने ॥ २ ॥

नमः समस्तगीर्वाणकिरीटघटिताऽङ्घ्रये ।
जगन्नगरनिर्माणनर्मशर्मदकर्मणे ॥ ३ ॥

नमस्तमस्वतीकान्तभाण्डमण्डितमौलये ।
तापान्धकारनिर्वेदभेदविच्छेदवेदिने ॥ ४ ॥

नमः समस्तसङ्ख्यकल्पनाकल्पशाशिने ।
विकासिकलिकाकान्तकलापाय स्वयम्भुवे ॥ ५ ॥

नमस्तमःपराभूतभूतवर्गानुक्रमिने ।

श्वेतभानुभृङ्गभानुभानुभासितयक्षुषे ॥ ६ ॥

नमः शमनलुङ्कारकतराऽऽतुरडर्षिणे ।

भवाय भवदावाग्निविविग्नाऽमृतवर्षिणे ॥ ७ ॥

नमः समदकन्दर्पदर्पज्वरभरच्छिटे ।

दुर्वारभवरुग्मङ्गभिषजे वृषलक्ष्मणे ॥ ८ ॥

नमो जन्मजरामृत्युभीतिसातङ्गुपालिने ।

करुणामृतसम्पर्कपेशलाय कपालिने ॥ ९ ॥

नमो निसर्गनिर्विघ्नप्रसादामृतसिन्धवे ।

संसारभरुसन्तापतापितापन्नबन्धवे ॥ १० ॥

नमः सान्द्राऽमृतस्यन्दिधनध्वनितशोभिने ।

मडाकालाय भीष्मोष्मभवग्रीष्मकलमच्छिटे ॥ ११ ॥

नमो वाङ्मनसातीतमडिन्ने परमेष्ठिने ।

त्रिगुणाष्टगुणाऽनन्तगुणनिर्गुणभूर्त्तये ॥ १२ ॥

हंसाय दीर्घदोषान्तकारिणेऽम्बरयारिणे ।

स्वमलोमडिमध्वस्तसमस्ततमसे नमः ॥ १३ ॥

यः सुवर्णेन यन्द्रेण गाङ्गेयेनाग्निजन्मना ।

काञ्चनेनश्रियं धत्ते तस्मै स्मरञ्जिते नमः ॥ १४ ॥

निजाङ्गमङ्गमङ्ग्यापि भक्तानुग्रहकारिणे ।

नमः स्तम्भितजम्भारिभुजस्तम्भाय शम्भवे ॥ १५ ॥

निःसामान्याय मान्याय न्यायमार्गोपदेशिने ।

मूर्धन्याय वदान्याय धन्याय स्वामिने नमः ॥ १६ ॥

नमः संवृतकालाय कालायसगलत्विषे ।

गङ्गाधौतकलापाय कलापायमविन्दते ॥ १७ ॥

जिष्णुना जिष्णुना लोकान् विष्णुना प्रभविष्णुना ।

ब्रह्मणा ब्रह्मणाद्यैः स्तुताय स्वामिने नमः ॥ १८ ॥

कुलशैलदलं पूर्णसुवर्णगिरिकर्णिकम् ।

नमोऽधितिष्ठतेऽनन्तनालं कमलविष्टरम् ॥ १९ ॥

निमित्तमन्तरेणापि यः सपङ्कजनाभये ।
प्रवर्तते विभुस्तस्मै नमः पङ्कजनाभये ॥ २० ॥

नमः सोमार्धद्विषय सोमार्धकृतमौलये ।
श्वेताभयसमुद्भूतश्वेताभयशशे नमः ॥ २१ ॥

विनतानन्दनं नागविग्रहोग्रभुषं दृशा ।
विनायकमुपासीनं भजते स्वामिने नमः ॥ २२ ॥

नमो ब्रह्मलक्ष्मणश्रवसे भवसेतवे ।
जगत्सर्गस्थितिद्वारासहेतवे वृषडेतवे ॥ २३ ॥

कर्णिकादिष्विव स्वर्णमार्णवादिष्विवोदकम् ।
भेदिष्वभेदि यत्तस्मै परस्मै मडसे नमः ॥ २४ ॥

यमेकमेव श्रयतो न जायते
स्मृडा परस्मै मडतेऽपि नाकिने ।
नमः समस्तापद्भुपेतपालन-
प्रताय तस्मै विभवे पिनाकिने ॥ २५ ॥

विधौ जगत्सर्गविधौ यदाहितं
प्रतिष्ठितं यत्स्थितिकारणे विधौ ।
समूढमूढार्धविधौ लये य यत्
पराय तस्मै मडसे नमो नमः ॥ २६ ॥

नमः समुत्पादिततारकद्विषे
नमस्त्रिधामाश्रिततारकद्विषे ।
नमो जगत्तारकपुण्यकर्माणो
नमो नमस्तारकराजमौलये ॥ २७ ॥

नमो नमस्तेऽमृतभानुमौलये
नमो नमस्तेऽमृतसिद्धिदायिने ।
नमो नमस्तेऽमृतकुम्भपाणये
नमो नमस्तेऽमृतभैरवात्मने ॥ २८ ॥

नमस्तमःपारपराध्ववृत्तये
नमः समस्ताध्वविभक्तशक्तये ।
नमः कुम्भस्तसमस्तमूर्तये

नमः शमस्थापितभक्तिमुक्तये ॥ २८ ॥

विजयजयप्रदाय शबराय वराय नमः

सकलकलङ्कसङ्कुरउराय उराय नमः ।

जगदगदप्रगल्भविभवाय भवाय नमः

प्रवरवरप्रकाशितशिवाय शिवाय नमः ॥ ३० ॥

एति काश्मीरकमडाकविश्रीजगद्धरभट्टविरचिते

भगवतो भक्षेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ

“नमस्कारात्मकं” नामकं द्वितीयं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

३. आशीर्वादाभ्यं तृतीयं स्तोत्रम्

नित्यं निरावृत्ति निजानुभवैकमान-

मानन्दधाम जगदङ्कुरभीजमेकम् ।

द्विज्देशकालकलनादिसमस्तउस्त-

मर्दासुखं दिशतु शर्म मङ्गलौ नः ॥ १ ॥

व्योम्नीव नीरदभरः सरसीव वीशि-

व्यूढः सङ्गमङ्गसीव सुधांशुधाम ।

यस्मिन्निदं जगद्दुष्टेति य लीयते य

तस्थाम्भवं भवतु वैभवमृद्ध्ये नः ॥ २ ॥

लोकत्रयस्थितिलयोद्यकेलिकारः

कार्येण यो हरिहरद्वुष्टिणत्वमेति ।

द्वेवः स विश्वजनवात्मनसातिवृत्त-

शक्तिः शिवं दिशतु शश्वदनश्वरं वः ॥ ३ ॥

सर्वः किलायमवशः पुरुषाणुर्कर्म-

कालादिकारणगणो यदनुग्रहेण ।

विश्वप्रपञ्चरथनाथतुरत्वमेति

स त्रायतां त्रिभुवनैकमक्षेत्रो वः ॥ ४ ॥

अेकस्य यस्य सकलः करणानपेक्ष-

ज्ञानकियस्य पुरतः स्फुरति प्रपञ्चः ।

पश्यञ्जगत् करतलाऽमलकीकुलाभं

लाभं स पुष्यतु परं परमेश्वरो वः ॥ ५ ॥

यः कन्दुकैरिव पुरन्दरपद्मसम्-
पद्मापतिप्रभृतिभिः प्रभुरप्रमेयः ।
भेलत्यलङ्घ्यमडिमा स डिमाद्रिकन्या-
कान्तः कृतान्तदलनो लघयत्वघं वः ॥ ६ ॥

सेवानमन्निभिलभेयरमौलिरत्न-
रश्मिच्छटापटलपाटलपाटपीठः ।
पुष्पातु धाम कपिश्रीकृतशैलशङ्ख-
त्वङ्गन्मृगाङ्गमधुराकृतिरीश्वरो वः ॥ ७ ॥

अङ्गं भुजङ्गरयिताङ्गदभङ्गि तुङ्गं
त्वङ्गतत्तङ्ग गगनाङ्गनसङ्गि गङ्गम् ।
भिन्नद्विभुर्विडितरङ्गदनङ्गभङ्ग-
मङ्गीकरोत्वरमभङ्गुरमिङ्गितं वः ॥ ८ ॥

यः कुण्डमण्डलकमण्डलुमन्त्रमुद्रा-
ध्यानार्थनस्तुतिजपाद्युपदेशयुक्त्या ।
भोगापवर्गधमनुग्रहमानतानां
व्यानञ्ज रञ्जयतु स त्रिजगद्गुरुर्वः ॥ ९ ॥

शम्भोरदल्लशरदल्लतुषारशुभ्रं
भ्राजिष्युभृतिभरशीभरभास्वराभम् ।
दृश्याद्गुर्भसलनीलगलं कलङ्का-
लङ्कारशारदशाङ्गुनिभं शुभं वः ॥ १० ॥

येनोपदिष्टमनपायमुपायमाथ्य
स्वर्गापवर्गविभवैर्विभवो भवन्ति ।
देवः स वः सकलकर्मकृलोपलम्भ-
विस्त्रम्भभूमिरभिवान्छितसिद्धयेऽस्तु ॥ ११ ॥

मूलोज्जितेन कलिकाकलितेन ताप-
शान्तिक्षमेण नमतामविपल्लवेन ।
सद्यःकलेन सुमनोभिरुपासितेन
स्थाणुः श्रियेऽस्तु भवतां वपुषाऽदृमुतेन ॥ १२ ॥

दिव्यापगाप्लवनपावकसेवनाभ्यां
 विभ्रत्तनुं शुचिमपेतकलङ्कुशङ्काम् ।
 दौषानुषङ्गरुडितस्तिमिरोष्मशान्त्यै
 भूयाद्द्विजाधिपतिरीश्वरवन्दितो वः ॥ १३ ॥

दानाम्बुनिर्भरकरस्तनयः स यस्य
 श्रीमान् स यस्य धनदः सविधे विधेयः ।
 यः संश्रितः शिरसि मुक्तकरेण राज्ञा
 पुष्पातु वः कनकवर्षधनः स देवः ॥ १४ ॥

निर्मत्सरौ निवसतः सममर्कयन्द्रौ
 नीरानवावमृतडालडलौ य यत्र ।
 राज्ञा नवेन तदधिष्ठितमुज्ज्वलेन
 शार्वं वपुर्भवतु वाञ्छितसिद्धये वः ॥ १५ ॥

वक्ता य यः सुप्पथिता य विभुः श्रुतीनां
 वक्षः करे य वडते कमलाङ्कितं यः ।
 यो मूर्ध्नि वर्ष्मणि य डैमवतीं बिभर्ति
 त्रैधं भवन् भवतु वः स शिवः शिवाय ॥ १६ ॥

तापत्रयाऽपहृतये त्रिशिषं त्रिवर्ग-
 सिद्ध्यै त्रिधामलयनं नयनत्रयं य ।
 त्रिःस्रोतसोऽपि सलिलं त्रिमलापनुच्यै
 भूयात्त्रिलोकमङ्कितं त्रिपुरद्विषो वः ॥ १७ ॥

यदर्शनाऽमृतसुभानुभवेन धन्या
 नेत्रोत्पलानि चिरमर्धनिमीलितानि ।
 दृष्मार्गगोचररवीन्दुकरप्रसङ्ग-
 भङ्गयेव बिभ्रति शिवः शिवदः स वोऽस्तु ॥ १८ ॥

कालं दृशैव शमयन् सकलप्रयासं
 यः श्वेतमुत्तमयमत्कृतिदृश्यकार ।
 श्वेतं यशः प्रशमयन्नसतां सतां य
 कालं कृतार्थयति यः स शिवोऽवताद्गः ॥ १९ ॥

अभ्रुर्बिभर्त्यलिकपावकसौहृदं यो
 यत्राडिरेति शिषिना सल सामरस्यम् ।

जूटः स वः सममरातिभिरप्यमर्ष-
मुक्तां स्थितिं प्रथयतु प्रमथाधिपस्य ॥ २० ॥

अव्यात्स वः शिरसि यस्य विलोचनाग्नि-
ज्वालावलीढसुरसिन्धुजलोपगूढः ।
अद्यापि वाऽवशिषापरिषद्भुग्ध-
दुग्धाब्धिभध्यग एव श्रियमेति यन्द्रः ॥ २१ ॥

अव्यात्स वः सुकृतिनामलिकेषु धूली-
पट्टीकृतेषु पदरेणुभरेण यस्य ।
धाताक्षराणि विभति क्षितिपालमौलि-
मालार्थिताङ्घ्रिकमलो भविता भुवीति ॥ २२ ॥

शैवी शिवं दिशतु शीतमरीचिलेपा
जूटाडिरत्नकिरणश्छुरणारुणा वः ।
देवी नवीननभलक्ष्मणिया पिघत्ते
यत्सङ्कमं कुयतटे पटपल्लवेन ॥ २३ ॥

दिव्यास्तदस्तु कुययूयुङ्कमिन्दुमौलि-
देलार्धभङ्गवसतेरमृतास्ये वः ।
अभ्येति यन्मदनपूजयसुवर्णापीठ-
पृष्ठप्रतिष्ठितडरिन्मणिलिङ्गभङ्गिम् ॥ २४ ॥

याः क्षीरसिन्धुलडरीवृतमन्दराद्रि-
मुद्रामनङ्गदमनस्य नयन्ति जूटम् ।
द्विर्भाविताविरलसिद्धसरित्तरङ्गा-
स्ता लङ्घयन्त्वधमधर्मरुयो रुयो वः ॥ २५ ॥

लोकत्रयाऽभ्युद्ययजन्ममडी मडीयः
स्थानाधिरोडणविधावधिरोडिणी या ।
सा यन्द्रयूङ्मुकुटध्वजवैजयन्ती
जहोरनिहृतनया तनयाऽवताद्भः ॥ २६ ॥

भालाग्निडीलकलिताप्पिलरन्त्रभागं
भर्गस्य वो दिशतु शर्म शिरःकपालम् ।
यत्कालवह्निवपुषः पथतः प्रभूत-
भूतव्रजं व्रजति तस्य मडानसत्त्वम् ॥ २७ ॥

थान्द्रं य धाम सुरनिर्जरिणी जलं य
 उस्तस्थडेमकलशाऽमृतज्वनं य ।
 स्निग्धं य दृग्विलसितं उसितं सितं य
 युष्माकमूष्मशामनाय भवन्तु शम्भोः ॥ २८ ॥

मूर्ध्नि धुसिन्धुधवले धवलेन्दुलेभा
 कैलासशैलशिखरे धवलश्च वाः ।
 नीलारदारिणि वपुष्यपि भूतिरेषा
 पुष्पातु वः सदृशसङ्घटना शिवस्य ॥ २९ ॥

उत्तमडेमरुयि थन्द्रकला कलापे
 बालप्रवालरुचिरे य करे कपालम् ।
 ताम्रेऽधरे य उसितं सितमद्भुतेयं
 विच्छित्तिरिन्दुशिरसः कुशलं क्रियाद्भः ॥ ३० ॥

श्रेयः प्रयच्छतु परं सुविशुद्धवर्णा
 पूर्णाभिलाषविबुधाधिपवन्नीया ।
 पुण्या कविप्रवरवाग्वि बालयन्द्र-
 यूडामणेश्वरणरेणुकणावली वः ॥ ३१ ॥

डारीऽतोल्लाशकृष्णीन्द्रकणोन्द्रनील-
 नीलच्छविच्छुरणशारमुरःस्थलं वः ।
 पुष्पातु निह्नु तनगेन्द्रसुताकुयात्र-
 कस्तूरिकाभकरिकाडिणमिन्दुमौलेः ॥ ३२ ॥

युष्माकमस्तु नवनीलसरोजदाम-
 श्यामद्युतिः सुमतये शितिकण्ठकण्ठः ।
 यः डेतकीधवलवासुकिभोगयोगा-
 द्वाङ्गौघभिन्नगगनाङ्गनभङ्गिमेति ॥ ३३ ॥

क्षीरार्णवस्य यरण्णजतले निवास-
 मासेदुषस्तनयमप्रतिमप्रसादः ।
 यो मूर्ध्नि लालयति बालमसौ दयाब्धि-
 र्द्वैवस्तनोतु मुदमाश्रितवल्बो वः ॥ ३४ ॥

या राजडंसशिषिसम्भृतकान्तिरेति

सधस्तिरोहितधनावरणा प्रसादम् ।
सा प्रावृडन्तशरदादिदिनेष्विव धौः
शम्भोरभीष्टकुलपाककुदस्तु दृग्वः ॥ ३५ ॥

अन्तर्घृताखिमकरज्वलनोदितेन्दुः
स्वःसिन्धुसङ्गसुभगा परमेश्वरस्य ।
औदन्वतीव तनुरस्तु गजाश्वरत्न-
श्रीलाभकृत्सुमनसाममृताय दृग्वः ॥ ३६ ॥

यत्राग्निरीप्सति कलां न विवृत्य जिह्वां
नैति प्रतिक्षपमपेतवसुस्तमर्कः ।
क्षीणस्तमिन्दुरपि न श्रयति श्रियेऽस्तु
श्रीधाम तत्पुररिपोर्नयनत्रयं वः ॥ ३७ ॥

अर्कस्य नोदगयनं शिशिरेऽपि यत्र
शीतत्वेषो न भ्रुवेऽपि कलापलापः ।
क्षामं य धाम न वडत्यपि वह्निरहि
तत्रायतां पुररिपोर्नयनत्रयं वः ॥ ३८ ॥

यामाश्रितोऽम्बरमणी रमणीयधामा
कामान्तकावनलसाऽनलसाद्व्यधाधा ।
यापीन्दुसम्भवसुधावसुधा दृशस्ताः
शर्वस्य वः शिवपुषो वपुषो भवन्तु ॥ ३९ ॥

पुष्पातु वः प्रथमसङ्गमभीरुगौरी-
विस्त्रम्भणप्रणयभङ्गभयाकुलस्य ।
तत्कालकार्यकरदर्पकटेऽलदा-
जितानुतापमुरगाभरणस्य येतः ॥ ४० ॥

जूटे कपालशकलानि कलानिधिश्च
उस्ते सुधाम्बु सरलं गरलं गले य ।
शकादिभिश्च नमनं गमनं गवा य
यस्यास्तु दुर्गतिदरः स दरः सदा वः ॥ ४१ ॥

यस्य क्षितिः शिरसि सौमनसीव शेषा
शेषाडिरङ्गदपदे स यकास्ति यस्य ।
तस्य प्रभोरभृतनिर्जरनिर्विशेषा-

शेषाणि उन्तु दुरितानि सरस्वती वः ॥ ४२ ॥

श्रीमानकल्पत न कल्पतरुर्धदास्यै
तृष्णा रसायनरसाय न यं समेत्य ।
लभ्यो न यो गडनयोगडवैः स वोऽध-
मप्राकृतो डरकृतो डरतु प्रसादः ॥ ४३ ॥

मुक्तिर्लि नाम परमः पुरुषार्थ अक-
स्तामन्तरायमवयन्ति यदन्तरज्ञाः ।
किं भूयसा भवतु सैव सुधामयूष-
लेभाशिभाभरणाभक्तिरभङ्गुरा वः ॥ ४४ ॥

स यत्र गुडभर्त्सिणो भवभुजङ्गजिह्वाञ्चनै-
र्गजास्यकरकर्षणैः स य गिरीन्द्रकन्याडरिः ।
स चार्कसुतसैरिभो रवितुरङ्गगुडेषारवै-
र्भुङ्गं दधति धाम तद्दिशतु शाम्भवं धाम वः ॥ ४५ ॥

यस्मिञ्जातस्त्रिभुवनजयी भग्नकामः स कामो
यस्मिंस्त्रेभे शलभलघुतां प्रामकावः स कावः ।
यस्यौघो न प्रभवति मछोनिह्वे जाह्वीयः
श्रेयः प्रेयः प्रथयतु स वः शाम्भवो दृङ्गिभगः ॥ ४६ ॥

यः क्रोधाग्नेः समिधमकरोर्धर्षकं धर्षकन्-
च्छेदाभिज्ञं व्यधित जगतां यः कृतान्तं कृतान्तम् ।
नेतुं यश्च प्रभवति मतिह्लासमस्तं समस्तं
निष्प्रत्यूढं प्रथयतु पथि त्रासदे वः स देवः ॥ ४७ ॥

पायाद्भस्त्रिजगद्गुरुः स्मरडरः सोपग्रहाणां शिरः
श्यामाकामुकमत्सरेण यरणी पङ्क्तिर्गडाणामिव ।
यस्य प्रहसुरासुरेश्वरशिरोमन्दारमालागल-
त्किञ्जल्कोत्तरपिञ्जरोन्मुपनभश्रेणीनिभेनाश्रिता ॥ ४८ ॥

अर्द्धेन्दुभौमभुधवाङ्गति काव्यमन्दा
मन्दारकुन्दकुमुदैर्यमुदर्ययन्ति ।
तस्य प्रभोरधमलोष्मशामादमन्दा
मन्दाकिनीव मुदमर्पयतु स्तुतिर्वः ॥ ४९ ॥

भस्मोद्धूलितमूर्तिरिन्दुधवलज्योतीरसोर्वीधर-
स्कन्धासक्ततुषारगौरवृषभाः षोडशस्तु भद्राय वः ।
देवो दृग्धमडाब्धिमध्ये विकसत्सत्पुण्डरीकोपरि-
कीडद्वालमरालनिर्मलरुचिः कात्यायनीकामुकः ॥ ५० ॥

त्राता भीतिभृतां पतिश्चिद्यितां ज्वलेशं सतां शंसतां
उन्ता भक्तिमतां मतां स्वसमतां कर्ताऽपकर्ताऽसताम् ।
देवः सेवकभुक्तिमुक्तिघटनाभूर्भूर्भुवःस्वस्त्रयी-
निर्माणास्थितिसंघतिप्रकटितकीडो मृगः पातु वः ॥ ५१ ॥

कृष्णेन त्रिजगत्प्रसिद्धविजयप्रख्यातिना लोचनं
भक्त्या वासवसूनुना कृतवता पादाब्जपूजाविधौ ।
यस्मादाप्तसुदृशनेन निषिद्धं विश्वं विधेयीकृतं
कृष्णेनेव स धूर्जटिर्घटयतु श्रेयांसि भूयांसि नः ॥ ५२ ॥

श्रीकण्ठस्य सकृत्तिकार्तभरणी मूर्तिः सदारोळिणी
ज्येष्ठा भद्रपदा पुनर्वसुयुता त्रित्रा विशाभान्विता ।
दिश्यादक्षतलस्तमूलघटिताषाढा मघालङ्कृता
श्रेयो वैश्रवाणाश्रिता भगवतो नक्षत्रपालीव वः ॥ ५३ ॥

बिन्दु क्षमाधरसन्धिबन्धमुदघेरभोभरं जृम्भय
क्षुब्ध क्षमापटलं दलत्क्षिप्रिङ्गापीठीलुक्तसौष्ठवम् ।
पिण्डुदि प्रौढयपेटपाटितरतारकुटुम्भं नभः
प्रारब्धोद्धतसान्ध्यताण्डव इति श्रीभैरवः पातु वः ॥ ५४ ॥

भूत्यै वोऽस्तु विऽम्बितस्मितरुतं मूर्ध्नोधृतस्वर्धुनी-
निध्वानध्वनदाननैरभिनये भूषाकपालैः प्रभोः ।
त्वङ्गत्तुम्भुरुनारदाऽतनदद्गम्भीरभेरीरव-
व्यावल्पाद्गुडवाऽर्द्धविडितकीडानुसारं वपुः ॥ ५५ ॥

आदौ पादतले कृतस्थितिरथो(अथ)प्राप्तः करालम्भनं
वाल्लभ्यं शुभदृङ्निवेशनवशोत्पन्नं प्रपन्नस्ततः ।
अन्ते येन शिरोधियोपलामडामाऽत्स्यमाप्तो विधु-
र्भूत्यै स कम्बवर्द्धमानमडिमा स्वामिप्रसादोऽस्तु वः ॥ ५६ ॥

यस्यैकस्य सुवर्णासम्भृतपदन्यासानवधकम्-
व्यक्तिः प्रेङ्गपति गौरनर्गलगतिस्वास्थ्यधुड्याकृतिः ।

प्रभ्याताद्भुतसर्गबन्धरयनासंरब्धिरोजस्विनः
काव्यस्थोदयभूरसौ भवतु वः प्रीत्यै पुराणः कवि ॥ ५७ ॥

राकेन्दोरपि सुन्दराणि लृद्यग्राडीणि बालाङ्गना-
मुग्धालापकथामृतादपि परं डारीणि डारादपि ।
अप्युत्तालशिखालबालवयसः सम्पूर्णाकर्णामृत-
स्यन्दीनि त्रिजगद्गुरोः स्तुतिकथासूक्तानि पुष्पान्तु वः ॥ ५८ ॥

शाणोल्वीढनवेन्द्रनीलमलसि श्रीकण्ठकण्ठस्थले
संसक्ता कनकच्छविर्गिरिसुताद्योःकन्दली पातु वः ।
यामालोक्य सनीरनीरददलश्चिष्यत्तडिद्विभ्रम-
भ्रान्त्या नोज्जति यद्गताद्गववनवोल्लेभं शिषी षाण्मुभः ॥ ५९ ॥

यत्सर्गाभरणायमानवपुषः केचित्कुडामिनी-
कर्णालकुण्डरायमानयशसः स्वर्गायमाणाश्रियः ।
दुष्कालानलसन्नसज्जनसुधावर्षायमाणोक्तयः
प्रेक्ष्यन्ते मडिमा स यस्य कुरुतां शार्वः स्तवः शं स वः ॥ ६० ॥

एति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्भ्ररभट्टविरचिते
भगवतो मछेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“आशीर्वादाभ्यं” नामकं तृतीयं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

४. मङ्गलाष्टकं यतुर्थं स्तोत्रम्

श्रीकम्बुकोस्तुभसुधांशुविषामृतानां
सौदर्यसौलृद्यसुभानुभवैकधाम ।
यत्सत्यधर्मकृतनिष्प्रतिघप्रतिष्ठं
तन्मङ्गलं दिशतु डारिडरं वपुर्वः ॥ १ ॥

आपीडबन्धनविधौ शयने य वर्षम्
पर्याप्तभोगविभवं बहुमन्यमानः ।
यत्र प्रलृष्यतितराभुरगाधिराज-
स्तन्मङ्गलं दिशतु डारिडरं वपुर्वः ॥ २ ॥

अर्धं यद्दुत्पलदवैरुभयेन्दुगौर-
मर्धं श्रियार्थितमलिद्युति मालतीभिः ।

विच्छित्तिमेत्यनिभिषेक्षणशुद्धितपेयां
तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ३ ॥

केशाम्रिता नयनवह्निशिभाभसिन्धु-
आङ्गारगर्भवपुषो जलदा वलन्ति ।
यत्राद्भुतं स्थिरतडिद्रसितप्रसङ्गं
तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ४ ॥

डीनार्धनाभिन्विनालयसङ्कुटत्व-
सातङ्कुसङ्कुचितवृत्तिकदर्थिताङ्गः ।
अर्धीचिकीर्षति तनुं द्रुडिणोऽपि यत्र
तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ५ ॥

दृग्वर्तिनौ रवितमीरमण्णावभाण्ड-
मूर्ती निजं य वपुर्धमवेत्य वह्निः ।
यत्राधिकं ज्वलति लाघवमागतोपि
तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ६ ॥

यस्मिन् गुणी सद्दृश्यः सकलः समूलः
स्वातन्त्र्यधामनि करात् पतितः स पद्मः ।
कम्बुः स्थितस्तु धृततद्विपरीतरीति-
स्तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ७ ॥

पादाग्रनिर्गतमवासितमेव वारि
यत्राधिशोडति शिरस्त्रिदशापगायाः ।
अत्यद्भुतं य रुचिरं य निरङ्कुशाञ्च
तन्मङ्गलं दिशतु ङारिडरं वपुर्वः ॥ ८ ॥

एति काश्मीरकमडाकविश्रीजगद्धरविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“मङ्गलाष्टकं” नाम यतुर्थं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

प. कविकाव्यप्रशंसाभ्यं पञ्चमं स्तोत्रम्

आपन्नतापडरणप्रवण्ण घृणोव
त्वङ्गततरङ्गसुभगा गगनापगेव ।

पीयूषसारशिशिरा शशाभृत्सलेव
वाणी शिवैकशरणा जयतीश्वरीव ॥ १ ॥

यो मूर्धनि स्रजमिवोद्भूते धरित्री-
मुष्णीषतां श्रयति यस्य स भोगिराजः ।
यस्यामसौ वसति वाङ्मतिरुज्जिह्वी
तां ये वदन्ति हृदि ते कवयो जयन्ति ॥ २ ॥

धन्याः शुचीनि सुरभीणि गुणोम्भितानि
वाग्वीरुधः स्ववदनोपवनोद्गतायाः ।
उच्येत्य सूक्तिकुसुमानि सतां
विविक्तवर्णानि कर्णपुलिनेष्ववतंसयन्ति ॥ ३ ॥

श्रोत्राण्यनर्गलगलन्मधुभिन्दुगर्भ-
सन्दर्भसुन्दरपदोपचितैर्वयोभिः ।
धन्याः सतां सुकवयः सुभयन्ति तेऽपि
तेषामङ्गत्रिमयमत्कृतिसाधुवाटैः ॥ ४ ॥

ते केचिदस्मलितभन्धनवप्रभन्ध-
सन्धानबन्धुरगिरः कवयो जयन्ति ।
येषामयर्वितरसापि यमत्करोति
कर्णैः कृतैव लघितिर्भधुरा सुधेव ॥ ५ ॥

तेऽनन्तवाङ्मयमडाणवदृष्टपाराः
सांयान्तिका एव मडाकवयो जयन्ति ।
यत्सूक्तिपेलवलवङ्गलवैरवैभि
सन्तः सद्यःसु वदनान्यधिवासयन्ति ॥ ६ ॥

जिह्वाग्ररङ्गभुवि सत्कवितुर्विलास-
लास्योत्सवव्यसनिनी स्वयमुज्जिह्वी ।
भूकाण्डकुण्डलकिरीटशिरोधराणां
नृत्तोपदेशगुरुतां कृतिनामुपैति ॥ ७ ॥

आवर्जयन्ति मठराञ्जठरार्थमात्र-
पात्रीकृतार्थकणिका गणिकाविटाद्याः ।
प्रौढान् पुनर्भुजगभूषणभक्तिसिक्त-
सूक्तावलीविरयनायतुराः कवीन्द्राः ॥ ८ ॥

धन्यः स कोऽपि सुकविः कविकर्मकृत्त-
लोकार्तिं कार्तिकतुषारकरानुकारि ।
गायन्ति यस्य कृतिनस्त्रिजगत्पवित्रं
चित्रं यस्मिन्मिव बालमृगाङ्गुमौलेः ॥ ९ ॥

त्रैलोक्यभूषणामण्डिर्गुणिवर्गबन्धु-
रेकश्चकास्ति सविता कविता द्वितीयः ।
शंसन्ति यस्य मणिमातिशयं शिरोभिः
पादग्रहं विदधतः पृथिवीभृतोऽपि ॥ १० ॥

यस्य स्रवन्त्यमृतमेव मुખे तुषार-
डाराभिरामरुचिरञ्चितवडभङ्गिः ।
सूक्तिर्द्युसिन्धुरिव मूर्ध्नि उरस्य यन्द्र-
लेभेव वा वसति तं सुकविं नमामः ॥ ११ ॥

याता गुणैरुपययं विमला प्रकृत्या
नैसर्गिकी परिणतिं प्रथमां वदन्ती ।
बुद्धिः सतां शशिकलामुकुटप्रसादा-
द्वाणी य न क्वचिदपि प्रतिघातमेति ॥ १२ ॥

यन्द्रावयूडयरणस्मरणप्रसाद-
सन्दर्भनिर्भरगभीरगिरां कवीनाम् ।
सूक्तिर्भिलति मुष्पङ्गुजङ्गनृत्य-
द्वाग्देवताकनकनूपुरनादलीलाम् ॥ १३ ॥

काव्यं विभाव्य निजमर्धनिमीलितानि
नैसर्गिकं जडति यापलमीक्षणानि ।
गृह्णन्ति तन्मसृषतां सङ्गो विडाय
भ्रूवल्लयस्तु कृतिनां कविपुङ्गवानाम् ॥ १४ ॥

नीडारडारधवलस्य जयत्यपूर्वः
पाकः स कोऽपि सुकृतस्य कृतस्य पूर्वम् ।
यः सम्प्रति प्रतिफलत्यमलासु बाल-
यन्द्रावयूलनुतिसूक्तिषु सत्कवीनाम् ॥ १५ ॥

सूक्ष्मार्थदर्शनविमर्शवशप्ररुढ-

भ्रूकाऽऽताऽऽवनिवेदितचिद्विक्रमासम् ।
 आस्वाधे यत्सुमतयो मुष्पमुद्गन्ति
 सूक्तामृतं जयति तत्कविःकुञ्जराणाम् ॥ १६ ॥

शब्दार्थमात्रमपि ये न विदन्ति तेऽपि
 यां मूर्छनामिव मृगाः श्रवणैः पिबन्तः ।
 संरुद्धसर्वकराणप्रसरा भवन्ति
 चित्रस्थिता एव कवीन्द्रगिरं नुमस्ताम् ॥ १७ ॥

लभ्यः स कुत्र सुजनः स्वकृतीः प्रदर्श्य
 भ्रूकन्दलीयुगलमाकलयन्ति यस्य ।
 नेत्रोत्पलोपरिपरिस्फुरद्दुत्तरङ्ग-
 भृङ्गावलिद्वितयविभ्रमभृत् कवीन्द्राः ॥ १८ ॥

स्फुरेण सौरभभरेण डिमेषनाभे-
 स्तद्धानसारमपि सारमसारमेव ।
 स्रक्सौमनस्यपि न पुष्यति सौमनस्यं
 प्रस्यन्ते यद्दि मधुद्रवमुक्तिरेवी ॥ १९ ॥

संसारमारवपथप्रथमानभेद-
 विच्छेदकोविदमिदं कविकर्म जयात् ।
 विस्मारितं यदमुना यमुनासनाथं
 पाथः प्रसिद्धमपि वैबुधसैन्यवं नः ॥ २० ॥

गाम्भीर्यशालिनि श्रुयावमृतौघशीते
 नीते सदा सदनतां मदनान्तकेन ।
 यस्यैकपिऽगलगिरेरिव मानसेऽन्त-
 र्थाः स्फुरन्ति स विना सुकृतैः क्व लभ्यः ॥ २१ ॥

यस्य धुसिन्धुलडरीशुचयो न कस्य
 दृष्टिप्रसादमवलोकयतोऽर्पयन्त्यः ।
 गावः सुधारसमुयः प्रसरन्ति दिक्षु
 विश्रैकभूषणमसौ जयति द्विजेन्द्रः ॥ २२ ॥

संयोगमेत्य परमर्थपरिष्कृतस्य
 पादान्तगोऽपि गुरुतां लघुरेति यस्य ।
 तं शङ्करस्तुतिपरं परिशुद्धवृत्तं

सुश्लोकमाय्य मुदमेति न कस्य येतः ॥ २३ ॥

छल छि मडिमा मायामोडप्ररोडतिरोडित-
त्रिजगदगदङ्कारः सारस्वतः प्रथते सताम् ।
प्रभवति जरामृत्युव्याधिप्रबन्धनिबन्धन-
व्यसनजनितव्यापत्तापडलमापगमाय यः ॥ २४ ॥

यमत्कारोत्कर्षं कमपि कमनीयं विमृशतां
दिशन्ती सा काञ्चिज्जयति कविवायां परिणतिः ।
यदासृष्टे (यदातुष्टे)येतस्यमृतमिति निश्रेयसमिति
प्रियं धामेत्युच्यैः पदमिति समुद्यन्ति मतयः ॥ २५ ॥

मधुस्यन्दी मन्दीकृतविपद्युपाधिर्भवमरु-
भ्रमकलेशावेशप्रशमकमनीयो विजयते ।
अभारुश्रीभारुद्रवनवसुधासारसरसः
प्रसादो वाग्देव्याः प्रवरकविकाव्यामृतवपुः ॥ २६ ॥

धनानन्दस्यन्दोद्गत (स्यन्दोद्गत)विपुलवाष्पार्द्रनयनं
सलीललभ्रवल्लीवलनविवलद्भालपुलिनम् ।
उदञ्चद्रोमाञ्चस्तवडितकपोलं विदधते
सुधाद्रां धन्यानां वदनमनवधाः कविगिरः ॥ २७ ॥

धन्यानाममृतं द्रवन्ति लृदये कर्णे वलन्मल्लिका-
लङ्कारस्तवकन्ति कण्ठपुलिने मुक्ताकलापन्त्यपि ।
शैलान्दोलितदुग्धसिन्धुलडरीभङ्गाभिरामोद्गमा
श्यामाकामुकभारुडमारुडनकथासन्दर्भगर्भा गिरः ॥ २८ ॥

धन्यानां भणितिश्लेन वदनेषूद्यन्ति लृत्कर्णिका-
धाम्नः सूक्तिसुधावभोधविधुतापीडस्य यर्णीपतेः ।
किं जूटाडिडिरीटरत्नरुचयः किं स्रगञ्जःसूचयः
किं मौलीन्दुमरीचयः किममरस्रोतस्वतीवीचयः ॥ २९ ॥

सान्द्रानन्दकरे धृतामृतकरे नास्त्येष राकाकरे
न प्रौढप्रसरे निसर्गशिशिरे स्वर्गापगानिर्जरे ।
गाढप्रेमभरे स्मरज्वररुदरे नोद्गमरामाधरे
यः शम्भोर्भधुरे स्तुतिव्यतिकरे ल्लाडःसुधासोदरे ॥ ३० ॥

ओजस्वी मधुरः प्रसादविशदः संस्कारशुद्धोऽभिधा-
 भक्ति व्यक्तिविशिष्टरीतिरुचितैरर्थैर्धृतालङ्कृतिः ।
 वृत्तस्थः पश्चिपाकवानविरसः सद्गुत्तिरप्राकृतः
 शस्थः कस्य न सत्कविर्भुवि यथा तस्यैव सूक्तिरुक्तमः ॥ ३१ ॥

प्राप्ता कल्पलतेव येद्भगवती वागीश्वरी डैरपि
 प्राक्पुण्यैः स्वपरोपकारकरणप्रौढा पुनर्दुर्लभा ।
 अङ्गैस्तज्जज्ञानोपदेशविडितावङ्गैर्दुराशाडतै-
 रस्ता दूर्भेदकर्मै इलति डिं पापं सशापं विना ॥ ३२ ॥

विस्रब्धं विलसन्त्युपस्कृतपदन्यासा विलासालसा
 साडङ्कारमकारणारिभिरभिध्याताऽभिजाताङ्कृतिः ।
 क्षिप्ता दृमनृपान्धकूपकुडरे दार्शैरिवाशाग्रुडे-
 र्गस्तैः सूक्तिनिभेन तारकरुणं गौरीदृशी रोदिति ॥ ३३ ॥

उष्णं निःश्वसिति क्षितिं विलिप्सति प्रस्तौति न प्रेयसः
 प्रीतिं सूक्तिभिरीशितुः करतले धत्ते कपोलस्थलम् ।
 वाग्देवी लृद्यज्वरोण गुरुणा कान्ता उताशैर्वृथा
 नीताविष्कृतकोपनिष्कृपनृपस्तोत्रपापात्रताम् ॥ ३४ ॥

अस्थाने गमिता लयं उतधियां वाग्देवता कल्पते
 धिक्काराय पराभवाय मडते तापाय पापाय वा ।
 स्थाने तु व्यथिता सतां प्रभवति प्रभ्यातये भूतये
 येतो निर्वृतये परोपकृतये प्रान्ते शिवावाप्तये ॥ ३५ ॥

येताः पूर्वकविप्रणीतविविधग्रन्थाऽमृतास्वादन-
 डीडादुर्लवितं डरन्ति लृद्यं वायः कथं धीमताम् ।
 डेषाञ्चित्पुनरीश्वरस्तुतिपदव्याडारुडेवाडिनां
 यास्यन्ति स्पृडणीयतां भुवि भवकलेशस्पृशां मादृशाम् ॥ ३६ ॥

ठति काशमीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मडेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “कविकाव्यप्रशंसाभ्यं” नाम पञ्चमं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

૬. હરાષ્ટકં ષષ્ઠં સ્તોત્રમ્

જયત્યખિલખેચરપ્રવરમૌલિરત્નપ્રભા-
પ્રશેહપરિપીવરીકૃતનખાંશુપાદામ્બુજઃ ।
વિશાલનયનત્રયીરચિતધામધામત્રયી-
તિરસ્કૃતજગત્રયીપરિણતાન્યકારો હરઃ ॥ ૧ ॥

જયત્યમરદીર્ઘિકાસલિલસેકસંવર્ધિત-
પ્રચણ્ડનયનાનલગલપિતતીવ્રતાપવ્યથઃ ।
અચિન્ત્યચરિતોજજ્વલજ્વલદનન્યસાધારણ-
પ્રભાવમહિમાહિતત્રિભુવનાપકારો હરઃ ॥ ૨ ॥

જયત્યચલકન્યકાલલિતદોર્લતાલિડ્ગિત-
સ્ફુરદ્ગરલકાલિમાકલિતકાન્તકણ્ઠસ્થલઃ ।
તડિદ્ગલયલ્ઘિતોલ્લસદમોઘમેઘભ્રમ-
પ્રમત્તગુહબર્હિણોપહૃતનૃત્તહર્ષો હરઃ ॥ ૩ ॥

જયત્યવિરલોચ્છલદ્ગરલવહ્નિહેતિચ્છટા-
સટાલકૃણાભીષણક્ષપણપાશમોક્ષક્ષમઃ ।
ઉદારકરુણારસપ્રસરસારસિક્ત્તાશયઃ
પ્રપન્નવિપદર્ણવોત્તરણકણ્ઠધારો હરઃ ॥ ૪ ॥

જયત્યુદધિનિઃસરદ્ગરનિગારલબ્યાડભય-
પ્રમોદભરનિભરત્રિદશદૈત્યવૃન્દસ્તુતઃ ।
રસાતલતલોદ્ગતજ્વલદલ્ઘ્વલિડ્ગાલ્લસ-
ન્મહામહિમમોહિતદ્ગુહિણવાસુદેવો હરઃ ॥ ૫ ॥

જયત્યતુલવિક્રમોન્મિષદખર્વગર્વજ્જવર-
જ્વલચ્ચપલમન્મથોન્મથનભગ્નભોગસ્પૃહઃ ।
દશાસ્યભુજમણ્ડલીતરલિતૈકપિડ્ગાચલ-
ત્રસદ્ગિરિસુતાહઠગ્રથિતકણ્ઠપીઠો હરઃ ॥ ૬ ॥

જયત્યકલિતોલ્લસન્મદભરોદ્ધરાન્ધ્યાસુર-
પ્રતિષ્ઠરણસાન્ત્વનપ્રથિતનિગ્રહાડનુગ્રહઃ ।
જગત્રયભયકુરત્રિપુરઘોરદાવાવલી-
સલીલકવલીકૃતિપ્રલયવારિવાહો હરઃ ॥ ૭ ॥

ज्यत्यघवनाशनिः सुमतिमाधवीमाधवः
 कृपामृतपयोनिधिर्भवमडाण्वैकृप्लवः ।
 विपत्तुणसमीरणः प्रणयिचित्तिन्तामणिः
 समस्तभुवनोदयप्रलयकेलिकारो हरः ॥ ८ ॥

॥ छति काशमीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो भुवेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “हराष्टकं” नाम षष्ठं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

७. सेवाभिनन्दनं सममं स्तोत्रम्

निशान्तनिद्रेव दशेव शैशवी
 नवीनवध्वाश्चकितेव दृक्छटा ।
 सुरस्रवन्तीव कथेव शाम्भवी
 कवीन्द्रवाङ्निर्वृतिमातनोतु वः ॥ १ ॥

अलौकिकाह्लादनिबन्धनं मनः
 प्रसादनं स्वानुभवैकसङ्गिकम् ।
 प्रकाशतां वो हृदि पारमेश्वरं
 मङ्गो रजस्यं सुकवेर्गिरामिव ॥ २ ॥

स यस्य यापात्सपदि य्युतोऽय्युतः
 शिष्वाभिरुग्रो विशिषः शिष्वापतः ।
 पुराण्यकार्षीदपुराणि भैरवो
 भयानि भिन्धादभवो भवः स वः ॥ ३ ॥

स यस्य पृष्ठे यरणार्पाणं वृषा
 वृषाधिरोछे कलयत्यनुग्रहम् ।
 त्रिलोकनाथः स गिरा सुधावृषा
 वृषाकपिस्तापमपाकरोतु वः ॥ ४ ॥

स यस्य पादद्वयमिद्धशासनः
 सदा समत्पर्यति पाकशासनः ।
 प्रभुः प्रसादाऽमलया दृशा स नः
 ङ्कियाद्विपद्भङ्गमङ्गमनङ्गशासनः ॥ ५ ॥

यमूर्जयन्भीजनकानका न काः
 स यस्य सूनुः क्लमला मलामलाः ।
 जटाः स भिभ्रतरुणारुणारुणाः
 श्रियः डियाद्रः शुभयाभयाऽभया ॥ ६ ॥

मयि ध्रुवं दृग्भवता वताऽवता
 कृपामृताद्रा मखिता छिताऽऽछिता ।
 अतस्तवास्तप्रमयामया मया
 कृता नृतिः सातिशयाशयाऽऽशया ॥ ७ ॥

अनभ्रवर्षप्रतिमं विमत्सरा
 नरा जरारुज्मरएार्तिभीरवः ।
 मुधा सुधासूतिवतंसशंसनं
 विहाय धावन्ति रसायनाय डिम् ॥ ८ ॥

मणिः सुसूक्ष्मोऽपि यथोल्बलां विषं
 कृशोपि वह्निः सुमलधया तृणम् ।
 शिशुर्मृगेन्द्रोपि यथा गजव्रजं
 तनुः प्रदीपोऽपि यथा तमोभरम् ॥ ९ ॥

यथाल्पमघ्नौषधमुन्मदं गदं
 यथामृतं स्तोत्रमपि क्षयाद्भयम् ।
 ध्रुवं तथैवाणुरपि स्तवः प्रभोः
 क्षणादधं दीर्घमपि व्यपोडति ॥ १० ॥

अमन्दसन्दर्भगभीरविभ्रमः
 प्रगल्भवैदर्भपरिश्रमः क्रमः ।
 अवश्यमासाद्य गुणोचितं विभुं
 भिभर्त्ति सौभाग्यमभङ्गुरं गिरः ॥ ११ ॥

यथा छि शीलेन विना कुलाङ्गना
 यथा विवेकेन विना मनीषिता ।
 सदर्थभोधेन विना यथा श्रुति-
 र्मडीभुजङ्गेन विना यथा मडी ॥ १२ ॥

यथा विना धौररविन्दभन्धुना
 विना शशाङ्गेन यथा निशीथिनी ।

विदग्धवर्गोऽपि विना यथा सत्त्वा
विना विभूतिर्विनयेन वा यथा ॥ १३ ॥

कृपाविपाकेन विना यथा मति-
र्थथा सुपुत्रेण विना गृहस्थितिः ।
तथैव शोभ्या हरिणाङ्गुशेभर-
स्तवोपयोगेन विना सरस्वती ॥ १४ ॥

रमापि देवी मम नो मनोरमा
क्षमापि मामभ्यवपत्तुमक्षमा ।
मम क्षमैका भगवत्परानुति-
र्भवार्तिभङ्गे सरसा सरस्वती ॥ १५ ॥

अयेतनो यः किल कुस्थितिप्रियः
पृथग्विधोपाधिशतक्षताशयः ।
निषेव्यते पादतले स यद्भिरि-
श्विरे मुनीन्द्रैरपि शुद्धमानसः ॥ १६ ॥

निसर्गतः सत्पथगर्हितस्थिति-
र्भलीमसो जिह्मगतिश्च यः कृष्णी ।
स कुण्डली यन्मणिमौलिमण्डितो
महाभुजङ्गः पृथुभोगभागपि ॥ १७ ॥

यद्यप्यजस्रं जडसङ्गमोचितः
स्वभावावतुष्ट्यः शशभृत् कलामयः ।
कलङ्कुमुक्तं वडते सुधामयं
विधूतदोषोदयमुज्ज्वलं वपुः ॥ १८ ॥

स शेषे गौरीश्वरसंश्रयात्मनः
कृलोद्गमः कल्पमलामलीरुढः ।
अमुं समासादयितुं छितायति-
र्यतेत को नाम न येतनो जनः ॥ १९ ॥

निदाघनिर्दग्धमलामरुभ्रम-
कलमच्छिद्यो मार्गमलीरुढादपि ।
कलिन्दकन्यासविलौघसङ्गत-
त्रिमार्गाम्भोभरसम्भवादपि ॥ २० ॥

सरस्वतीसौभगसारसम्भृत-
प्रसन्नगम्भीरपटङ्कमादपि ।
कुरङ्गनाभीघनकुङ्कुमाङ्कित-
स्तनाङ्गनाविङ्गनविल्लमादपि ॥ २१ ॥

अमन्तमानन्तसुधारसद्रवं
अवन्नवन्ध्यं भवद्गुःपिते वृष्टि ।
धयत्यमुष्मिन्भुवनाध्वनि ध्वनि-
र्भमः शिवायेति यमत्करोति मे ॥ २२ ॥

विचिन्तयञ्जुवनमेव जुवनं
समर्थयन् पार्थिवमेव पार्थिवम् ।
विभावयन् वैभवमेव वै भवं
कटाऽऽश्रये शङ्करमेव शङ्करम् ॥ २३ ॥

वरं भवेद्यव्यवरं कलेवरं
परं उराराधनसाधनं छि यत् ।
न तु ङतुध्वंसिनिषेवणोत्सवं
विनिघ्नती मुक्तिरयुक्तिपातिनी ॥ २४ ॥

क्य नीलकण्ठायतनोपसर्पाश-
स्कुटोपकारौ चरणौ मङ्गाणुणौ ।
क्य याञ्चनोद्धर्तनचर्यनादिभिः
पुरास्त्रिपूजार्पाशतर्पाणौ करौ ॥ २५ ॥

क्य नाम नामग्रहणोत्सवं विभो-
रभिप्रवृत्ता रसना दिने दिने ।
क्य याद्रिपुत्रीपतिपादपङ्कज-
स्फुरद्गजोरञ्जिविराजितं शिरः ॥ २६ ॥

क्य दृष्ट्विरं पारितयन्द्रशेभर-
स्वरूपसौभाग्यविलोकनस्पृहा ।
क्य सन्तताकर्णितदर्पकद्विष-
द्विचित्रयास्त्रिपवित्रिता श्रुतिः ॥ २७ ॥

क्य निर्धुताऽनल्पविकल्पविष्वव-

त्रिलोचनध्याननिबन्धनं मनः ।
 क्व थाऽपवर्गोऽयममार्गं श्रेय यः
 स्मरारिसेवासुभसर्वसम्पदाम् ॥ २८ ॥

धृष्टं विदन्तः सुधियो भियोऽङ्गिताः
 समाधिमाधिच्छिद्यमाश्रिता अपि ।
 प्रभुप्रणामस्तुतियिन्तनार्थन-
 स्कुटोपयोगं बहु मन्वते वपुः ॥ २९ ॥

किमङ्गमङ्गल्यमनङ्गलङ्गद-
 प्रसादनादन्यदधन्यमन्यसे ।
 यदर्थमर्थक्षतिकृत्सुदुष्करप्रयास-
 साध्येषु मपेषु पिद्यसे ॥ ३० ॥

धमा डिमानीविमला उविर्भुञ्जो
 प्रभुप्रसादप्रभवा विभूतयः ।
 करोषि यत्तर्पणामात्रकाभ्यया
 द्यास्पदप्राण्युपघातपातकम् ॥ ३१ ॥

साधे ! साधेदस्य धनार्जनं प्रति
 प्रतिग्रहाध्यापनयाजनादिभिः ।
 प्रयाति ते वायुरिवायुरिङ्गितं
 विडन्ति उन्त क्तवे तवेडितम् ॥ ३२ ॥

अतः स्वतः प्रार्थितसम्पदां पदं
 कदर्थनाडीनमदीनमेनसा ।
 निदानमानन्दभुवः स्वयम्भुवो
 भजस्व पादाभ्युजसेवनोत्सवम् ॥ ३३ ॥

अकलेशपेशलमलङ्घ्यकृतान्तदूत-
 दुङ्कारभङ्गमिदुरे दुरितेन्धनाग्निम् ।
 को नाम नामयडरं उरपादपद्म-
 सेवासुभं सुमतिरन्वडमाद्रियेत् ॥ ३४ ॥

रोमन्धमन्धरकुङ्कुमशताश्रितेषु
 भागीरथीशिशिरशीकरशीतलेषु ।
 रोडन्मडार्डकलकन्दलसुन्दरेषु

भद्रास्यदास्तुछिनभूधरकन्दरेषु ॥ ३५ ॥

धन्याः समाधिभवधानधना धनादि-
सम्बन्धबन्धभवधूय धियाऽधियन्तः ।
ज्योतिः परं गलदनल्पविकल्पजाल-
मालोकयन्ति भगवन्तमनन्तमन्तः ॥ ३६ ॥

धन्या भजन्ति नृपवेश्मसु वेत्रिवक्त्र-
दुङ्कारकातरधियस्तरुणोन्मुमौलिम् ।
वैराग्यनिर्वृतमनस्विजनावकीर्ण-
स्वर्गापगापुलिनबाललतालयेषु ॥ ३७ ॥

सन्तः स्मरन्ति शशिभाऽशशिभाऽसेवा-
डेवाकिनः सुरसरित्पुलिनस्थलेषु ।
लक्ष्मीलवोल्लसदमन्मदाऽवलेप-
भूपालवालिशिवलङ्घनविप्लवानाम् ॥ ३८ ॥

धृष्टं मधुमुषं विषं हरति जिवितं तत्क्षणा-
दपथ्यमिदमाशितं व्यथयते विपाके वपुः ।
धृष्टं तृणाग्राणावृतं विलमघो विधत्ते क्षणा-
धृष्टं मलिनोल्बणैर्द्रविणामर्जितं कर्मभिः ॥ ३९ ॥

अतः प्रतनुवैभवोद्भवदधर्गवक्षमा-
पतिप्रणयसम्भवं भुवि विडम्बनाऽम्बरम् ।
विडाय सुरवाङ्गिनीपुलिनवासडेवाकिनो
भजन्ति कृतिनस्तमीरमाराऽयूडामणिम् ॥ ४० ॥

किं भूयोभिः परुषविषयैः श्रीविकारैरसारैः
किं वा भूयः पतनविरसैः स्वर्गभोगाभिलाषैः ।
मन्ये नाऽन्यद्भवभवविपत्कालराणां नराणां
मुक्त्वा भक्तिं भगवति भवे शश्याशास्यमस्ति ॥ ४१ ॥

दूरोदञ्चञ्चटुललडरीडारिडस्तव्युदस्त-
व्यापत्तापत्रिदशतटिनीमज्जानोन्मज्जनेषु ।
श्रद्धाबन्धं शशधरशिरःपादराज्जवसेवा-
डेवाङ्कैक्यसनमनसस्तेन तन्वन्ति सन्तः ॥ ४२ ॥

धृति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “सेवाभिन्नम्” नामकं सप्तमं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

८. शरणाश्रयणं अष्टमं स्तोत्रम्

कल्याणिनः सुरगिरेरिव संश्रितस्य
 लक्ष्म्या उरेश्वरिव रवेश्वरिव दीप्तिभाजः ।
 पथस्य शम्भुविषयस्य जयन्ति पादा
 ये मण्डयन्ति य पुनन्ति य विष्टपानि ॥ १ ॥

याः पङ्क्तिनेन कलिनेन वियोजयन्ति
 नित्योज्ज्वलेन कुशलेन य योजयन्ति ।
 ता धूर्जटेरमरनिर्जरीणीतरङ्ग-
 भङ्गाभिरामगतयः स्तुतयो जयन्ति ॥ २ ॥

संसारदारुणवृक्षानलदण्ड्यमान-
 वाञ्छित्तकायकुशलीकरणौषधानि ।
 श्रीभुक्तिमुक्तिवशकर्मणि कार्मानि
 शम्भोजयन्ति नुतिचिन्तनपूजनानि ॥ ३ ॥

दोषाकरस्य शिरसि स्थितिभुक्तमाङ्ग-
 श्लेष्टं विधेरविरतं नरवाहनस्य ।
 भस्मीकृतिं त्रिपुरपाशधरस्मराणां
 वश्यं दिशाञ्च दशकं दशकन्धरस्य ॥ ४ ॥

शौर्यान्लस्य परशुव्यजनेन दीप्तिं
 रामस्य ब्राह्मणपरिधप्रतिधं मघोः ।
 उभं मरुत्तनृपतेर्दिवसानि सप्त
 वर्षं सुदर्शनसमर्पणामय्युतस्य ॥ ५ ॥

श्रेतस्य कण्ठपुलिनात्समवर्तिपाश-
 प्रोत्सारणं नयननिर्दरणं भगस्य ।
 द्रुग्धाब्धेदानभुपमन्युमुनेः क्रियासु
 दक्षस्य विघ्नकरणं मण्डीक्षितस्य ॥ ६ ॥

शूलाधिरोडणपराभवमन्धकस्य
 पूषणो ङनुग्रहमनुग्रहमर्जुनस्य ।
 नन्दीश्वरस्य रविजगदभयं भुजङ्ग-
 भङ्ग्याभिमानमथनं भुनिमानिनीनाम् ॥ ७ ॥

किं वाऽपरं द्रुडिणकृष्णारुदरत्वमेत्य
 सर्गस्थितिप्रशमनानि जगत्त्रयस्य ।
 कीडन्निव व्यधित येन निरङ्कुशं तत्
 स्वातन्त्र्यमप्रतिहतं जयतीश्वरस्य ॥ ८ ॥

यस्याऽतिघोरगरलादपि कण्ठपीठा-
 त्सञ्ज्वलनौषधमुद्येति वयो नतानाम् ।
 यस्य ज्वलद्भनकृशानुशिषोल्बलापि
 वर्षत्यमोघममृतद्रवमेव दृष्टिः ॥ ९ ॥

दंष्ट्राकरालमपि घोरमघोरवक्त्रं
 यस्य प्रपन्नभयभञ्जनभङ्गिमेति ।
 यस्याङ्गभस्मकणिकाश्वरणाश्रितेषु
 कर्पूरधूलिपटलश्रियमाश्रयन्ति ॥ १० ॥

यस्यापि कृष्णभुजगा भुजगा भञ्जन्त-
 मिन्दीवरस्रज एव प्रविनन्दयन्ति ।
 किं याङ्गसङ्गि मरुदीरितमेति यस्य
 मुण्डं नमस्त्वमलमङ्गलकम्बुशोभाम् ॥ ११ ॥

यस्येभ्यर्मघनशोणितपङ्कलिम-
 मङ्गेषु मङ्गलदुङ्गल विलासमेति ।
 यस्यापि तापविधुरेषु करे कपाल-
 मालम्भतेऽमृतकमण्डलुभाण्डलीलाम् ॥ १२ ॥

यत्पादपांसुपरिमर्शशुचि श्मशानं
 श्रीशैलनैमिषमुष्मान्यधरीकरोति ।
 यत्संस्तवाद्यविकलं कुशलं कपाल-
 पाली करोति कृतिनां कमलावलीव ॥ १३ ॥

यं देवमस्तशिरसं सुरभर्तुरङ्गे
 लङ्केशवैरिकरवीजिततालवृन्तम् ।

आसीनसुमसुभितं शतरुद्रियादि-
मन्त्रैः स्वरेण मधुरेण गृणाति वेधाः ॥ १४ ॥

उलावलीढभुवनत्रितयेन येन
गीर्णाः पुरन्दरमुकुन्दरवीन्द्वोऽपि ।
यस्य ज्वलद्भिपुलभालविलोचनाग्नि-
ज्वालावलीशलभतामगमत्स कालः ॥ १५ ॥

श्वेतं विधोरुदयउत्तमवेत्य पक्षं
कालं य यः क्षयकरं दृशामाश्रितस्य ।
श्वेतं दयाविशदयाशु दृशानुगृह्य
कालं दृशैव नयति स्म शमं विपक्षम् ॥ १६ ॥

यकी मुभाग्रविलसज्ज्वलनोग्रजिह्वा-
लीढाम्बरः क्षितिधरेन्द्रधनुर्धरस्य ।
यस्यागमन्निधनसाधनतां पुराणां
वाणीकृतश्च रणमूर्ध्नि गुणीकृतश्च ॥ १७ ॥

यकायुधं विशिष्यतामुदुयकवर्ति-
यकाभिधानसुदुदौ रथयकभावम् ।
नीत्वाऽसृजत्त्रिदशधाम्नि रसातले य
यो लर्षशोकमयमश्रु पुराङ्गनानाम् ॥ १८ ॥

आरुढरीढमपि येन समर्पितेन
प्रीतिं रतिं य लृष्टिं विस्मरति स्म कामः ।
तं दृष्टिपातमधिगम्य बिभर्ति यस्य
प्रीतिं रतिं य लृष्टिं को न सुसिद्धकामः ॥ १९ ॥

कृष्णोपदर्शितपथः पृथुलोभभीष्म-
श्लाघ्यं दधद्रुपुरुपात्तवनान्तवासः ।
व्याधाकृतेरपि धनञ्जय एव यस्य
दृग्गोचरे कृतपदो मलसा द्दिदीपे ॥ २० ॥

युक्तं सुधाकरसुधाकरकद्युसिन्धु-
तोयादि यन्मनसि तापमपाकरोति ।
यस्याङ्गसङ्गि शवभस्मकपालमाला-
डालाडलाडिदलनाद्यपि लुधमेव ॥ २१ ॥

मूर्तिः कृमेः शतपदी श्रवणं प्रविष्टा
 दृष्टा रुजामसुदृतं सृजती जनानाम् ।
 सौरी तनुर्ननु सलस्रपदी यदीय-
 नेत्रस्थिता डरति मृत्युभयं श्रितानाम् ॥ २२ ॥

आकर्ण्य यः कृपाणामार्त्तवयः कृपाब्धि-
 राधूतमूर्धसुरनिर्जरिणीकण्ठीधैः ।
 उत्सङ्गसङ्गतगिरीन्द्रसुताकुयात्र-
 संसक्तमौक्तिकमणीन्द्रगुणीकरोति ॥ २३ ॥

उद्गाढभक्तिविधुरव्यपनीततीप्र-
 दौषान्धकारमतिमानशुचिप्रकाशम् ।
 पीयूषमुद्गमति यस्य विविक्तवर्णं
 कर्णान्तगामि वयनं य विलोचनं य ॥ २४ ॥

पात्रीभवन्ति न यद्दुःखिसरोजरेणु-
 मैत्रीपवित्रशिरसः स्थिरसत्यवायः ।
 साटोपकोपविकटभ्रुकुटिच्छटाना-
 मुत्तालकालभटवकविभीषिकाणाम् ॥ २५ ॥

सूक्तिं शुचिं श्रवणयोरमृतं स्रवन्तीं
 वकामभङ्गुरगुणां मलतीं वलन्तः ।
 गायन्ति यं श्रितवतः परिशुद्धवंश-
 विद्या यशांसि कवयः परिव्राटकाश्च ॥ २६ ॥

यत्सेवकस्य मदनोल्बाणबाणपूग-
 ङान्ताऽलिकान्तविकसत्तिलकोज्ज्वलश्रीः ।
 सेव्या भवत्यवसरे कलकण्ठनाद-
 ष्टधा वधूः कुसुमितोपवनस्थली य ॥ २७ ॥

यस्मिन्नभिन्नमनसो व्यसनावसन्न-
 सन्तापशान्तिदृतसम्मतयो वसन्ति ।
 कात्यायनी य करुणा य कला य यान्द्री
 स्निग्धा य दृक् सुरसरिस्थ सरस्वती य ॥ २८ ॥

सन्तापसम्पदपडारपटूनि सिद्ध-

सिन्धोरिवेन्दुधवलानि जलानि यस्य ।
आकल्पयन्ति मद्यन्ति पवित्रयन्ति
सञ्जवयन्ति य जगन्ति भृशं यशांसि ॥ २८ ॥

दुष्कालसङ्कटकटाडकदर्थितानां
तीप्राभिमानमनसां घनसारभांसि ।
बिन्दन्त्यमन्दरियन्दनबिन्दुवृन्द-
सन्दोडदोडदमडो यरितानि यस्य ॥ ३० ॥

कुल्लारविन्दमकरन्दधृतप्रसङ्ग-
भृङ्गाङ्गनागुमगुमारवगीतिगर्भम् ।
गायन्ति यस्य यरितं हरितामधीशा
धीशालिनः कमलिनीपुलिनस्थलीषु ॥ ३१ ॥

व्यक्तोज्ज्वलालिकथितं मुष्पमायताक्षं
विस्तीर्णकण्ठिकमनर्गलरुढनालम् ।
यं शंसतोऽधिवसति स्वयमुक्तिदेवी
राज्जवसन्नकमला विजिगीषयेव ॥ ३२ ॥

आपन्नबान्धवमबन्धवय्योविलास-
मासन्नमज्जननमज्जनसान्त्वनेषु ।
देवं सुधाकरकिशोरकृतावतंसं
तं संश्रितार्तिहरणं शरणं श्रयामि ॥ ३३ ॥

देवं श्रयामि तमडं मुकुटोरगेन्द्र-
स्कूर्णरुणामणिसडस्रमिषेण यस्य ।
भालानलेन सुरसिन्धुजलोक्षितेन
प्रोन्मुक्तमङ्कुरसाडस्रमिवायकास्ति ॥ ३४ ॥

सानुग्रहोत्तमगाणाम्भितपादमूलं
मूर्ध्ना धृताभ्रसरितं सतुषारमूर्तिम् ।
आसेवितं विषधरैः कटकेषु ताप-
शान्त्यै गिरीशमतिवृधगुडं श्रयामि ॥ ३५ ॥

यः क्षीरनीरनिधिमङ्घ्रितले सुधाभ्रमः-
कुम्भं करे शिरसि देवनदीमदीनाम् ।
उर्तुं बिभर्ती भविनामणुर्कर्ममाया-

मूलं मलत्रयमयं तमलं श्रयामि ॥ ३६ ॥

यस्यापगा स्रगिव सौमनसी जटासु
यः डौमुदी विरयनामिव भूर्ध्रि धत्ते ।
देवीं वराऽभयकरामपि यो बिभर्ति
प्रीतः शिवां दृशामिव प्रभुमाश्रये तम् ॥ ३७ ॥

गौरीं गजास्यजननीं डिमवत्प्रसूतिं
सद्यःपवित्रितजगत्त्रितयां य श्रेकः ।
कात्यायनीं सुरधुनिं य विभुर्बिभर्ति
निर्वाणं शरणमेमि तमिन्दुमौलिम् ॥ ३८ ॥

क्वाप्युद्धृतकतुविधातृमृगोत्तमाङ्ग-
मुत्सङ्गसङ्गतमृगं क्वचिदोषधीशम् ।
कूरं क्वचिन्मृगवधैकरतिं किरातं
वातं क्वचिन्मृगरथं विभुमाश्रयामि ॥ ३९ ॥

उद्दामदोषमपि दीर्घगुणं भुजङ्ग-
भोगोपगूढमपि रुढशिभिप्रसङ्गम् ।
कापालिकप्रतसमेतमपि द्विजैन्द्र-
यूडामणिं विभुमनङ्गुशमाश्रयामि ॥ ४० ॥

अङ्गे धृताङ्गनमनङ्गकृताङ्गभङ्गं
विश्वाधिनाथमथ भाण्डकपालपाणिम् ।
उग्रं शिवं उरमघोरमजं य सद्यो-
जातं य विस्मयनिधिं विभुमाश्रयामि ॥ ४१ ॥

अस्मिन्मवाध्वनि मडाविषमेऽसमेषु-
रोषादितस्करतिरस्करणैकवीरम् ।
भीरुः श्रयामि शरणं क्षणदाकुटुम्भ-
लेभाशिभामिणमनुत्तमशक्तिमीशम् ॥ ४२ ॥

किं मेरुमन्दरमुपैर्गिरिभिर्गरीयान्
कैलास एव जगद्देकगुरुर्गरीशः ।
यस्याऽभयङ्कुरमसङ्कुरमस्तशङ्कु-
मङ्कुं सुटङ्कुमकलङ्कुमलङ्कुरोति ॥ ४३ ॥

उल्लङ्घ्य शासनमनन्यजशासनस्य
कोऽप्यन्यशासनमुपासितुमेति निष्ठाम् ।
छित्वा वनं छि नवनागरपर्णपूर्णा-
मुष्ट्रः श्रयत्यवटमेव सकण्टकौघम् ॥ ४४ ॥

अन्यार्थमप्युपछिता शितिकण्ठसेवा
लोकस्य कल्पलतिकेव कृत्यवश्यम् ।
उद्दीपिता भवु परस्य कृतेऽपि येन
तस्यापि दर्शयति दीपशिखाऽर्थसार्थम् ॥ ४५ ॥

यद्यर्थितः (यद्यर्थितः)स भगवानपि ञुविकार्थं
तत्रापि डिद्विषविपाकमपाकरोति ।
योऽपि द्युसिन्धुपयसि प्लवते निदाघ-
धर्मश्छिष्टे भवति सोपि छि धौतपापः ॥ ४६ ॥

कुर्वन्ति भक्तिमपरैरपि ये नियुक्ता
भर्गस्य तेऽपि भवद्गुतिमुत्सृजन्ति ।
स्तन्यार्थमप्युपछिता पृथुकस्य धात्री
पात्रीभवत्यपिलभोगसुष्पासिकानाम् ॥ ४७ ॥

दम्भादपि ध्रुवमनङ्गजितः प्रयुक्तः
सेवाविधिः प्रमदसम्पद(प्रमदसम्पद)मादधाति ।
वेश्याजनस्य न सुभाय किमङ्गराग-
मालाद्गूलघवलः कृतकोऽपि वेषः ॥ ४८ ॥

तस्माद्दुपेत विभुमेव यथातथापि
मुक्तिर्न येद्भवति किं न गलन्त्यघानि ।
यः स्वेष्यथैव निपतत्यमृतलृष्टेऽन्त-
र्भजत्यसौ यद्वि न तद्विमुद्येत्यसिक्तः ॥ ४९ ॥

क्षीराब्धेरवलेलया वितरणं निर्यन्त्राणं वर्षाणं
उभ्रः कुङ्कुतान्तमुक्तकृणामृत्वाशत्रुद्वर्षणम् ।
यस्याप्युत्कटकालकूटकवलीकारादिकर्माद्भुतं
कीडामात्रकमेव यस्य तदसौ देवः कथं वर्णयते ॥ ५० ॥

स्वच्छन्दस्य यदृच्छया गमयतः प्रेङ्गुभोलतां भ्रूलता-
माज्ञाऽनुग्रहलाभकथनघनस्पर्धानुबन्धोद्धुराः ।

सोष्माणः कलयन्ति यस्य कलङं सेवासु देवासुरा
देवस्थाऽस्य मलेश्वरस्य मलिमश्राधाविधौ के वयम् ॥ ५१ ॥

उर्वीनीरसमीरणारुणशिषिव्योमात्मसोमात्मकै-
रष्टाभिर्विभवैर्बिभर्ति भुवनं भोक्ता च भोग्यश्च यः ।
भ्रूमस्तस्य किमीश्वरस्य मलतः स्वैरी स्वकैरेव यः
स्फुरैर्ब्रह्मपुत्रन्दरप्रभृतिभिः शारैरिव क्रीडति ॥ ५२ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जङ्घरभट्टविरचिते
भगवतो मलेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“शरणाश्रयणं” नामाऽष्टमं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

८. कृपाणाकन्दनं नवमं स्तोत्रम्

दीपोत्तरैरविरुथां परिपूरणैयं
नीडारवारिभिरिदं भरणं पयोधैः ।
अस्मादृशां मितदृशां नियतैर्व्योभिः
प्रस्तूयते भव तव (तव भव)स्तवयापलं यत् ॥ १ ॥

अत्राडपराध्यति गिरो डर धृष्टतेय-
मेषा निसर्गमुभरा भुभरागिणी यत् ।
प्रौढिं परामनुपयत्यपि वाञ्छति त्वां
स्वामिन् उडादिव परं पुरुषं गृहीतुम् ॥ २ ॥

यद्वा भवत्यसुलभो भवदाश्रितस्य
शस्यः स कोऽपि मलिमा न छि मादृशोऽपि ।
स्वच्छन्दमन्दमपि यत्र पदं त्वद्गुणा
धत्ते मही भवति उभमयी छि तत्र ॥ ३ ॥

भीष्मो विषादपि विषादपिन्द्रमेत-
व्येतश्चकार सविकारमकारणारिः ।
मोडाभयस्तमयमस्तमयं नयामि
स्वामिँस्तव स्तवस्सायनसेवनेन ॥ ४ ॥

शेषः स्तवस्तव नवप्रमदोपदेश-
मादेशयञ्जयति कोऽपि गुरुर्गिरीश ।

सधः पुरः स्फुरति मे दुरतिक्रमेण
यत्सङ्गमङ्गमवशेन वयोधिदेवी ॥ ५ ॥

नास्य स्पृहाऽस्ति सरसाय रसायनाय
नाऽयन्त्रितेन्दुवदनावदनाऽमृताय ।
निर्बन्धमेति तु भवत्सविधे विधेहि
निर्बन्धमन्धकरिपो तद्विदं मनो मे ॥ ६ ॥

आभाति शङ्कनगरी न गरीयसी मे
प्रीतिं य सिञ्चति न काञ्चन काञ्चनाद्रिः ।
जाने परं उर शरण्यमरण्यमेव
यत्र त्वदङ्घ्रिनलिनार्यननिर्वृतिः स्यात् ॥ ७ ॥

पुष्पेषु दौडदवशादवशा(शं)भृशं या
बभ्राम वामनयनाभुजमञ्जरीषु ।
सा साम्प्रतं दृगलिनी वलिनी(नीं)व्यनक्ति
त्वद्भक्तिकल्पलतिकाङ्गलभोगतृषणम् ॥ ८ ॥

किं निर्मिता मुकुटयन्द्रकलां निपीड्य
किं वा शिरःशरणिर्जशिणीजलेन ।
किं वा करस्थकलशामृतसम्पलेन
भक्तिस्त्वया प्रणयिनां भवतापशान्त्यै ॥ ९ ॥

स्वामिन्विचित्रचरितस्य तवाऽपदान-
गीतामृतेषु दृढरुद्धरतिर्ममेयम् ।
दूरीकृताऽन्यसरणिर्दशिणीव वाणी
सत्यं पदात्पदमपि क्षमते न गन्तुम् ॥ १० ॥

आश्वासनं यमभयाकुलतामृतानां
सञ्जुवनं भवदवव्यथया मृतानाम् ।
आलम्बनं सुकविराजगिरामृतानां
सङ्कीर्तनं जयति ते यशितामृतानाम् ॥ ११ ॥

दानं तरङ्गतलः किल दृग्धसिन्धु-
र्भुक्तिः करालतरकालभयात्प्रसादः ।
त्यागोऽपि समदिवसानि सुवर्णवृष्टिः
किं किं न यारुचरितं भवतः प्रशस्यम् ॥ १२ ॥

स्वामिन् रजःपरिशितं थपलस्वभावं
 जात्या मलीमसमिदं लृट्यं मदीयम् ।
 त्वत्पादपद्मविषये कृतपक्षपातं
 धत्ते प्रमोदभरनिर्भरभृङ्गलक्ष्मीम् ॥ १३ ॥

त्वां वामदेवमपि दक्षिणामाश्रितेषु
 सर्वत्र शङ्कर वसन्तमपि स्मरारिम् ।
 अप्यन्तकोपशमलेतुमनन्तकोप-
 शान्त्येककारणमचिन्त्यगतिं श्रयामि ॥ १४ ॥

क्वापि प्रसीदसि दिशान्विशदं प्रकाशं
 क्वापि प्रयच्छसि धनावरणोपरोधम् ।
 दुर्भः किमत्र मङ्गीयमडामडिभ्रो
 नास्त्येव नाम नियतिर्नभसः प्रभोश्च ॥ १५ ॥

चित्तं नतापट्टपतापलृत्तिप्रवृत्तिं
 भीताऽभयार्पाणपणप्रवणं य वाणीम् ।
 लोकोपकारपरतन्त्रमिदं वपुश्च
 कस्त्यत्परः परमकारुणिको भिभर्ति ॥ १६ ॥

चित्तं विषादमगमत्र परं प्रसाद-
 भौज्जद्वियारमुचितं न भडिः प्रयारम् ।
 लेभे न कुत्र विवरं प्रवरं न बोध-
 मेतत्त्वयैव भगवन्मृतविप्रयोगम् ॥ १७ ॥

अश्रान्तमान्तरमशान्तरजोविकारं
 सारङ्गकेतुमुकुटस्फुटमन्धकारम् ।
 युक्तं यदन्धयति यद्धिरीकरोति
 कोऽतिप्रसङ्गं छति तत्र न तर्कयामि ॥ १८ ॥

लीलाविलोललवनानयनान्तवास-
 मासाधे यः क्व न भनक्ति मनस्विनोऽपि ।
 सोऽयं निविश्य विमले लृट्ये मदीये
 धिःमर्ममर्म न भिनत्ति कथं मनोभूः ॥ १९ ॥

स्वामिन्नसन्तमिव तत्र वसन्तमेव

सत्त्वामवैति किमिदं यद्वि वा किमन्यत् ।
 दग्धोऽपि यं पुनरवाप्य भिभर्ति गर्वं
 सर्वङ्कुषो विजयते स तव प्रसादः ॥ २० ॥

श्रीष्मण्डयन्मननिघृष्टकुरङ्गनाभि-
 कर्पूरकुङ्कुमकरम्भशुभाङ्गरागम् ।
 उधन्नवीनकदलीदलसौकुमार्यं
 भिभ्रत्यनङ्गनटमङ्गलरङ्गामङ्गाम् ॥ २१ ॥

कुल्लारविन्दवदना विकसच्छिरीष-
 मालाभुजाभिनवनीलसरोजनेत्रा ।
 भ्रष्टमास्त्रमप्रतिहतं विडिता डिताय
 पुष्पायुधस्य कुसुमैरिव माधवेन ॥ २२ ॥

नाथेति श्रुवितउरेति दयापरेति
 सप्तेमकोपमतिकोमलमालपन्ती ।
 गाढानुरागविवृताभिलगूढभाव-
 मावर्जयन्त्यविषयैर्वयसां विलासैः ॥ २३ ॥

किंवा परं कुपितनिर्घृणपञ्चबाण-
 बाणौघभिन्नलृष्टया परिरस्य गाढम् ।
 मुग्धाजनस्य सञ्जामवजित्य लज्ज-
 भौत्सुक्यसान्द्रमधरामृतमर्षयन्ती ॥ २४ ॥

आक्षिप्तसिन्धुमथनोत्थमडामृतौघ-
 भावत्सक्तिरसपारणानित्यतृप्तम् ।
 प्रत्यालृतेन्द्रियमवाससमाधिसौष्यं
 न त्वत्परं उरति सा उरिश्लेक्षाऽऽपि ॥ २५ ॥

उल्लावलम्बलयमारुतकम्पितानां
 शीर्षैः क्लृप्तैः स्वयमरण्यमलीरुणाणाम् ।
 वृत्तिर्हरस्मरणघूर्णितयेतसः क्व
 दीनं मुष्णं क्व य पुरः कुमलीपतीनाम् ॥ २६ ॥

नेत्रत्वमीश तव मूर्तिविलोकनेषु
 वाक्त्वं भवव्यरितयर्वाणविभ्रमेषु ।
 त्वत्सङ्कथाश्रवणकर्मणि कर्णभाव-

मिच्छन्ति गन्तुमपराणि (एतराणि)ममेन्द्रियाणि ॥ २७ ॥

यच्छत्रयामरसिता कृतिनां विभूतिः

सः स्वल्प एव भगवन् भवतः प्रसादः ।

त्वत्साभ्यमेव (तत्साभ्यं)तु सतामधिकस्ततोऽपि

यद्द्रव्यं य वसनं विपिनं य वासः ॥ २८ ॥

त्वत्पादपङ्कजश्शृङ्खलितौ य पाणी

वाणी भवश्चरितयर्वाणार्विता य ।

चित्तं भवद्गुणगणस्मरणप्रतं य

भूयो भवन्ति मम येदृढास्मि धन्यः ॥ २९ ॥

भिक्षाशनोऽपि भगवंस्त्वमकिञ्चनोऽपि

शुभांशमशाननिलयोऽपि दिगम्बरोऽपि ।

किं वा परं वरद धस्मर भस्मरुक्ष-

गात्रोऽपि सन्मम विभुः प्रतिजन्म भूयाः ॥ ३० ॥

याये न किञ्चिदपरं वसतिर्गिरीन्द्रे

कैलासनाम्नि भवदध्युषिते ममास्तु ।

किं वा न तत्र भगवन् मम ये सभाय-

स्तेऽन्येऽपि सन्ति गवयाः उपयः कुरङ्गाः ॥ ३१ ॥

वायामभी न विषये विषयेषु येषु

तृषणाऽन्वभावि विषमा विषमाकिरन्ती ।

तन्मां भजोऽवलविलोलविलोचनान्त-

विन्यासाभासुरसुधारसुधारसेन ॥ ३२ ॥

नानुग्रहस्तव विना त्वयि भक्तियोगं

नानुग्रहं तव विना त्वयि भक्तियोगः ।

भीजप्ररोहवदसावनयोर्न कस्य

भूयै परस्परनिमित्तनिमित्तिभावः ॥ ३३ ॥

शान्तं मनो यदि यमैर्नियमैः किमन्यै-

र्वाणी यदि प्रियछिता स्तुतियाट्टुभिः किम् ।

कारुण्यमस्ति यदि किं प्रतलोमदानै-

र्भक्तिर्भवे यदि किमन्यसुभाभिलाषैः ॥ ३४ ॥

भुक्तं विकल्पकवलैः सुरलोकसौम्य-
मालोकिता विविधशास्त्रदृशैव मुक्तिः ।
पीता सुधा श्रवणशुक्तिपुटैः समक्ष-
मास्वादिता पुनरियं शिवभक्तिरेव ॥ ३५ ॥

दीर्घाण्यघान्यघिशुचीव भवन्त्यडानि
डानिर्भलस्य शरदीव नदीजलस्य ।
दुःभान्यसत्परिभवा षव दुःसडानि
डा निःसडोऽस्मि कुरु निःशरणोऽनुकम्पाम् ॥ ३६ ॥

निर्भर्त्सितो विपदि बन्धुरिवाऽभिमानि-
मा नीरसं स्पृशतु नाम मनो विवेकः ।
विधां निदाघ षव धर्मरुचिर्भिमानी-
मानीयनाशमुपतापयते तु मोडः ॥ ३७ ॥

तस्माद्दुपैति न तनुस्तरसाऽवसायं
सायन्तनी प्रतिपदिन्दुकलेव यावत् ।
तावद्दृपां कुरु उत्तोऽस्यडमंडसाऽयं
सा यन्त्रिता मयि तवास्तनयेन येन ॥ ३८ ॥

अभ्येति मृत्युभटसंछतिरस्तकम्पा
कम्पामडे मनसि यां विनिवेशयन्तः ।
येका गतिर्गिरिश तत्र तवानुकम्पा
कम्पात्रतां नयति या न शुभोदयानाम् ॥ ३९ ॥

यन्निःस्पृहोप्यजनयस्तनयं कुमारं
मारं विधाय शलभं नयनानलस्य ।
तत्ते परार्थमिति विश्रुतमाकुमारं
मा रंडसा जडिडि देडि तदेडि वायम् ॥ ४० ॥

सर्वस्वमेव मम दत्तमडाप्रडारा
डारामवं डर डरन्त्यरयो विवेकम् ।
रक्षाकरी तव कृपाऽत्र कृताऽवडारा
डा राजशेभरमणोः पुरतो उत्तोऽडम् ॥ ४१ ॥

देवालये वसतिमर्थयते कपोतः
सिन्धौ वणिग्भजति वृत्तिमशुपोतः ।

પૃષ્ઠે શ્રિયં વહતિ નિત્યમનેકપોડત-
સ્ત્વદ્ભક્તિમેમિ સરસીમિવ ભેકપોતઃ ॥ ૪૨ ॥

લબ્ધ્યા ધૃતિર્દિવિ કદાયન વાસવેન
સૈન્યેન સા પરિવૃતેન ન વાસવેન ।
નો વા બલેન ભુવિ પીતનવાસવેન
ત્વાં ભેજુષો ભવતિ યાડભિનવા સવેન ॥ ૪૩ ॥

યા દુર્લભા દિવિ મહર્ષભયાન કસ્ય
કાલસ્ય યા નિધનધામ ભયાનકસ્ય ।
વાયા તયા કૃતનતેરભયાનકસ્ય
તુલ્યશ્રિયાડર્પયસિ શં શુભયા ન કસ્ય ॥ ૪૪ ॥

યં વીક્ષ્ણે ક્ષતમહાકલિકાલ સન્તં
કિલેષ્ટે કૃતીકૃતભૃહલ્લિકાલ સન્તમ્ ।
ઇન્દોરિવાડમૃતમયી કલિકા લસન્તં
બાલાડવલોકયતિ સોલ્લિકાલસં તમ્ ॥ ૪૫ ॥

મુક્તાવલીવ રહિતા શિવ નાયકેન
મુક્તા ભવદ્ગણસભેવ વિનાયકેન ।
વાણી ત્વયા પરિહૃતાડખિલનાયકેન
સમ્ભાવ્યતે હૃદયસંવનનાય કેન ॥ ૪૬ ॥

યસ્યોચિતઃ પ્રથિતમાન સમાધિનાન્ત-
સ્તેનાર્તિમુદ્ગહતિ માનસમાધિનાન્તઃ ।
શુદ્ધાં મતિં સ્પૃશતિ પાંસુલભાવલેપ-
સ્તત્રાપ્યુપૈષિ ન કૃપાં સુલભાવલેપઃ ॥ ૪૭ ॥

કામં ભવેડત્ર બહવઃ સુભગસ્વભાવા
ભાવા ભવન્તુ મમ તુ દ્વિતયં સ્મૃહાયૈ ।
શબ્દાર્થપાકરુચિરા કવિરાજગીર્વા
ગીર્વાણસિન્ધુધરભક્તિરભઙ્ગુરા વા ॥ ૪૮ ॥

જયોત્સ્નાછટાભિરિવ દેવ ચકોરકસ્ય
ભાસ્વત્રભાભિરિવ પદ્મજકોરકસ્ય ।
દૈવીભિરદ્ભિરિવ બાર્હિકિશોરકસ્ય
પ્રીતિર્ન તે નુતિકથાભિરઘોર કસ્ય ॥ ૪૯ ॥

वृत्तं क्व ते सकलवाङ्मनसातिवृत्तं
 येतः स्मलद्गति भवावरणार्त्क्य येतः ।
 वित्रासवन्तमिति मामनुदत्यवित्रा
 भक्तिः स्तुतिस्तव कृतेयमतः सुभक्तिः ॥ ५० ॥

वन्दामहे य विविधं विवदामहे य
 लज्जामहे य कलुषाणि भजामहे य ।
 ष्टामहे य कुवयांसि सष्टामहे य
 दष्ट्यामहे य दृष्टितैर्जठरस्थ उेतोः ॥ ५१ ॥

लब्धं शिरेण सुकृतैरथिरस्थिरं य
 मानुष्यकं पुनरिदं सुलभं य येति ।
 जानीम एव य न य स्वछितं विधातु-
 मीष्टामहे वयमहो भत यद्भविष्याः ॥ ५२ ॥

तस्मादवश्यमवशानविशङ्कमेव
 भोगोपभोगरसिकानसमामकृत्यान् ।
 यावत्र धीवर धवैत्य तिमीनकस्मा-
 न्मृत्युः क्षणान्दशरणान् उरते उठेन ॥ ५३ ॥

तावत्प्रसीद कुरु नः करुणाममन्द-
 माकन्दमिन्दुधर मर्षय मा विहासीः ।
 ब्रूहि त्वमेव भगवन् करुणार्णविन
 त्यक्तास्त्वया कमपरं शरणं व्रजामः ॥ ५४ ॥

जातस्य मृत्युरिति येत्स न लङ्घितः किं
 श्वेतेन शीतकरशोभरनन्दिना य ।
 ताभ्यामसौ यद्वि जितो विपुलैस्तपोभि-
 रस्माकमल्पतपसां त्वनिवार्य एव ॥ ५५ ॥

तर्ह्यर्थनान्तसमये तव पादपीठ-
 मालिङ्ग्य निर्भरमभङ्गुरभक्तिभाजः ।
 निद्रानिभेन विनिमीलितलोचनस्य
 प्राणाः प्रयान्तु मम नाथ तव प्रसादात् ॥ ५६ ॥

येतेन किं निविडबन्धभृतो भुजङ्गाः

કિં વા ન વહ્નિમવિલાસવિકાસભાજઃ ।

કિન્તુ ક્રમાદપચિતાઃ પદગુમ્ફલીનાઃ

સૂક્તામૃતાનુકરણે કથમુત્સહન્તે ॥ ૫૭ ॥

તસ્માદ્ભયકુરમદઃ કૃણિકર્ણપૂર-

હેવાકદુર્લલિતમસ્તનયં વિહાય ।

સ્વામિન્નિમાઃ શ્રવણયોઃ પ્રણયોપચાર-

ગર્ભા ગિરશ્ચતુરમાભરણીકુરુષ્વ ॥ ૫૮ ॥

સ્વામિન્નબન્ધવતયા વત યા તવેયં

વાણી મયા નિજગદે જગદેકબન્ધોઃ ।

તામન્તકાન્તકર શકુર શંસતો મે

કર્ણે કુરુષ્વ કરુણાં કરુણામ્બુરાશે ॥ ૫૯ ॥

પશ્યન્તમન્ધમભિમાનિનમસ્તમાનં

વિસ્તીર્ણકર્ણમપિ યા બધિરં કરોતિ ।

સાડડર્ત્તિર્ન નર્તયતિ કિં કુનૃણામિવ શ્રીઃ

તસ્માત્ક્ષમસ્વ ભગવન્નતિલ્કધનાનિ ॥ ૬૦ ॥

ઉચ્છૃડ્મલં ખલમલ્કુલ્કબલં જ્વલન્ત-

મન્તઃ કૃતાન્તમવિકલ્પમનલ્પદર્પમ્ ।

આશક્લય શકુરચરિત્રપવિત્રચિત્ર-

સૂક્તિષ્વપિ સ્થિરરુષં પ્રતિબોધયામઃ ॥ ૬૧ ॥

પ્રત્યગ્રકર્કશમશલ્કમુદ્કપથ્યં

તથ્યં સતોષમપદોષમરોષપોષમ્ ।

સન્ધિત્સવસ્તવ કૃતાન્તલિતં મિતં ચ

યદ્બ્રૂમહે તદવધારય સાવધાનઃ ॥ ૬૨ ॥

અન્યત્ર દર્શયિ નિરકુશ હુકુતાનિ

કીનાશ નાશય દુરાશય માડભિમાનમ્ ।

નાથીકૃતેન્દુમુકુટાનપિ નામ મન્યે

નિર્ભર્સાંચિષ્યસિ હૃતૈવ તવેયમાશા ॥ ૬૩ ॥

યેનેશ્ચરેણ મહતા વિહિતાગસસ્તે

કૃત્વાડપિ શાસનમકારિ પુનઃ પ્રસાદઃ ।

તત્સેવકા વયમતસ્તવ વિદ્વિષોડપિ

यद्भ्रूमले छितमदो मनुषे रुषेति ॥ ६४ ॥

रे दृर्विनीत भल काल पुरा पुरारे-
र्यामामवानसि निजाविनयप्रशास्तिम् ।
श्रुत्वैव तां धृतिमतामपि कम्पमेति
येतः कथं पुनरुपकमसे तदेव ॥ ६५ ॥

पाणौ निघेडि पवनाशनपाशमाशु
नास्तीड ते पुरुषपाश रुषोऽवकाशः ।
निःसङ्करेषु शरणीकृतशङ्करेषु
रे काल कातरभयङ्कर किं करोषि ॥ ६६ ॥

व्यापारय स्वपुरुषं पुरुषं परेषु
मा रोषमङ्कुरय शङ्करकिङ्कराणाम् ।
किं विस्मृतं विषधरायुध निर्निरोध-
कोधप्रबोधपटलं डरडुङ्कृतं ते (तत्) ॥ ६७ ॥

कीनाश बालिश निरङ्कुश निर्विमर्श
निस्त्रिंश निष्करुण निःशरणेषु येत्वम् ।
निष्कारणं निरनुरोध करोषि रोषं
तत्किं चिकीर्षसि मडेश्वरसंश्रितेषु ॥ ६८ ॥

कुर्वन् विरोधमनिरोधमभान्धवेषु
धत्से मुधा यम समुद्धतकन्धरत्वम् ।
तीप्राडपराधविधुरेष्वपि साधवो डि
बाधां विधातुमधमेष्वपि न क्षमन्ते ॥ ६९ ॥

यत्प्राणिषु प्रभवसि प्रसभं प्रडर्तुं
प्राप्य प्रभोः प्रमथनाथपितुः प्रसादम् ।
तत्प्राकृतस्य दुरितस्य दुरुत्तरस्य
तेषां कुलं तव किमन्तक पौरुषं तत् ॥ ७० ॥

तत्तथ्यमेव किमकारणकण्टकं त्वां
यद्धर्मराज धृति काल जनाः स्तुवन्ति ।
लोका न किं जगदमङ्गलमूलकोषं
शंसन्ति मङ्गलविडङ्गम धृत्युलूकम् ॥ ७१ ॥

त्वां श्रुवितेश धृति यत्स्तुवते रुदत्यः
 कापालिकाः शवदडो गुरवो द्विजाश्च ।
 तद्युक्तमन्तक यतः परमः सुदृत्त्वं
 तेषामकारणरिपुस्त्वसुदृत्त्यरेषाम् ॥ ७२ ॥

किलश्यन्त्यवश्यमपमार्जनभूतयाग-
 निर्याणकर्मचरमेष्टिशिवडियाधैः ।
 ये दैशिकाः परमकारुणिकाः परार्थे
 त्वां श्राद्धदेव धृति ते रविज स्तुवन्ति ॥ ७३ ॥

देशं न यत्त्यजति सन्तमसन्तमन्तं
 ध्वान्तं नयंस्तव पिता समवर्त्यतोऽर्कः ।
 त्वं सत्स्वसात्स्वपि समं प्रदरस्यतोऽपि
 सधः स्तुवन्ति समवर्त्तिनमन्तक त्वाम् ॥ ७४ ॥

कोपं विधाय तव येन कृतः प्रसाद-
 स्तत्सेवकेष्वपि चिकीर्षसि यत्प्रसादम् ।
 किं तत्र वर्तयसि मां समवर्त्यतोऽपि
 त्वं स्तूयसे विषमवर्त्यपि मर्मविद्भिः ॥ ७५ ॥

भालस्थलानि कलयस्यमलेन्दुभौलि-
 पादारविन्दमकरन्दसितानि येषाम् ।
 त्वं मानवानसि विमानय मा नयज्ञा
 तन्मानवानवसि रौद्र यद्वि स्वमौद्रम् ॥ ७६ ॥

दुर्वृत्तदर्पशमनाच्छमनोऽसि यत्त्वं
 यद्वा यमोऽस्यधमसंयमनात्तदन्यत् ।
 मन्ये मदं शमयितुं प्रभवस्तवैव
 त्वामेव वा यमयितुं भवभक्तिभाजः ॥ ७७ ॥

उद्धृतमन्तक नृशंस भृशं सगर्वं
 शर्वस्तवव्यवसितेष्वपि चेष्टसे यत् ।
 तद्भावि भाविभवभैरवभैरवोत्र-
 भालानलोद्भवपराभवकृत्युनस्ते ॥ ७८ ॥

किं वाऽन्यदर्कज विशङ्कु विशङ्कुटास्य
 डास्यं चिकीर्षसि यदीश्वरसंश्रयाणाम् ।

तन्मा कृथा न छि तवाश्रितवत्सलोऽसौ
सानुग्रहोऽप्यनुचितं क्षमते मधेशः ॥ ७८ ॥

भालस्थलीव तिलकेन वधूकटाक्ष-
विक्षोभितेन तिलकेन वनावलीव ।
विज्ञामिरेषातिलकेन विभावरीव
शोभां वसन्ततिलकेन बिभर्त्ति शम्भोः ॥ ८० ॥

वासः क्षीणदशं वयश्च करणग्रामं मनश्चाऽक्षमं
निःसारेषु दुरीश्वरेष्वपचितेरुद्वेगमङ्गेष्वपि ।
व्यर्थं वेश्म नृजन्म याभिलमिदं कल्याणशून्यं वपुः
कोषं योद्भ्रतः कुरुष्व करुणां चित्ते गिरं य श्रुतौ ॥ ८१ ॥

अज्ञस्तावदहं न मन्दधिषणः कर्तुं मनोहारिणी-
श्चाटूक्तीः प्रभवामि यामि भवतो याभिः कृपापात्रताम् ।
आर्तनाऽशरणेन किं तु कृपणेनाकन्दितं कर्णयोः
कृत्वा सत्वरमेहि देहि यरणं मूर्धन्यधन्यस्य मे ॥ ८२ ॥

एति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्भ्ररत्नविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“कृपाणाकन्दनं” नाम नवमं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

१०. करुणाकन्दनं दशमं स्तोत्रम्

जयति चित्तयकोरकयन्त्रिका
सुकृतिनां वदनाञ्जरविच्छविः ।
श्रवणभर्त्सिणवर्षावर्तनी
हरिणकेतुकलामुकुटस्तुतिः ॥ १ ॥

जयति भक्तिवतानवमाधवः
सुकृतपादपपङ्कलोद्भवः ।
विपद्पद्मविकलवभान्धवः
सुकविसूक्तिवधूवदनासवः ॥ २ ॥

भवमहार्णवनिस्तरणप्लवः
प्रवरसूरिभयूरधनारवः ।

હૃદયદાહહૃતાવમૃતદ્રવ:

કુમુદિનીરમણાભરણસ્તવ: ॥ ૩ ॥

મધુરમિન્દુમુખીવદનાદપિ

કલમહરં સુરસિન્ધુજલાદપિ ।

ત્રિભુવનાધિપતિસ્તુતિપાવનં

જયતિ સત્કવિસૂક્તિરસાયનમ્ ॥ ૪ ॥

નવનવભ્રમરસ્વનશોભિની

ભવમરુભ્રમઘર્મશમક્ષમા ।

હૃદયનન્દનચન્દનકન્દલી

જયતિ શકુરભક્તિરભડ્ગુરા ॥ ૫ ॥

અથ કથચ્ચન રુઢમપિ ક્ષણં

મનસિ વીક્ષ્ય વિવેકનવાકુરમ્ ।

બહુવિધવ્યસનોઘવિઘટ્ટિતં

સપદિ વિજ્ઞપયામિ જગદ્ગુરુમ્ ॥ ૬ ॥

અપિ જગદ્વિદિતઃ કરુણાપરઃ

પરહિતાડડહિતમૂર્તિપરિગ્રહઃ ।

કિમિતિ હંસિ ન હંસ હૃદમ્બુજે

કૃતપદો વિપદઃ શરણાર્થિનામ્ ॥ ૭ ॥

યદિ ભવાન્ વિદધીત હૃદિ સ્થિતિં

વ્યસનસમ્પદસૌ પ્રસરેત્કથમ્ ।

યદિ ન સા પ્રસરેત્પ્રસજેત્કથં

બુધજનોઽપ્યસમઞ્જસકર્મસુ ॥ ૮ ॥

ઇહ બૃહદ્ભિરુદગ્રપરિગ્રહ-

ગ્રહગૃહીતમતિર્વ્યસનોદ્રમૈઃ ।

યદિ ન કાતરતાં પરતન્ત્રતા-

મકુલતાં ખલતાં ચ ભજેજ્જનઃ ॥ ૯ ॥

યદિ ભજેત ન સજ્જનસડ્ગમ-

વ્યસનસર્પદનલ્પકૃપાસ્પદમ્ ।

હૃદયમિન્દુમયૂખસુખાહતિ-

વ્યતિકરદ્રુતચન્દ્રમણિશ્રિયમ્ ॥ ૧૦ ॥

अभिलषेयुरनर्गलदुर्गति-
 प्रसरदीर्घनिदाघनिपीडिताः ।
 यद्वि धनागमवन्न धनागमं
 प्रणयिनस्तृषिता हरिणा एव ॥ ११ ॥

यद्वि न पीनघनस्तनभङ्गुर-
 त्रिवलिभङ्गितरङ्गितमध्यमाः ।
 षड् षड्रेयुरपाङ्गाविलोडितैर्धृत-
 रतिप्रमदाः प्रमदा मनः ॥ १२ ॥

अलवद्विन्द्रियतरकरसङ्कुले
 विषयभीमभुङ्गमभीषणो ।
 दुरितदीर्घदवानलदुःसडे
 अडलमोडतमोडतसंविद्वि ॥ १३ ॥

कृतधियोऽपि भवाध्वनि धावतः
 प्रअलकर्मरथापलृतात्मनः ।
 अवसरे प्रड्रेयुरभी न ये-
 न्मदन मानभुभाः परिपन्थिनः ॥ १४ ॥

उपयितोऽभिनवाभ्रदलावली
 कवलनाकुलकोडिलकूजितैः ।
 यद्वि न तर्जयितुं प्रभवेन्मधौ
 मदनद्विग्विजयोधमडिडिमः ॥ १५ ॥

यद्वि मधौ मधुपानमदोन्मद
 भ्रमरगायनगुञ्जितगीतयः ।
 सुभलवानुभवाय कृतस्पृहं
 षड् षड्रेयुरिमं न मनोभृगम् ॥ १६ ॥

अभिनवस्तवकस्तनसन्नताः
 पवननर्तितपल्लवपाणयः ।
 यद्वि न अन्धनिअन्धनमृधुयु-
 र्मधुपगुञ्जितमञ्जुगिरो लताः ॥ १७ ॥

यद्वि शुक्यौ मनसीव न मानिनां

धनमनेलसि तापमुपावडेत् ।
सरजसो हरितस्तरुणैः करै-
रविरलं परिशिप्सुरुर्पतिः ॥ १८ ॥

पृथुलसज्जधनोरुपयोधरा
गुरुमरुथ्यपलाकुलिताम्बराः ।
यदि भवेयुरिमा न धनागमे
मृगदृशश्च द्विशश्च धृतिच्छिद्यः ॥ १९ ॥

सुरभिगन्धिसलासमुभाम्भुजा
धृतमनोहरदंसकविभ्रमाः ।
यदि न मज्जनधाम नतल्लुवः
शरदि संस्मरयेयुरगापगाः ॥ २० ॥

यदि न दीर्घतमाः समवाप्नुयुः
सलसि द्रुर्विषडोल्बलावायवः ।
धृतधनोष्मभृत्तरुणीस्तन-
स्मरशकारणतामपि रात्रयः ॥ २१ ॥

यदि भवेन्न धनावरणोद्गम-
ग्लपितधामनि धमनिधौ बलिः ।
तपसि येतसि य व्यसनाकुले
तपसि रुद्धरसोऽप्यलसो जनः ॥ २२ ॥

तदभिलापदुपोद्भरशक्षमं
समधिगम्य दुरापमिदं पुनः ।
पवनवेल्लितबालमृणालिनी-
दलयलज्जलबिन्दुनिभं वपुः ॥ २३ ॥

भव भवत्यदपङ्कजपूजन-
व्यसनसौमनसीमपलाय कः ।
छल सलेत विभूतिलवोन्मिष-
न्मदकदर्थविकारकदर्थनाम् ॥ २४ ॥

छदमुदञ्चति मेधमयं मलत्
पिडितभास्वदमन्मदलस्तमः ।
धनबलोऽपि स काल उपस्थित-

स्तद्विड उंस पदं कुरु मानसे ॥ २५ ॥

धति यदन्तरन्त तिरोदधन्
मुदमुदञ्चति मोडमडातमः ।
तव रवीन्दुताशनयक्षुषो
दृष्टि निवेद्यतीदमसन्निधिम् ॥ २६ ॥

न छि मडेश मनस्त्वदधिष्ठितं
भ्रमयितुं प्रभवन्ति भवोर्मयः ।
न छि वनं हरिण्णाधिपरक्षितं
क्षपयितुं कपयः क्वयन क्षमाः ॥ २७ ॥

वरमरएयसरित्पुलिनस्थली-
तरुतले कृलमूलजलाशिनः ।
स्थितिरनर्गलवल्कलवाससो
न शिवभक्तिभृते त्रिदशेन्द्रता ॥

भवति पश्यति नश्यति दुर्गतिः
स्फुरति शक्तिरुपैति धृति मतिः ।
स्तुतिकृति प्रतिपत्तिमति श्रुतिस्मृति-
भृति स्थितिमेति य निर्वृतिः ॥ २८ ॥

कति न बुद्धुदवदभववारिधा-
विड लसन्ति गलन्ति य जन्तवः ।
समजनि स्पृडणीयजनिः पुन-
र्जगति कश्चन यः शिवसेवकः ॥ २९ ॥

सपदि पीठविलोडितमूर्तिभि-
र्भगवतः शुचिभिर्धृतभक्तिभिः ।
यरारेणुडणैरिव मादृशै-
र्दिविषदामपि मूर्ध्नि पदं कृतम् ॥ ३० ॥

निपततां विषमे विपदम्बुधौ
यदवलम्बनमस्तविडम्बनम् ।
जगदमङ्गलमङ्गविधायि त-
ज्जयति रत्नमडो शिवसेवनम् ॥ ३१ ॥

जयति जन्मजरामरणव्यथा-
शमसमर्थमनर्थं निवर्तयाम् ।
सकलमङ्गलधाम सुधामयं
भगवदर्थननाम मूर्खैषधम् ॥ ३२ ॥

छन्दसाधितमेव रसायनं
निरुपभोगमिदं सुप्रमक्षयम् ।
अमृतमेतदनम्बुधिमन्थनं
यद्विनश्चरमीश्वरसेवनम् ॥ ३३ ॥

किमङ्गलैरपरैर्भवशम्भरैः
करितुरङ्गरथाम्बरऽम्भरैः ।
भगवदङ्घ्रिसरोरुलसेवन-
व्यसनमस्तु ममानिधनं धनम् ॥ ३४ ॥

वडतु सा रमणी रमणीयता-
ममृतमस्त्वमृतं मधु वा मधु ।
भवतु निर्वृतिधम तु यामिनी-
रमणामाङ्गनसेवनमेव नः ॥ ३५ ॥

अलमलर्निशमेकमना मना-
गुपरमन्मदमन्मथमत्सरः ।
भगवतीरवगत्य दुरत्ययाः
शरधराभरणं शरणं श्रये ॥ ३६ ॥

छन्दमल करुणामृतसागरं
शशिकिशोरशिरोमणिमर्थये ।
प्रजतु जन्मनि जन्मनि मे वपु-
र्भवदुपासनसाधनतामिति ॥ ३७ ॥

कमपि नाम निकाममनोहरं
वडति टङ्गमनङ्गुशमेव यत् ।
तदङ्गलङ्गुमलङ्गुराणं मुष्णे
भवतु मे शिवनाम निरामयम् ॥ ३८ ॥

दृढय भावय भावमनाविलं
निरवधानं अधानं दृढां धृतिम् ।

त्वमसमर्थं समर्थयसे सुभं
किमविनाशि विना शिवसेवनम् ॥ ३९ ॥

भवत्सं प्रति सम्प्रति तृषण्णा
त्यजसि मानस मानसमुन्नतिम् ।
मदनशासनशासनतः परं
कमनपायमुपायमुदीक्षसे ॥ ४० ॥

उपवने पवनेरितमाधवी-
धवलिते वलिते तरुपङ्क्तिभिः ।
अमलकोमलकोषनिषण्णेषट्-
थरणपारणपावनपङ्कुजे ॥ ४१ ॥

समदने मदनेन वशीकृता
वद्वधूरवधूय भज प्रभुम् ।
अशरणोद्धरणोद्धतधीः श्रुत्या-
मुपरमं परमं स करोति ते ॥ ४२ ॥

जडिडि मोडमुपेडि निजां स्थितिं
त्यज श्रुयं भज मानपरिग्रहम् ।
अडरडर्डरपादसरोरुड-
स्मृतिरसायनपानपरं भव ॥ ४३ ॥

तदसमञ्जसमङ्गल यदङ्गना-
नयनयापलशापमुपेयताम् ।
नयसि नित्यबडिर्भुष शङ्कर-
स्मरणसौमनसीमपि डेयताम् ॥ ४४ ॥

यदि समर्थयसे दुरतिक्रमं
कुपितकालभटभ्रुकुटीभयम् ।
तदयिडित्स्थभवामयभेषजं
भज भुजङ्गमभूषणतोषणम् ॥ ४५ ॥

यदि चिडीर्षसि सौलुढमात्मनः
परिजिडीर्षसि यद्यद्यन-धनम् ।
यदि तितीर्षसि संसृतिसागरं
श्रयमयस्करमीश्वरसेवनम् ॥ ४६ ॥

યદિ વરાક સુકર્મવિપાકતઃ
કરતલે પતિતસ્તવ શેવધિઃ ।
તમખિલાપદપાકરણક્ષમં
નયસિ મૂઢ નિરર્થકતાં કથમ્ ॥ ૪૭ ॥

અમલશીલકુલશ્રુતવિશ્રુતં
સદસદર્થવિચારવિશારદમ્ ।
પુરજિદર્થનસૌખ્યપરાઙ્મુખં
નયસિ માનસ માનુષજન્મ યત્ ॥ ૪૮ ॥

ભ્રમદમન્થરમન્થરયાહતિ-
ધ્વનદમુદ્રસમુદ્રસમાનયા ।
શમિતશાપદશાપદમેહિ મે
હર ગિરા વિતરાવિતથં વરમ્ ॥ ૪૯ ॥

અનુગૃહાણ ગૃહાણ ઘૃણાણ્ણવ
પ્રણયિનઃ પ્રણયાનુગુણં વચઃ ।
ઉપકુરુષ્વ કુરુષ્વ દૃઢં મના-
ગશરણોદ્ધરણપ્રવણં મનઃ ॥ ૫૦ ॥

પૃથુશિરસ્ત્રિદશાપગયા શ્રિતં
કરુણયા હૃદયં શિવયા વપુઃ ।
કથમતિપ્રમિતે ભગવન્ ધૃતિઃ
શ્રવણરન્ધ્રપદેડપિ ન મે ગિરઃ ॥ ૫૧ ॥

ત્વદનુરાગભરેણ કદર્થિતા
ત્વદનુરન્જનકર્મણિ ચાક્ષમા ।
ઇતિ મતિર્મમ ચાટુપરાઙ્મુખી
હર કરોતિ નિજાર્તિનિવેદનમ્ ॥ ૫૨ ॥

પ્રિયતમોડસિ મતેર્મમ સા પુન-
ર્ન ગુણવત્યપિ તે હૃદયડ્ગમા ।
ઇતિ મહેશ ભવદ્ધિરહાતુરા
ભજતિ કામપિ કામકદર્થનામ્ ॥ ૫૩ ॥

ભવ ભવત્પરિરમ્ભસુખોડસ્તુ મા

त्वदुपभोगविधौ तु कथैव का ।
तव तु दर्शनमात्रककाङ्क्षिणीं
मम मतिं कथमित्यमुपेक्षसे ॥ ५४ ॥

कुटिलतां न जगाम निकामतो
न सलजं मलिनत्वमुपेयुषी ।
वडसि किं धनरागकदर्थितां
मम मतिं प्रति कर्कशाशाशयम् ॥ ५५ ॥

अथ गता परिणामदशाभिति
त्यजसि येन्मम मुग्धतमां मतिम् ।
किमपरं धनमोडविमूर्छिता
प्रथयतां तव निर्दयतामियम् ॥ ५६ ॥

धृष्टमनःसुगजन्सुगमसुगम-
भ्रमदमन्ममलं यपलं मनः ।
अमृतकुम्भकर द्युतरङ्गिणी-
धर सुधाकरशोभर शोधय ॥ ५७ ॥

भव मरुभ्रमभेदकदर्थितं
सुविषमैस्तृषितं विषयोष्मभिः ।
मदयते लृटयं मम निर्भरं
भव भवव्यरणस्मरणामृतम् ॥ ५८ ॥

विषयपन्नगपाशवशीकृतं
भवमडार्णवमग्नमनीश्वरम् ।
बडलमोडमडोपलपीडितं
उर समुद्धर मां शरणागतम् ॥ ५९ ॥

यमभटैर्हियमाणमयन्त्रणै-
रशरणां शरणां यरणौ श्रितम् ।
धनघृणाभृतनिर्भरया दृशा
मदनमर्दन मामवलोकय ॥ ६० ॥

अभयघोषमिषोन्मिषिताऽमृत-
द्रवमभन्ध्यधृतस्मितयन्द्रकम् ।
वदनयन्द्रमसं तव पश्यतो

मम कदा नु तमः शममेष्यति ॥ ६१ ॥

प्रबलतापकदर्थितविग्रहं

द्विजपतिं परिपालयितुं शिशुम् ।

वडसि किं न विभो लृदये दयां

शिरसि निर्जरनिर्जरिणीमिव ॥ ६२ ॥

प्रज्ञाततापविपत्क्षपणक्षमां

दलितसन्ततसन्तमसस्थितिम् ।

लृदि निधेहि दयाममृतस्युतं

उरिणकेतुकलामिव मूर्धनि ॥ ६३ ॥

अभिमताधिकसिद्धिविधायिनीं

भवदवच्छिद्यमव्यभिरारिणीम् ।

वड विभो लृदये दयितां दयां

वपुषि भूधरराजसुतामिव ॥ ६४ ॥

शिन्तामणिः स्फुटिकजातिरयेतनोऽपि

कल्पद्रुमः कठिनकाष्ठविनिर्मितोऽपि ।

तिर्यग्दशामपि गता किल कामधेनु-

र्भाग्यैरभीष्टकुलदा कृतिनां भवन्ति ॥ ६५ ॥

त्वं तु प्रभो त्रिभुवनैकमलेश्वरोऽपि

पर्याप्तशक्तिरपि पूर्णकृपापूर्णोऽपि ।

आकन्दतोऽपि करुणं विधिवज्यितस्य

त्यक्तादरोसि मम दर्शनमात्रकेऽपि ॥ ६६ ॥

शिरं द्वारोपान्ते स्थितमवसरोद्गीक्षणाधिया

तिरस्कारः सोढः कुपितमुपरद्राःस्थविहितः ।

मुपं दीनं कृत्वा विभवलवगर्वाभ्यितदृशां

कटीशानामग्रे क षव न विसोढः परिभवः ॥ ६७ ॥

परिभ्वानो मानस्तनुरपि तनुस्ताभ्यतितमां

मनो मोडावर्ते भ्रमति धृतिरस्तं प्रजति य ।

कथापि क्लेशानामवतरति नोच्छेदपदवीं

दवीयस्यामस्यां भवभुवि मुधा धावति मतिः ॥ ६८ ॥

तदेवं दृर्वारव्यसनशतसम्मातविषमं
विशत्रेष स्वाभिन्नदल सुमलन्मोडगडनम् ।
अविन्त्राश्रासक्षममपरमापन्नसुदृढं
जनोऽवज्ञापात्रं भवति करुणाब्धेर्न भवतः ॥ ६८ ॥

कथर्याणामग्रे तरलनलिनीपल्लवतल-
प्रलीनप्रावेयप्रयलकमलामूढमनसाम् ।
अदल्लभूभङ्गाप्रभवमवमानं उतधियः
सलन्ते लन्तेड द्रविणकणतृषणान्धितदृशः ॥ ७० ॥

अलं तु प्रत्यग्रप्रभुयराणाराश्रुवरजसा
पवित्रं मूर्धानं दधदधिकलक्तिग्रडगुरुम् ।
ल्लुकुंसत्वं भिल्लत्रमदलरसन्दर्भरलसा-
द्लभज्यं लूतेशल्लुकुटिघटनालाजनलुवम् ॥ ७१ ॥

सुरस्रोतःस्वत्यास्तटविटपिपुष्पौघसुरलौ
गिरिग्रावग्रामस्यलनमुभरस्रोतसि जले ।
श्रमक्षामैरङ्गैरगणितलवकलेशविपदां
कदा स्यान्नस्तृमिर्डरथरणसेवासुभरसैः ॥ ७२ ॥

अमन्दानन्दानां दलदलघुसन्तापविपदां
पदाम्भोजद्वन्द्वं शिरसि दधतामिन्दुशिरसः ।
कदा नः कालिन्दीसलिलशल्लैरम्बरसरि-
त्तरङ्गैरङ्गारीलवति लवलन्धेन्धनययः ॥ ७३ ॥

सान्द्रानन्दस्तिमितकरणः पुण्यनैपुण्यलागी
लागीरथ्यास्तटविटपिनः क्वापि मूले निलीनः ।
सर्वाकारं गिरिपतिसुताकान्तमेकं प्रपन्नः
स्वात्मारामः शमसुभसुधास्वादमल्येति धन्यः ॥ ७४ ॥

अलिजनगुणध्यातिप्रज्ञालिमानलरोद्धुरां
क एव सदसि प्रह्वीकर्तुं क्षमेत (सडेत)शिरोधराम् ।
विदधति मुडुर्लेलाभेलं लवत्यवधीरणं
ल्लमयितुममी युक्ता न स्युर्यदीन्द्रयवैरिणः ॥ ७५ ॥

मानः कस्य न वल्लभः षलमुभप्रेक्षित्वदुःस्था स्थितिः
कस्य प्रीतिकरी त्रपालरनतं कस्मै शिरो रोयते ।

डिन्तु स्वामिनि साऽवलेपलृद्ये दासीकृताः शत्रुभिः
क्षुद्रानघतनेश्वरान्घनमदक्षीवान्निषेवामडे ॥ ७६ ॥

स्तब्धा द्वारि यदास्मडे क्षितिभुञ्जो निर्भत्सिता वेत्रिभि-
र्यद्र्वा-न्घनरेन्द्रवल्लभदुरुद्रारैर्विदड्यामडे ।
यन्मिथ्यास्तुतिपातकैर्भगवतीं वाचं तिरस्कुर्मडे
तत्सर्वं तव वडवडुत्रवलनामात्रस्य विस्फूर्णितम् ॥ ७७ ॥

दृष्ट्वा पाटलगाण्डलेभमरुणोद्भाष्येक्षणं प्रस्फुरद-
भिम्भोञ्च प्रथमापराधकुपितं वडुत्रं कुरुङ्गीदृशः ।
यत्सप्रेम सविस्मयं सविनयं सापत्रपं सस्युडं
सत्रासं य मनोऽभवत्तदधुना श्रान्तं य शान्तं य नः ॥ ७८ ॥

यत्पूर्वाडियते सुभं विषयजं त्वदभावनाजन्मना
ह्लादेन क्षणिकं स्थिरेण मडता स्वल्पं डिमत्राद्भुतम् ।
तस्थित्रं भवदुःखजं भवदनुध्यानप्रमोदाश्रुणा
वाष्याम्बु ध्रुवमध्रुवेण सुमडत्सूक्ष्मेण यदभिमिधते ॥ ७९ ॥

अज्ञानान्घमभान्घवं डवलितं रक्षोभिरक्षाभिधैः
क्षिप्तं मोडमडान्घकूपकुडरे दुरुदुर्भिराभ्यन्तरैः ।
डन्तं शरणागतं गतधृतिं सर्वापदाभास्यदं
मा मा मुञ्च मडेश पेशलदृशा सत्रासप्राश्नासय ॥ ८० ॥

यद्विश्वोद्धरणक्षमाऽप्यशरणत्राणैकशीलापि ते
मामार्तं दृगुपेक्षते स मडिमा दृष्टस्य मे डर्माणः ।
देष्यां दिव्यमृतैः पयोधरधृतैः पृथ्वीं पृणत्यां (स्तृणन्त्याम्)कण्ण
द्वित्राश्चेन्न मुभे पतन्ति शिभिः डिं वाच्यमेतदिवः ॥ ८१ ॥

शुभ्रं बिभ्रत्तरुणकरुणाऽऽडडान्तमश्रान्तमन्तः
स्वान्तं शान्तप्रणतजनताकलेशलेशप्रवेशम् ।
प्राणत्राणप्रणयकृपणप्राकृतप्राणिवर्ग-
व्यापत्तापक्षपणनिपुणं मुञ्च यण्डीश वाणीम् ॥ ८२ ॥

अदभ्रश्लेयं भवसरणिरातडुडुडुला
गलद्भोधज्योत्सना निरवधिरसौ मोडरजनी (मोडजननी) ।
नयन्त्येते शान्तिं विषमविषयोत्पातमरुतः
प्रदीपं प्रण्णाभ्यं प्रतिदिश दृशं क्लेशशमनीम् ॥ ८३ ॥

शरीरं नीरोगं नवमपि वयः संस्कृतिमती
मतिर्वन्धा जातिः प्रभुरपि भवान् भक्तिसुलभः ।
छतीयं सामग्री सुकृतशतलभ्या विघटते न
यावत्तावन्मे शृणु करुणामाकन्दितमिदम् ॥ ८४ ॥

जयन्ति कृतिनः कवेरभूतसारसिक्ताक्षरा
विकस्वरशरत्सुधाकरकरानुकारित्विषः ।
पुरारिपदपङ्कजस्तवपवित्रयित्रकमाः
समुन्मिषितमालतीमुकुलकोमलाः सूक्तयः ॥ ८५ ॥

शिवस्तवकृतो मधौ मलयवायुवेल्ललता-
गलन्मधुमदोन्मदभ्रमरपुञ्जगुञ्जश्छलात् ।
नदन्मदनशिञ्जिनीजघितभीतसीमन्तिनी-
भुजाकलितकन्धरा अधिवसन्ति लीलावनम् ॥ ८६ ॥

अदूरभङ्गिरङ्गनोपवनजातयूतावली-
विलीनकलकोङ्किलाकलितकाकलीकूञ्जितैः ।
वलन्मलयमारुतप्रखलदुल्लसन्मल्लिका-
विकासिकुसुमस्मलदृभ्रमरमण्डलीगुञ्जितैः ॥ ८७ ॥

निगूढतिमिधट्टनस्फुरितदीर्घिकासम्भ्रम-
त्रसत्कमलकोटरस्थितमरालभालस्वनैः ।
रटत्यटलजल्लरीमुरजतूर्यभेरीगण-
प्रणादमुपरीभवद्भवनभङ्गिकारवैः ॥ ८८ ॥

सुधामधुरवारुणीरसकषायकण्ठोद्भव-
न्नवश्रुतिरसायनप्रगुणायनीगीतकैः ।
प्रवीणपरिवादकोदितविभासरागस्वर-
ङ्गमानुगतवल्लकीविकचकीचकप्रकवलैः ॥ ८९ ॥

प्रभातगुणवर्णनप्रवणभन्निवृन्स्तुति-
प्रभुद्भृशुकसारिकाकलडकेलिकोलाडलैः ।
भङ्गिविडरदङ्गनारणितरत्नकाञ्चीगुण-
कवणत्कनककिङ्किणीजण्णारावाऽम्बरैः ॥ ९० ॥

भुरक्षतवसुन्धरोद्भुरतुरङ्गल्लेषोन्मिष-

त्प्रभोधधुतकन्धरद्विरदकएठघाएटारवैः ।
 स्मराडलसविलासिनीस्तनभरोपरुद्धोरस-
 स्त्यजन्ति शयनं शनैरुषसि शम्भुशंसाशुषः ॥ ८१ ॥

एति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “करुणाकन्दनं” नामकं दशमं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

११. दीनाकन्दनं श्रेकादशं स्तोत्रम्

धन्योऽस्मि सम्यगमृतं किमपि स्रवन्ती
 सञ्ज्वनं भगवती विदधाति यस्य ।
 स्नेहस्तुतस्तनयुगा जननीव ज्व-
 रक्षार्थमार्त्तिविधुरस्य ममोक्तिदेवी ॥ १ ॥

धन्योऽस्मि दुःसाहविपत्यतितस्य यस्य
 वाणीधृतोन्नतिरपुण्यकृतामभूमिः ।
 कल्याणिनी सुमनसामुपसेवनीया
 सौमेरवीव पदवी न दवीयसीयम् ॥ २ ॥

धन्योऽस्मि मोहतिमिरान्धशोऽपि यस्य
 सानुग्रहेण विधिना परिकल्पिता मे ।
 वल्लुग्वना गुणवती धृतवकभङ्गि-
 राराधनाय गिरिशस्य सरस्वतीयम् ॥ ३ ॥

सञ्ज्वनौषधिरभैमि नवा भवाग्नि-
 भस्मीकृतस्य विधिना मम निर्मितेयम् ।
 वाणी शिवैकविषयाभिनवोढगौरी-
 दृष्टिच्छटेव यकिता मकरध्वजस्य ॥ ४ ॥

जने कथञ्चिदुद्विता मम शोकवह्नि-
 तमात्स्मलन्मुपदा वृदयादियं गौः ।
 येतः प्रवेक्ष्यति शनैः करुणामृतौघ-
 निःष्यन्दशीतमपि शीतमयूषमौलेः ॥ ५ ॥

यस्याटुयापलमलङ्घ्यभवभ्रमोऽहं

मोडं वलन्निल मुडुर्मुडुरायरामि ।
तत्र स्पृडावलमडार्यमडार्यपुत्री-
भर्तुः परार्ध्यमपराध्यति सौकुमार्यम् ॥ ६ ॥

यो मूर्धनि ध्वनदनर्गलनिर्जरौघ-
जङ्गारिणीममरनिर्जरिणीं ध्यानः ।
गृह्णाति भक्तजनतः कलशाभिषेकं
कस्तं न विज्ञापयितुं विभुमुत्सहेत् ॥ ७ ॥

दग्धोस्मि तावदमुना दमुना ममादन्त-
र्यः प्रज्जवलत्यघनिदाघनिदानजन्मा ।
मुक्तस्य मे प्रतिभयातिभयाकुलस्य
वाणी कथं विगलतो गलतोऽभ्युदेति ॥ ८ ॥

कन्दाम्यतः किमपि नाम पिनाकपाणे
तीप्रार्त्तिनिस्तरणकारणं कातरोऽडम् ।
मोडाटवीविकटसङ्कटसंस्थितस्य
तन्मेऽवधारय शिवाय शिवातुरस्य ॥ ९ ॥

आकन्दमिन्दुधर धारय देव कर्णे
कस्त्वत्परः परमकारणं कर्णधारः ।
मूर्ध्ना वलन्नुपभाण्डमभाण्डपुण्यं
कं कं न तारयसि संसृतिसागराधः ॥ १० ॥

अस्मादृशैरशुचिभिश्चटुयापलानि
कूमान्यवैमि न मनस्तव नन्दयन्ति ।
आवर्जनाय विहितान्यपि यन्द्रमौले
कौलेयकस्य लडितानि किमाद्रियन्ते ॥ ११ ॥

यद्वा न मुग्धयरितान्यपि न प्रसाद-
मुत्पाद्यन्ति भवतः करुणार्णवस्य ।
स्वामिन्दरत्पुरविहारपरस्य किं न
येतो डरन्ति तव भालकवल्गितानि ॥ १२ ॥

दीनैर्विमुग्धवयनैरसमञ्जसार्थै-
र्यद्भद्भ्रवन्ति हृदयानि दयानिधीनाम् ।
तद्भ्रं दृष्टसभसप्रतिभप्रगल्भ-

सन्दर्भगर्भरथनाञ्चितवाक्प्रपञ्चैः ॥ १३ ॥

दुग्धाब्धेदोऽपि पयसः पृषत् वृषोषि
दीपं त्रिधामनयनोऽप्युररीकरोषि ।
वायां प्रसूतिरपि मुग्धवयः शृणोषि
किं किं करोषि न विनीतजनानुरोधात् ॥ १४ ॥

यत्सत्यवत्यपि जगद्धिदिताऽनसूया
वाणी ममेयमिदमेव छिद्येव चित्रम् ।
अत्यदृष्टुतं पुनरिदं यदरुन्धतीयं
त्वामारिराधयिषुरेवमुदीरिताऽपि ॥ १५ ॥

स्वे धाम्नि लृष्टि कृतस्थितिमुक्तिदेवीं
कृत्वा प्रवेशमनयः स्वयमुन्मुपत्वम् ।
धाराधिरुढविरुल्यथितामिदानी-
माधाय धैर्यमवधारयसीत्ययुक्तम् ॥ १६ ॥

अेका त्वमेव लवितासि मम प्रियेति
दत्तं वरं स्मरसि येद्गिरिराजपुत्र्याः ।
प्रेमशा बिभर्षि कथमम्बरसिन्धुमिन्दु-
लेपां च मूर्ध्नि लृष्टये दयितां दयां च ॥ १७ ॥

अेतां निसर्गसरलामभिजातमुग्धा-
मद्भाऽवधीरयसि धीरगभीरमानी ।
जानासि किं न शतशो नतसान्त्वनेषु
यद्भृङ्गया करुणया नरिनर्तितोऽसि ॥ १८ ॥

प्रस्तौति निस्त्रपतयार्त्तिकदर्थितेयं
थाटूनि कर्तुमपि मौग्ध्यविसंस्थुलानि ।
कात्यायनीवयनदुर्ललितस्य तानि
मुक्तोपमानि न मनस्तव नन्दयन्ति ॥ १९ ॥

अस्यामसख्यविरुज्वरकातरायां
प्रीतिर्न ते यद्वि परं निरवग्रहस्य ।
सर्वान्तरार्त्तिदलनाय दृढा प्रतिज्ञा
विज्ञाततत्त्व कथमीश्वर विस्मृता ते ॥ २० ॥

सत्यं कलां वलसि भिन्नदुमां यदर्धे
धत्से दयां लृष्टि ययार्थिषु नर्तयन्त्या ।
नीतोऽसि नीलगल नीलगलत्वमेव
मद्भासि सासि तु मुपुं कुरुषे रुषेव ॥ २१ ॥

गृह्णासि मूर्धनि जलैर्धवलैर्विलोले-
रुद्रेलितानि निजपदस्फलितानि धुसिन्धुम् ।
अेतामनन्यगतिमुज्जसि साधुवृत्तां
वायं स्वतन्त्रयरितस्य किमुच्यते ते ॥ २२ ॥

किं भूयसा यद्वि न ते लृष्टयङ्गमेय-
मस्या गृहे वससि किं लृष्टये मदीये ।
सार्धं प्रियेण वसनं तदुपेक्षणं य
दुःभावलं हि मरणादपि मानिनीनाम् ॥ २३ ॥

मातः सरस्वति भधान धृतिं त्वदीयां
विज्ञप्तिमार्त्तिविधुरां विभवे निवेद्य ।
देवी शिवा शशिकला गगनापगा य
कुर्वन्त्यवश्यमभलाजनपक्षपातम् ॥ २४ ॥

अेषा निसर्गकुटिला यद्वि यन्द्रलेभा
स्वर्गापगा य यद्वि नित्यतरङ्गितेयम् ।
देवी दयार्द्रलृष्टया तु नगेन्द्रकन्या
धन्या करिष्यति न ते निबिडाभवज्ञाम् ॥ २५ ॥

त्वामेव देवि शरणीकरवाणि वाणि
कल्याणि सूक्तिभिरुपस्तुलि यन्द्रमौलिम् ।
मातर्नयामि न पुनभवतीमलीक-
वायालभालिशविलङ्घनभाजनत्वम् ॥ २६ ॥

देवि प्रपन्नवरटे गुणगौरि गौरि
यद्रौरियं परिमितं स्रवतीलु डिञ्चित् ।
तत्स्वामिने समुच्यते समये सुपाक-
माकृतवेदिनि निवेद्यितुं प्रसीद ॥ २७ ॥

स्वेच्छाविकल्पितमदृष्टविशिष्टपादं
मात्राविहीनमिदमार्यजनैरजुष्टम् ।

उन्मत्तभाषितमथापि भवत्यवश्यं
सदृभेषजं विषमयस्य भवामयस्य ॥ २८ ॥

भालानलं तव यथा मुकुटस्थितैव
शक्नोति नो शमयितुं किल सिद्धसिन्धुः ।
तद्भ्रज्ज्वलन्तमनिशं लुट्टि शोडवह्निं
वक्त्रे वसन्त्यपि ममाऽत्र सरस्वतीयम् ॥ २९ ॥

प्राक्येन्मया विहितमाविलमेव कर्म
स्वामिन् कुतस्त्वयि ममैष दृढोऽनुरागः ।
येकान्तशुक्लमथ येदतिदुःसोऽयं
शोकानलो लृट्टयदाडकरः किमन्तः ॥ ३० ॥

क्वाप्यन्यजन्मनि विधाय विभोरवश्य-
माराधनामनुशयालु मनो ममाभूत् ।
नो येत् कथं कुलगुणादिपवित्रमेत-
त्सर्वं नृजन्म मम निष्कलमेव जातम् ॥ ३१ ॥

मानुष्यनावमधिगम्य यिरादवाप्य
निस्तारकं य करुणाभरणं भवन्तम् ।
यस्याऽभवद्भरवशस्तरितुं भवाब्धिं
सोऽहं श्रुडामि वद कस्य विऽम्भनेयम् ॥ ३२ ॥

स्वामी प्रसादमुपकारिषु सेवकेषु
योग्येषु साधुषु करोति किमत्र चित्रम् ।
सन्तस्त्वभाजनजनेष्वपि निर्निमित्तं
चित्तं वडन्ति करुणामृतसारसिक्तम् ॥ ३३ ॥

तस्मात्समाप्तसकलाऽभ्युदयाभ्युपाय-
मायस्तथेतसमसम्भवभग्नवृत्तम् ।
सीदन्तमन्तकभयादभयार्पणेन
सम्भावय स्वयमनर्थकदर्शितं माम् ॥ ३४ ॥

त्वां नीतिमान् भजति यः स भवत्यनीति-
र्मुक्तः स यो छि भवता लृट्टयान्न मुक्तः ।
यस्ते रतोऽपचितयेऽपचितिं स नैति
तत्त्वां श्रितोऽस्मि भवमस्म्यभवो न कस्मात् ॥ ३५ ॥

स्वापः सचिन्तमनसो निशि मे दुरापो
निर्दाल् अेव गमयामि कदा सदाः ।
रक्ष त्वदेकवशगं शिव मामवश्यं
कस्माद्भवस्थापरुषो मम कर्कशस्त्वम् ॥ ३६ ॥

पापः अलोडलमिति नाडलसि मां विडालुं
किं रक्षया कृतमतेरकुतोभयस्य ।
यस्मादसाधुरधमोडलमपुण्यकर्मा
तस्मात्तवास्मि सुतरामनुकम्पनीयः ॥ ३७ ॥

स्वैरेव यद्यपि गतोडलमधः कुकृत्यै-
स्तत्रापि नाथ तव नास्म्यवलेपपात्रम् ।
दृमः पशुः पतति यः स्वयमन्धकूपे
नोपेक्षते तमपि कारुणिको ङि लोकः ॥ ३८ ॥

अत्युन्नतान्निजपदाव्यपलश्र्युतोडयं
भूरीन्त्रमिष्यति जडप्रकृतिः कुमार्गान् ।
मत्वेति येत्यजसि मामयमीदृगेव
गाङ्गस्त्वया किमिति मूर्ध्नि धृतः प्रवाढः ॥ ३९ ॥

उन्ताडयमार्तिमपि नारडिणं धृतश्चे-
न्मूर्ध्ना डिलेति वडसे यद्वि गाङ्गमोघम् ।
अेतत्तवोचितमनाथजनार्तिमङ्ग-
डेवाडिनो धनधृणामृतसागरस्य ॥ ४० ॥

अस्मादृशस्य रसना तु सडस्रधेयं
गच्छेदवाप्य तव शीर्षमितीरयन्ती ।
किं तूद्धुरामि भवदग्रपदावमर्श-
मात्रादलं त्रिजगतीमिति मे प्रतिज्ञा ॥ ४१ ॥

क्षामो निकामजडिमा कुटिलः कलावान्
दोषाकरोडयमिति येत्यजसि प्रभो माम् ।
अेतादृशैरुपगतोडपि समस्तदोषैः
कस्मात्त्वया शिरसि नाथ धृतः शशाङ्कः ॥ ४२ ॥

शान्ताकृतिर्द्विजपतिर्विमलः कलङ्क-

મુક્તઃ કિલેતિ યદિ મૂર્ધ્નિ વિઘ્નું બિભર્ષિ ।
એવંવિઘોડપિ ભવતા કથમઙ્ગિ પીઠ-
પ્રાન્તેડપિ ધર્તુમુચિતો ન સમર્થિતોડહમ્ ॥ ૪૩ ॥

પાપગ્રહો ધૃતિમુપૈતિ વિના પરેષાં
ન સ્વાપહારમયમિત્યથ માં જહાસિ ।
એવંવિઘોડપિ તવ દક્ષિણદૃષ્ટિપાત-
પાત્રત્વમીશ્વર કથં રુચિમાનુપેતઃ ॥ ૪૪ ॥

મિત્રત્વમેષ ભવતો ગુણિબન્ધુતાં ચ
પ્રખ્યાય્ય ચેદુપગતસ્તવ વલ્લભત્વમ્ ।
દાસત્વમેવ તવ નિત્યમુપેત્ય ભૂત્વા
સેવાપરશ્ચ ગુણિનાં કથમપ્રિયોડહમ્ ॥ ૪૫ ॥

અત્યૂષ્મલં મલિનમાર્ગમનેકજિહ્વ
સ્પર્શોડપ્યનર્લમવધાર્ય જહાસિ ચેન્મામ્ ।
એતાદૃશોડપિ શુભદૃષ્ટિનિવેશનસ્ય
પાત્રીકૃતઃ કથમયં ભવતાડડશ્રયાશઃ ॥ ૪૬ ॥

ચઢ્ઢન્ધુજીવદલસદ્રુચિરર્થિભાવ-
માયાતિ સાધુવિબુધવ્રજજીવનાય ।
ચન્મિત્રમાણ્ડલમુખેન ચ વિશ્વમેષઃ
પુષ્પાતિ તેન દહને યદિ સાદરોડસિ ॥ ૪૭ ॥

આપ્યાયનં સુમનસામનિશં વિધાતુ-
મર્થાભવામિ યદિ કોડપિ ન મેડસ્તિ દાતા ।
કર્તું ચ બન્ધુજનજીવનમક્ષમોડહં
વિશ્વં ચ પોષયિતુમીશ સુહૃન્મુખેન ॥ ૪૮ ॥

તેનાડત્ર માં નિરપરાધમવેહિ દેહિ
દૃષ્ટિ પ્રસાદવિશદામમૂતદ્રવાદ્રામ્ ।
દીનં દયાસ્પદમદભ્રમદભ્રમેણ
ભૂવિભ્રમેણ સદયં ભજ ભઙ્ગુરેણ ॥ ૪૯ ॥

અન્વગ્રહીરમલદૃષ્ટિસમર્પણેન
મિત્રં શુચિં દ્વિજપતિં યદિ યુક્તમેતત્ ।
એવંવિઘેડપિ ભગવન્ દૃશમપ્રસન્નાં

धत्से मयीति विधिरेष पराङ्मुष्पो मे ॥ ५० ॥

निष्कर्णं शेषं कुसुतिव्यसनी द्विजिह्वो
मत्वेति येत्यजसि निःशरणां प्रभो माम् ।
अेतादृशोऽपि पवनाशन शेषं कस्मा-
श्श्रीकण्ठ कण्ठपुलिने भवता गृहीतः ॥ ५१ ॥

जिह्वासडस्रयुगलेन पुरा स्तुतस्त्व-
मेतेन तेन यदि तिष्ठति कण्ठपीठे ।
अेकैव मे तव नुतौ रसनाऽस्ति तेन
स्थानं मडेश भवद्दुग्धितले ममाऽस्तु ॥ ५२ ॥

शृङ्गी विवेकरहितः पशुरुन्मदोऽयं
मत्वेति येत्परिहरस्यतिकारं माम् ।
अेवंविधोऽपि वृषभश्चरणांर्षणेन
नीतस्त्वया कथमनुग्रहभाजनत्वम् ॥ ५३ ॥

पृष्ठे भवन्तमयमुद्भते कदाचि-
देतावता यदि तवैति दयास्पदत्वम् ।
स्वामिन्नलं तु लृष्टयेऽन्वडमुद्भडामि
त्वामित्यतः कथमडो न तवाऽनुकम्प्यः ॥ ५४ ॥

कूरः पराङ्मुष्मसावनृजुर्जडाति
योग्यं गुणग्रहणकर्मणि मार्गाणौघम् ।
मत्वेति येत्यजसि मां कथमीदृगेव
स्वामिन्यतः करतले भवता पिनाकः ॥ ५५ ॥

कोटिं परामुपगतेऽपि गुणो नितान्तं
नम्रं विमृश्य यदि नाऽजगवं जडासि ।
स्वल्पे गुणोऽपि नतिमानतिमात्रमेव
किं तव्य येन न भवामि तवानुकम्प्यः ॥ ५६ ॥

अत्यन्ततीक्ष्णमतिकर्कशमार्जवेन
कृत्वा प्रवेशमतिमात्रमरुन्तुदं माम् ।
मत्वा जडासि यदि नाथ किमर्थमेत-
देवंविधं वडसि उस्तगतं त्रिशूलम् ॥ ५७ ॥

ज्ञात्वाऽथ येत्समरसंछितकर्मयोग्यं
कोटित्रयोज्ज्वलमुभं त्रिशिषं बिभर्षि ।
निःस्वं न किं समरसं छितकर्मयोग्यं
मां वेत्सि येन कुरुषे मयि न प्रसादम् ॥ ५८ ॥

न्यग्भावितद्विजमभर्वितपूर्वद्वेव-
गुर्वाऽपदर्पापारं कृतगोत्रमेदम् ।
सम्भाव्य येत्यजसि मां कथमीदृगेव
नेत्रोत्सवस्तव जगद्विजयी कुमारः ॥ ५९ ॥

मत्वाऽथ नाथ शुचिजातिममुं विशाभ-
मस्मिन्मनो यद्वि बिभर्षि दृढप्रसादम् ।
अेवंविधोऽप्युभनन्यपरायणस्ते
कस्माद्भवामि भगवन्नवलेपभूमिः ॥ ६० ॥

सर्वापिडाररतिरुन्मदवडवकुत्र-
स्त्याज्योऽस्मि कर्णायपलो यद्वि तुन्दिलस्ते ।
अेवंविधोऽपि भगवन् गणनायकत्वे
कस्मादयं गजमुभो भवता नियुक्तः ॥ ६१ ॥

उस्तं सदा वडति दानजलावसिक्तं
तेनैष येदलभत प्रमथाधिपत्यम् ।
दानं प्रदातुमधनो यद्वि न क्षमोऽहं
दासत्वमस्तु मम देव भवद्गणानाम् ॥ ६२ ॥

उथोऽस्म्यसेवकतया तव येद् ग्रहेषु
कुर्वन्सु तुल्यमभिलेष्वपि राशिभोगम् ।
द्वापुञ्जतस्तव न दृक्पथमर्कयन्द्वा-
वेतावता परिहृता भवता किमन्ये ॥ ६३ ॥

अलावुभौ द्विजपती तव नाथ भक्ता-
वेकस्तयोर्हरति सन्तमसं प्रजानाम् ।
तेनावृतं यद्वि परं सडसे मडेश
द्रष्टुं ततो विषमदृष्टिरिति श्रुतोऽसि ॥ ६४ ॥

युक्तं रिपौ सुडुद्वि वा समदर्शनस्य
दोषोद्धतेऽपि यद्वि ते लुदयं दयार्द्रम् ।

तत्साम्प्रतं गतिविहीनमनात्मनीनं
दीनं जनं प्रति कुतः करुणाऽवलेपः ॥ ६५ ॥

अभ्युद्गमोऽयमशनेरमृतांशुभिम्बा-
त्स्वामिन्नसौ दिनमणोस्तिमिरप्ररोधः ।
युष्माद्दृशस्य दौशाभ्युनिधेरकस्मा-
दस्माद्दृशेष्वशरणेष्ववधीरणं यत् ॥ ६६ ॥

स्वामिन् मृदस्त्वमुरुदुःखभरार्दितोऽलं
मृत्युञ्जयस्त्वमथ मृत्युभयाकुलोऽलम् ।
गङ्गाधरस्त्वमलमुग्रभवोपताप-
तमः कथं कथमलं न तवानुकम्प्यः ॥ ६७ ॥

भवज्जर्णिवराताप-मोडकम्पाकुलाय मे ।
अेकं सुदर्शनस्यांशं देहि विश्वचिकित्सक ! ॥

भक्तप्रियः स्वयमपि क्षुधयाऽन्वितस्य
पानोत्सवैकरसिकोऽपि पिपासितस्य ।
तापातुरस्य धनसेवनसादरोऽपि
जानासि नाथ न कथं सलसा ममार्तिम् ॥ ६८ ॥

सर्वज्ञा सर्वमवगच्छसि भूतभावि
भाग्यक्षयः पुनरसौ भगवन् ममैव ।
जानासि यस्य लुटयस्थित एव नार्ती
ज्ञात्वाऽपि वा गजनिमीलितमातनोषि ॥ ६९ ॥

भालेऽनलं तव गले गरलं करे च
शूलं प्रकाशमणिलोऽयमवैति लोकः ।
अन्तर्गतं त्रयमिदं तु मम त्वमेव
जानासि नासि च धयालुरतो लतोऽलम् ॥ ७० ॥

अेकस्त्वमेव भविनामनिमित्तबन्धु-
र्नैसर्गिकी तव कृपा सवितुः प्रभेव ।
वामः पुनर्भम विधिः परिदेवितानि
जानान्य(जानासि)रण्यरुदितेन समानि यस्य ॥ ७१ ॥

अत्यन्तदुर्भागयोग्यमभाग्यभाज-

माजन्मनर्मविमुषं मुषरोग्रवायम् ।
 दैवादवाप्य सकलापसदं मडेश
 नैवाऽत्यजलुलवधूरिव दुर्गतिर्भाम् ॥ ७२ ॥

मुक्त्वा समाधिमसमाधिदरे परं य
 प्रोद्गामधाम शिव धाम सुधामयं ते ।
 भ्रान्तोऽस्मि तेन मलयानिलवेल्त्यमान-
 कल्लोललोलनिधनानि धनानि लब्धुम् ॥ ७३ ॥

आराधिताः प्रथपलाश्रपलावदेव
 दृष्टेश्वरा न गुरवो गुरवो गुणैर्घैः ।
 यातानि तानि मम डानिमडानि मिथ्या
 भ्रान्तोऽस्मि ड विवततमोडतमोडतोऽडम् ॥ ७४ ॥

तृषण्ण दिनादिनमभृडत भंडिमन-
 मायामिनी मनसि डैमनयामिनीव ।
 नाथ त्रिधामनयनाऽर्पयदृङ्गसादं
 सादं नयान्धतमसं भ्रमसम्भृतं मे ॥ ७५ ॥

स्तम्भं विजृम्भयति दम्भमयं भ्रमं य
 कञ्चित्प्रपञ्चयति यच्छति वाचि मुद्राम् ।
 कं नाम नाऽऽमयमयं प्रथयत्यर्धव-
 गर्वज्वरज्वलनदुःसडसन्निपातः ॥ ७६ ॥

तत्साम्प्रतं सुवनविश्रुतडस्तसिद्धिं
 त्वामोषधीपतिशिष्यामणिमाश्रयामि ।
 मौनं विमुद्रय दृष्टिद्रय मोडनिद्रां
 विद्रावय द्रुतमुपद्रवमिन्द्रियाणाम् ॥ ७७ ॥

विस्त्रम्भमम्भसि भजे भगवन्नगाधे
 बाधे सिपुव्यवसितेऽप्यलसीभवामि ।
 जागर्भि यत्र समवर्तिनि उन्तुडामे
 ड मे गतिर्यदि करोषि मनागवज्ञाम् ॥ ७८ ॥

मोडान्ध्यडरणात्तीव्रभवज्वर-निवारणे ।
 देडिनां दक्ष अेकस्त्वमोषधीशशिष्यामणिः ॥

यस्ते ददाति रवमस्य वरं ददासि
 यो वा मदं वळति तस्य दमं विधत्से ।
 छत्यक्षरद्वयविपर्ययकेलिशीलः
 किं नाम कुर्वति नमो न मनः करोषि ॥ ७९ ॥

यन्द्रः करे शिरसि यक्षुषि पादमूले
 मूर्तावपीति शिव यन्द्रसुभिक्षमेतत् ।
 तापान्धकारविधुरं शरणागतं कि-
 मायातु लङ्घितवतस्तव भोगभावात् ॥ ८० ॥

कौटिल्यमिन्दुदलतो न सुधामयत्व-
 भूष्माणमूर्ध्वनयनात्र परं प्रकाशम् ।
 मालिन्यमेव गलतो न गभीरभावं
 त्वत्तोऽपि मे तिततु कल्पमवाप येतः ॥ ८१ ॥

किं वर्णयामि गुरुतां विपदः पदे मां
 स्थाणोर्न्ययुङ्क्त यदियं सडसोपदिश्य ।
 निःशाभतां सुमनसामनुमेयभावं
 विच्छायतां विह्वलतां रसडीनतां य ॥ ८२ ॥

सर्वज्ञशम्भुशिवशङ्करविश्वनाथ-
 मृत्युञ्जयेश्चरमृऽप्रभृतीनि देव ।
 नामानि तेऽन्यविषये ह्वलवन्ति किन्तु
 त्वं स्थाणुरेव भगवन् मयि मन्दभागे ॥ ८३ ॥

श्वेते सुदर्शनसमर्पात्तत्परस्य
 कृषणे य यस्य न बलूव विशेषबुद्धिः ।
 सत्त्वं श्रियं सृजसि पुण्यजनेषु मां य
 मुञ्च्यस्यपुण्यजनमेष विधिः क्षतो मे ॥ ८४ ॥

आवर्जनं कृतुमुजो गजवाजिरत्न-
 श्रीपारिजातमद्विरेन्दुसुधाऽर्पाणेन ।
 कृत्वाऽग्रडीर्गरेलमात्मनि यन्मलिम्ना
 सा ते क्व सम्पति इषा मयि मन्दभागे ॥ ८५ ॥

दृमेषु ते मदनदक्षयमाऽन्धकेषु
 प्रादुर्भवन्मनसि रोषविषप्ररोधः ।

सिक्तः सुधामयमसूत यथा प्रसादं
सा ते क्व सम्प्रति कृपा मयि भाग्यहीने ॥ ८६ ॥

केचिद्भरस्य भगवन्नभयस्य केचि-
त्सान्द्रस्य केचिदमृतस्य करस्थितस्य ।
प्रापुः कृपाप्राणयिनस्तव भाजनत्वं
शूलस्य केवलमभाग्यपरिक्षितोऽहम् ॥ ८७ ॥

अभ्रान्तवृत्ति भवतान्तरधिष्ठितं मे
येतः प्रकाशवपुषा रविश्लेव भिम्भम् ।
सोपप्लवं यदि कृतं तमसा कदाचि-
दक्षीणपुण्यमहिमैव तदा विभाति ॥ ८८ ॥

जानामि नाऽमृतमयं लृट्यं प्रवेष्टु-
मुद्दामङ्गुःभदवदाहृतस्तवाऽहम् ।
धर्तुं लृटि त्रिदशसिन्धुसुधासुधांशु-
शीतं भवन्तमपि न प्रभवामि धिऽमाम् ॥ ८९ ॥

क्षीणः क्षताऽभिलकलः प्रविलीनधामा
त्वामाश्रितोऽस्मि सवितारमिवाऽमृतांशुः ।
नास्त्येव ज्वनकला मम कायिदन्या
पादार्पणेन कुरुषे यदि न प्रसादम् ॥ ९० ॥

घोरान्धकारविधुरं विविधोपताप-
तमं विपद्गुरुतुषारपराहतं माम् ।
त्वं येज्जडासि वद कस्तपनेन्दुवह्नि-
नेत्रो हरिष्यति परस्त्रिविधां ममार्तिम् ॥ ९१ ॥

व्यक्तिर्न यस्य न मतिर्न गतिर्न शक्ति-
र्नापि स्मृतिर्विपद्यस्मृतिपीडितस्य ।
तस्यौषधीशमुकुटं त्रिजगद्गुरुं त्वां
मुक्त्वा करिष्यति परो मम कश्चिदित्साम् ॥ ९२ ॥

त्वं निर्गुणः शिव तथाहमथ त्वदीयं
शून्यं परं किमपि धाम तथा मदीयम् ।
त्वं येद्भवि प्रविदधासि धृतिं तथाऽहं
कष्टं शिवस्त्वमशिवस्तु विधिक्षितोऽहम् ॥ ९३ ॥

कामस्त्वयीव मयि निष्कलतामवाप
क्षिमो मयापि विक्रलो भवतेव कालः ।
विध्वस्तधाम मम देव वपुस्तवेव
कष्टं शिवस्त्वमशिवस्तु विधिक्षतोऽडम् ॥ ९४ ॥

यद्भ्रमो तव लृष्टिं प्रविभाति नाग-
स्तद्भ्रममापि भवदेकपरायणस्य ।
यद्भ्रस्वधर्मनिरतस्त्वमहं तथैव
कष्टं शिवस्त्वमशिवस्तु विधिक्षतोऽडम् ॥ ९५ ॥

मूर्त्तिस्तवेव शिव मे विधुरोचितेयं
दृष्टिस्तवेव भगवन् विषमा ममापि ।
शूली विषादलतशक्तिरहं यथा त्वं
कष्टं शिवस्त्वमशिवस्तु विधिक्षतोऽडम् ॥ ९६ ॥

कण्ठे विषं वसति मे विषमं तवेव
भूतेश्वरः पशुपतिश्च भवानिवाऽडम् ।
अङ्गं ममापि गुरुरुञ्जवलितं तवेव
कष्टं शिवस्त्वमशिवस्तु विधिक्षतोऽडम् ॥ ९७ ॥

स्वर्भानुगीर्णमिव पूर्णशशाङ्गभिम्भं
भालाङ्गनाङ्गमिव दारुणारुण्विरुण्णम् ।
श्रीभण्डयन्मिवाऽजगरोपगूढं
व्यूढं नृपस्य पिशुनैरिव पादमूलम् ॥ ९८ ॥

ढालाडलाङ्गमिव दृग्धमडाब्धिनीरं
तीरं मडामकररुद्धमिव द्युसिन्धोः ।
दारिद्र्यदग्धमिव साधुगृहस्थवृत्तं
चित्तं समत्सरमिव श्रुतविश्रुतस्य ॥ ९९ ॥

विधाविहीनमिव सत्कुलजस्य रुपं
निर्दानभोगमिव कापुरुषस्य वित्तम् ।
मानुष्यमुञ्जवल्कुलश्रुतशीलशुद्धं
जातं विपद्भिर्धुरितं मम शोचनीयम् ॥ १०० ॥

पश्चात्पुरः प्रतिदिशं य विभृश्य पश्य-

ञ्कूरं कृतान्तलतकं कृषिपाशपाणिम् ।
 भूमौ पतामि कृपणं प्रलपामि पाद-
 पीठे लुहामि शठवल्कठिनोऽसि कस्मात् ॥ १०१ ॥

आः किं न रक्षसि नयत्ययमन्तको मां
 डेलावलेपसमयः किमयं मडेश ।
 मा नाम भूत्करुणया लृद्यस्य पीडा
 ग्रीडापि नास्ति शरणागतमुञ्जतस्ते ॥ १०२ ॥

अज्ञोऽसि किं किमबलोऽसि किमाकुलोऽसि
 व्यग्रोऽसि किं किमधृशोसि किमक्षमोऽसि ।
 निद्रालसः किमसि किं मधूर्णितोऽसि
 कन्दन्तमन्तकभयार्तमुपेक्षसे यत् ॥ १०३ ॥

द्वेषः किमेष कृपणो किमुताऽक्षमेयं
 निस्त्रिंशता किमथवा किमशाक्तिरेव ।
 डुङ्कारमात्रकनिराकरणीयगर्वे
 सर्वेश काललतके यद्वियत्युपेक्षा ॥ १०४ ॥

धत्यादि दूढ्य धव निष्ठुरपुष्टभाषी
 यत्किञ्चन अलङ्गीत धवाऽस्तशङ्कः ।
 आर्त्या मुडुर्मुडुरयुक्तमपि भ्रवीमि
 तत्रापि निष्कृप भिनत्सि न भौनमुद्राम् ॥ १०५ ॥

भीते भवार्तिविधुरे यरणावलग्रे
 भग्रेप्सिते गतिमपश्यति काञ्चिदन्याम् ।
 कस्मादनगासि मनागसि विश्वसाक्षि-
 न्दाक्षिण्यद्विगधलृद्योपि पराऽभुभस्त्वम् ॥ १०६ ॥

स्वामिन्निर्गमलिनः कुटिलश्चलोऽल-
 मेतादृगेव य रिपुर्भम मृत्युपाशः ।
 भूपल्लवस्तव तथाविध अेव तस्य
 शान्त्यै विषे हि विषमे विषमेव पथ्यम् ॥ १०७ ॥

किं कार्यमेभिरनिशं पुनरुक्तशुक्तै-
 रुद्वेगाकारिभिरलब्धकलैः प्रलापैः ।
 अेवं विदन्नपि मुडुर्मुभरं विरौमि

पश्यामि न त्वदितरे ङि परे शरद्वयम् ॥ १०८ ॥

त्वं येत्प्रसादसुमुपः प्रणयोक्तिभिः किं
त्वं येदनादरपरः प्रणयोक्तिभिः किम् ।
भाज्योदये सति वृथैव गुणेषु यत्न-
स्तस्मिन्नसत्यपि वृथैव गुणेषु यत्नः ॥ १०९ ॥

जानन्नपीति विरमामि न यत्प्रलापा-
दात्तमंदेश मडिमैष दृशस्तवैव ।
या रात्रिमेव द्विवसं तिमिरं प्रकाश-
मग्निं ङिमं गरलमध्यमृतं करोति ॥ ११० ॥

आर्तिः श्रुतैव कृपणाल्ठरुणां तवान्त-
रुत्पाद्यत्यनिशमग्निशिखां शमीव ।
जातैव निर्दलति तामियमित्यमुत्र
किं भ्रूमडे मडनकुशमीश्वरस्य ॥ १११ ॥

यन्नाम पामरज्जनोचितमत्र किञ्चि-
दौचित्यमुक्तमसमञ्जसमव्यधायि ।
तत्रापि भर्तुरुचिता रुचिरीश्वराणां
येतश्चमत्कृतिकरी कपिजम्बिकाऽपि(अेव) ॥ ११२ ॥

यौरैर्गृहीतमपि दष्टमपि द्विजिह्वै-
र्गंस्तं ग्रहैरपि निरुद्धमपि द्विषद्भिः ।
व्याघ्रैरुपद्रुतमपि द्रुतमाक्षिपद्भि-
रन्विष्टमाप्यवनिभृत्पुरुषैः सरोषैः ॥ ११३ ॥

भूताऽभिभूतमपि सिन्धुजलेऽपि मग्नं
भग्नं रण्डेऽपि पतितं दवपावडेऽपि ।
किं भूयसा यमभटैरपि कृष्यमाणां
कस्त्रातुमर्द्धति मडेश्वरमन्तरेण ॥ ११४ ॥

तज्ज्ञो अतास्म्यभिलषन् सुप्पमक्षयं य-
द्दुःपैकधाम वपुरस्थिरमर्थयामि ।
यद्वा भवाब्धितरणाथ पुराणामुग्र-
शीलं पुमांसमुदुपार्धधरं श्रयामि ॥ ११५ ॥

दृग्मार्गमात्रपतिताः सडसैव यस्य
पञ्चत्वमिन्दुरविडव्यभुजोऽप्यवापुः ।
धीमानडं बत तमेव सदाशिवं य-
द्वं श्रयामि शरणाभ्ररणात्तिभीरुः ॥ ११६ ॥

स्थाणुः स यत्र विभुरस्य वधूरपार्णा
सा यत्र यत्र य तयोस्तनयो विशाभः ।
प्रज्ञावतामडमडो प्रवरः प्रवेष्टु-
मिच्छामि धाम तदभीष्टकुलामये यत् ॥ ११७ ॥

मार्जरशूकरशृगालकरालवङ्ग-
वेतालभूतशतसङ्कुलमीश्वरस्य ।
भीष्मं निशाचरपिशाचरवैः प्रवेष्टु-
मिच्छामि धाम मतिमानतिमात्रभीरुः ॥ ११८ ॥

कर्णक्षणाद्यरणात्त्रिङ्गुणात्कृतान्त-
पाशात्रसन्धृतसडस्रङ्गुणोरगेन्द्रम् ।
प्राज्ञः सडस्रशिरसं पुरुषं सडस्र-
नेत्रं सडस्रयरणां शरणां श्रयामि ॥ ११९ ॥

त्रस्तः समस्तजनताऽपडृतिप्रगल्भा-
दीमाऽनलोल्बाणदृशः शिव ज्वितेशात् ।
प्राज्ञः समस्तजनतापडृतिप्रगल्भं
त्वां ज्वितेशमनलोग्रदृशं श्रयामि ॥ १२० ॥

निर्भर्त्सितकतुमृगं समशिश्रियत्त्वां
संन्यस्तलाञ्छनमृगः कलया मृगाङ्गुः ।
यत्कामवैरिणामवेत्य सकाम अेव
त्वामाश्रितोऽस्मि सुधियामधिकस्ततोऽडम् ॥ १२१ ॥

पद्माश्रितः शतधृतिश्चतुराननोऽपि
यस्मात्पराभवमवापदवाय्यमेव ।
त्यक्तः श्रिया गतधृतिर्मृदुमन्वङ्गः
प्राज्ञस्तमीश्वरमनुगडमर्थयेऽडम् ॥ १२२ ॥

आजन्म डर्म विरयय्य इलं यदामं
डृत्वा क्षणात्तदभिलं चिरकालभोग्यम् ।

यः स्वीकरोत्यपुनरागमनाय भक्तं
सेवे तमीश्वरमखो मतिमत्तमोऽडम् ॥ १२३ ॥

श्मशानैकरथानव्यसनमनलोत्तालनयनं
विषज्ज्योतिर्ज्वालाजटिलकुटिलव्यालवलयम् ।
विभुं मुण्डश्रेणीविकटमुकुटं भीरुलृष्टयः
श्रयन् भीमं धीमानडमडसनीयः कृतधियाम् ॥ १२४ ॥

अखो तत्त्वज्ञोऽहं करतलविलीनैककृष्णिनः
समुत्प्रस्यन्कालाढकवलितैकैकभविनः ।
मडाकालं सर्वावयवसुलभानल्पभुजगं
सकृद्विश्रयासप्रवणमतिमल्येभि शरणम् ॥ १२५ ॥

शृङ्गी यत्र स्फुटिकशिखरी यत्र शृङ्गी पिनाकः
शृङ्गी सोऽपि स्फुरति वृषभो वल्लभो यत्र भर्तुः ।
तत्र त्रस्तः प्रकृतिसरलः स्वल्पवागप्रगल्भः
प्राज्ञः सेवासभयमुचितं स्वामिनः प्रार्थयेऽडम् ॥ १२६ ॥

विश्रान्तिर्न क्वचिदपि विपद्ग्रीष्मभीष्मोष्मतसे
चित्ते वित्ते गलति कुलति प्राक्प्रवृत्ते कुवृत्ते ।
तेनात्यन्धं सपदि पतितं दीर्घदुःखान्धकूपे
मामुद्धर्तुं प्रभवति भव त्वां दयाब्धिं विना कः ॥ १२७ ॥

येषामेषा तनुधनलवप्रार्थनाऽनर्थकन्या
पन्थानं न प्रदिशति परं स्थानमानन्ति लब्धुम् ।
तेषामेषामकृपाया कृपाभाजनानां जनाना-
माशापाशाकुलितमनसां दृष्टिमिष्टां निधेहि ॥ १२८ ॥

उदञ्चय मुष्णं मनागलभयघोषमुद्धोषय
प्रयच्छ विशदां दृष्टां गतिविहीनमाश्रासय (धृतिविहीनमाश्रासय) ।
किमन्यदयमागतः कुपितदृष्टिरुन्धरः
कृतान्तं षति मा स्म भूरविरलावलेपालसः ॥ १२९ ॥

मुहुः किमपरं ब्रुवे भुजगपाशपाणिं पुरः
स्फुरन्तमिव रोषाणां रविजडिकुं पश्यतः ।
धृतिश्चलति मे गतिः स्फलति मूर्तिरुद्वेलति
स्थितिर्ज्वलति निर्वृतिर्विगलति स्मृतिर्भालति ॥ १३० ॥

दुर्गा यत्सुगमत्वमेति भजते दूरं यदभ्यर्त्तां
 यत्कीडोपवनत्वमेति मरुभूमित्रायते यद्रूपुः ।
 यस्याः सा भुवि शक्तिरप्रतिभता सार्त्तिस्त्वदाकन्दने
 स्वामिन्मामनुदत्कृपाऽपि नुदतु त्वां मत्समाश्वासने ॥ १३१ ॥

द्वारि श्रीश्च सरस्वती य वसतः स्वामिंस्तवाऽस्तकुधौ
 मां तु श्रीर्भवद्द्विद्विष्टरतले नित्यप्रदृढस्थितिम् ।
 यावन्मात्रसरस्वतीपरिचयद्वेषादडासीदतो
 वह्निं दुर्वलमुद्रुडामि हृद्ये ग्लायन्नुद-वानिव ॥ १३२ ॥

नाथ प्राथमिकं विवेकरहितं तिर्यग्बदस्तं वय-
 स्तारुण्यं विभतं विराधितवधुविस्रम्भणारम्भणैः ।
 स्वामिन्सम्प्रति जर्जरस्य जरसा यावन्न धावन्नयं
 मृत्युः कर्णामुपैति तावदवशं पादाश्रितं पाडि माम् ॥ १३३ ॥

आसीधावदभ्रवर्गवर्करात्रामाभिरामाकृति-
 स्तावन्मोडतमोडतेन न मया श्रद्धं पुरः प्रेक्षितम् ।
 अघाऽकस्मिन्कपातकातरमतिः कं प्रार्थये कं श्रये
 किं शक्नोमि करोमि किं कुरु कृपामात्मद्रुढं पाडि माम् ॥ १३४ ॥

जात्यन्धः पथि सङ्कुटे प्रविचरन्डस्ताऽवलम्बं विना
 यातश्चेदवटे निपत्य विपदं तत्राऽपराधोऽस्य कः ।
 धिग्धिज्मां सति शास्त्रयक्षुषि सति प्रज्ञाप्रदीपे सति
 स्निग्धे स्वामिनि मार्गदर्शिनि शठः शत्रु पतत्येव यः ॥ १३५ ॥

त्राता यत्र न कश्चिदस्ति विषमे तत्र प्रहर्तुं पथि
 द्रोघधारो यदि जात्रति प्रतिविधिः कस्तत्र शक्यडियः ।
 यत्र त्वं करुणार्णवस्त्रिभुवनत्राणप्रवीणः प्रभु-
 स्तत्रापि प्रहरन्ति येत्परिभवः कस्यैष गर्हावळः ॥ १३६ ॥

किं शक्तेन न यस्य पूर्णकरुणार्णवीयूषसिक्तं मनः
 किं वा तेन कृपावता परहितं कर्तुं समर्थो न यः ।
 शक्तिश्चास्ति कृपा य ते यमभयाद्भीतोऽपि दीनो जनः
 प्राप्नो निःशरणः पुरः परमतः स्वामी स्वयं ज्ञास्यति ॥ १३७ ॥

भृङ्गारे करपुष्करप्रणयिनि स्वर्निम्नगानिर्जरे

सम्पूर्णां करुणारसे परिणतस्कारे तुषारत्विषि ।
अस्ति स्वाद्यु य शीतलं य सुलभं पीयूषमोषच्छिष्टे
प्राप्तश्च प्रणयी पुरः परमतः स्वामी स्वयं ज्ञास्यति ॥ १३८ ॥

आर्तिः शल्यनिभा द्युनोति दृढयं नो यावदाविष्कृता
सूते लाघवमेव केवलमियं व्यक्ता भलस्याऽग्रतः ।
तस्मात्सर्वविधः कृपाऽमृतनिधेरावेदिता सा विभो-
र्यधुक्तं कृतमेव तत्परमतः स्वामी स्वयं ज्ञास्यति ॥ १३९ ॥

लेभाः सन्तु प्रसन्ना बुधसदसि शुभेरागमस्यास्तु लब्धि-
र्मिथ्यादृष्टिश्च माभूदनुपधिरडतो दीर्घकालोऽस्तु भोगः ।
सभ्याः सर्वेऽनुवृत्तिं विदधतु तदपि न्यायतो नास्ति मुक्तिः
सम्यग्दर्शा प्रमाता रययति न भवानीश्वरश्चेद्वियारम् ॥ १४० ॥

जानुभ्यामुपसृत्य रुणयराणः को मेरुमारोडति
श्यामाकामुकभिम्भमम्भरतलादुत्प्लुत्य गृह्णाति कः ।
को वा बालिशभाषितैः प्रभवति प्राप्तुं प्रसादं प्रभो-
रित्यन्तर्विमृशन्नपीश्वर बलादात्यास्मि वायालितः ॥ १४१ ॥

धत्ते पौण्ड्रकशर्कराऽपि कटुतां कण्ठे चिरं यर्विता
वैरस्यं वरनायिकाऽपि कुरुते सक्रत्या भृशं सेविता ।
उद्वेगं गगनापगाऽपि जनयत्यन्तर्मुहुर्भृज्जनाद्
विश्रद्धां मधुराऽपि पुष्यति कथा दीर्घेति विश्रम्यते ॥ १४२ ॥

धत्थं तत्तदनन्तसन्ततलसञ्चिन्ताशतव्यायत-
व्यामोडव्यसनावसन्नमनसा दीनं यदाङ्गन्तम् ।
तत्कारुण्यनिधे निधेछि दृढये त्वं ह्यन्तरात्माऽपिलं
वेत्स्यन्तःस्थमतोऽर्द्धसि प्राणयिनः क्षन्तुं ममाऽतिक्रमम् ॥ १४३ ॥

धति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मणेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“दीनाङ्गन्तं” नामैकादशं स्तोत्रं सम्पूर्णांम् ।

१२. तमःशामनं द्वादशं स्तोत्रम्

भपैरुपास्योऽपि नयज्ञसेव्यो निरामयोऽपि प्रथितोग्रशूलः ।

वेदप्रियोऽप्यश्रुतिवल्लभो यः श्रयामि तं देवमयिन्यशक्तिम् ॥ १ ॥

स्तुत्यस्त्वमेव स्तुतिकृत्वमेव स्तुतिस्त्वमेव त्वद्देवस्ति नान्यत् ।
 ध्यं त्वविधा यदहं स्तुवे त्वां स्तुत्येति मिथ्या पृथगर्थबुद्धिः ॥ २ ॥

स्तौभ्येव तत्रापि पुनः पुनस्त्वां नश्यत्यविधा यदविधयैव ।
 रजःप्ररुढं मुकुटे प्रमार्ष्टुं रजो विना न ह्यपरोऽस्त्युपायः ॥ ३ ॥

विश्रुम्भमाणो तमसि प्रगल्भे यथा भवासक्तमतिः स्थितोऽहम् ।
 हतेऽपि तस्मिन्नुद्वितावभोधस्तथा भवासक्तमतिर्भवेयम् ॥ ४ ॥

जगद्विधेयं ससुरासुरं ते भवान् विधेयो भगवन् कृपायः ।
 सा दीनताया नमतां विधेया ममाऽस्त्ययत्नोपनतैव सेति ॥ ५ ॥

जाने न शैथिल्यमुपैष्यवश्यं ममार्तिभङ्गे भगवँस्तथापि ।
 विज्ञाप्यसे कर्म ममैव माभून्मयि प्रसादप्रतिघस्तवेति ॥ ६ ॥

पथ्यं य तथ्यं य भरक्षमं य स्निग्धं य मुग्धं य मनोहरं य ।
 सलीलमुन्मील्य वयः प्रसन्नं प्रपन्नमाश्रासय यन्द्रमौले ॥ ७ ॥

मधुद्रवार्द्रं विषमाडरामः पिण्डीनिगूढं अडिशं गिलामः ।
 अन्तर्निविष्टोऽकण्टकैर्घं अस्माभे पौण्ड्रक(पुण्ड्रक)पिण्डभाण्डम् ॥ ८ ॥

यदा मुपे कामधुरानजस्रं विपाकृक्षान् विषयान् भजामः ।
 विभो विदन्तोऽपि किमत्र कुर्मो जहाति सक्तिं न मतिर्वराकी ॥ ९ ॥

मुक्तामया दीर्घगुणाः सुवृत्ता नैर्मल्यभाजो दधतः हृलर्द्धिम् ।
 कथं न हारा एव भक्तिमन्तः पदं हृदीशस्य भजन्ति सन्तः ॥ १० ॥

गुडाश्रितो धर्मरतिर्गिरीशप्रथां दधानो भवतः प्रसादात् ।
 सत्याहितप्रीतिरहीनभक्तिर्भवानिवाहं भगवन् भवेयम् ॥ ११ ॥

यमेकमाराध्य महारिसङ्गमा-
 दसंशयं भक्तजनः प्रमुच्यते ।
 उपस्थितस्तस्य भवत्प्रसादतः
 कथं हरेरुग्र महारिसङ्गमः ॥ १२ ॥

सुदुर्लभोऽयं भवति ग्रहः पुन-
 र्भुजेऽप्यसौ सन्निहिता सरस्वती ।
 धं कुरुक्षेत्रमतीवपावनं

किमर्थमर्थिन्युच्यते विलम्बसे ॥ १३ ॥

न कस्य सौभाग्यवती यमत्कृतिं
दिशत्यसौ भाग्यवती सरस्वती ।
विभुं जितकलेशमपि स्थिराजिनं
करोति यत्सम्भुभमस्थिराजिनम् ॥ १४ ॥

अनुज्जितानुत्तमदानसम्पदः
सदाभिलक्षानविहीनयेतसः ।
अकालभीतिगलपिताङ्करोति यः
प्रभुः प्रसन्नः कुपितश्च दैडिनः ॥ १५ ॥

पुरा चिरं यो विदधे वनान्तरे
विधुः पदं रुढकुरङ्गसौर्षुदः ।
सदा परस्वापहरोऽपि यो रवि-
स्तयोः समत्वं दृशि यस्य भासते ॥ १६ ॥

कथं विभो तस्य तव प्रवर्ततां
सतामसेव्ये पथि पातितात्मसु ।
ध्याविधेयस्य सदाऽस्मदादिषु
प्रसादपात्रेषु मनागनादरः ॥ १७ ॥

विभो भवद्भालविलोचनाऽनल-
प्रसूतधूमैरिव साश्रुलोचनः ।
सधर्मलेशस्तव दक्षिणेश्वा-
प्ररुढयत्सुतिभाभरैरिव ॥ १८ ॥

धनप्ररोढत्पुलकाङ्कुरो भव-
स्थिभाऽऽभाऽऽङ्कुरोऽङ्कुरैरिव ।
सदन्तवीषास्तुडिनौघशीतल-
त्वद्दुत्तमाङ्गधुनदीजलैरिव ॥ १९ ॥

तरङ्गिताङ्गो भवद्गङ्गदस्फुर-
त्क्षणीन्द्रकूटारसमीरणैरिव ।
भवेयमानन्दसुधापरिप्लुतः
प्रसन्नमालोक्य भवन्तमग्रतः ॥ २० ॥

यदेष सेढे परशुक्षतव्यथां

प्रभोः प्रियः स्यामिति यन्दनद्रुमः ।

भुजङ्गमालिङ्गितकन्धरो द्रुवं

बिभर्ति साम्यं गिरिजापतेरतः ॥ २१ ॥

यश्चङ्किरे धृतनभान्तनिपातपीडाः

प्रीतिं प्रभोः सुमनसां सुमनस्त्वमेतत् ।

यत्स्वामिनो न दडनेऽपि निपत्य सेवा-

डेवाकभौजूळदगुरोरपि गौरवं तत् ॥ २२ ॥

आदौ प्रदृश्यं परमामृजुतामथान्त-

राविश्य मर्मणि न यन्निशितास्तुदन्ति ।

स्वामिन् शरा एव भलाः कृतिनो वनेषु

स त्वत्पदाभ्युज्ज्वलः कलाजः प्रसादः ॥ २३ ॥

त्वन्नाम पामरजनैरपि गीयमान-

मानन्दमर्पयति यं वृद्धिं लङ्घित्वाजाम् ।

स्वामिन्नमानवयवेष्वभिलेषु नून-

मुद्भिद्यते अडिरसौ पुलकच्छलेन ॥ २४ ॥

धर्मः प्रकम्पपुलकौ गिरि गद्गदत्व-

मित्याद्योऽन्त्यसामये प्रभवन्त्यवस्थाः ।

त्वद्दर्शनात्कृतधियां दधताममन्द-

मानन्दमन्तकभयाद्भगवन् परेषाम् ॥ २५ ॥

अन्त्यक्षणे भव भवश्चरणाञ्जसेवा-

डेवाकिनो दधति केयन कण्ठपीठे ।

भोगीन्द्रभोगमधिगम्य भवद्गणत्व-

मन्ये कृतान्तकरकोटरकोटिकृष्टम् ॥ २६ ॥

भीताभयार्पणविधौ किल कालनाशं

कर्तुं न यः क्षणमपि क्षमते कदापि ।

श्रेताभयार्पणपरस्य कथं नु काल-

नाशक्षमत्वमभवत्तव तस्य देव ॥ २७ ॥

भङ्क्तुं न पारयति यः क्वचिदेव देव

कामं कृपामृतमुदुस्तव दृष्टिपातः ।

उद्दामरोषपरुषः किल कामभङ्ग-
मङ्गीयकार कथमेष मडेश पूर्वम् ॥ २८ ॥

किं मेरुमन्दरमुष्ण गिरयः शिरोभि-
रत्युन्नतैर्धति गर्वमभर्वमेते ।
येतत्पुषारकिरणामरणप्रणाम-
प्रह्वं जगज्जयति मामकमुत्तमाङ्गम् ॥ २९ ॥

गात्रान्तरातिशयशंसि यदेतदुच्यै-
र्नामोत्तमाङ्गमिति नाथ शिरो भिभर्ति ।
तद्युज्यते भव भवख्यरणारविन्द-
पीठप्रणामपरमस्य नमस्यमस्य ॥ ३० ॥

किं श्रीधनोऽध्यसुगतः किमुमाधवोऽपि
न त्वं कदाचन जनार्दनतां भिभर्षि ।
स्वामिन् गज्जिरपि किं नगज्जप्रियस्त्वं
स्वातन्त्र्यमस्ति यद्वि वा भवतः किमन्यत् ॥ ३१ ॥

अरुणधुतिग्लपितशीतदीधिति-
प्रकटीकृतालिकमलं विलोक्य मे ।
भवतः प्रभातमिव भाललोचनं
भजते कदा नु विषमं शमं तमः ॥ ३२ ॥

एति काश्मीरकमलाकवि श्रीभज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मडेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“तमःशमनं” नामकं द्वादशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

१३. प्रभुप्रसादनं त्रयोदशं स्तोत्रम्

अथ नुतिभिरमन्थराक्षराभिः सुजनमनोमृगवागुराभिराभिः ।
विभुमभयदमादरादरातिक्षपणपणप्रवणं प्रसादयामः ॥ १ ॥
सुरमुकुटविटङ्कुरत्तरोधिःभञ्जितनभाङ्कुरकेसराभिरामम् ।
पुरउरथरणारविन्दयुग्मं शिरसि विधत्त किरीटवाञ्छया किम् ॥ २ ॥
कलयतु भवतामभ्यवृत्तिर्त्तरुशङ्करशङ्करेति सूक्तिः ।
अविरलगलमण्डनप्रतिष्ठां किममलमौक्तिकदामकामनाभिः ॥ ३ ॥

कलयत मणिःकुण्डलेऽवलेपं श्वथयत निर्मलमल्लिकाभिलाषम् ।
 उरथरितनुतिक्रमैरजस्रं कुरुत नवश्रवणवतंसलीलाम् ॥ ४ ॥
 एउ विउतभवोपतापमापत्रशमसमर्थमनर्थनाशउेतुम् ।
 नमति न मतिमानमानवीथप्रमदविधानपरं परं उरं कः ॥ ५ ॥
 त्रिजगति भजति स्थितिं बुधानां धुरि दुरितक्षतिशिक्षितः स अेकः ।
 शशिशकलशिभामणिप्रणामप्रणयि भिभर्ती शिरश्चिरस्थिरं यः ॥ ६ ॥
 स जयति जगदीशशक्तिपातस्तव कवितुर्थदसक्तमुक्तिदेवी ।
 रसमसमयमत्कृतिप्रसूतिं वितरति काञ्चनसिद्धिमेति येन ॥ ७ ॥
 एउ विदधतु नाम पाभराणां प्रणतिःकृतामपरे प्रभुप्रतीतिम् ।
 प्रभवति न तु मृत्युभीतिभङ्गे जगति भवन्तमृतेऽमृतेऽश कश्चित् ॥ ८ ॥
 विद्यद्वियति मडस्विमण्डले कः श्रितवति कर्तुमनष्टयेष्टमीष्टे ।
 विषमतमतमः प्रभन्धमन्धं जगदगदं धृष्टिमन्तमन्तरेण ॥ ९ ॥
 शकलितकलितर्षं सप्रकर्षं प्रकटितुर्षं मडुर्षभाधिःकृढ ।
 दिश विशदमदभ्रमभ्रसिन्धुद्रवधवलं भवलङ्घनं प्रसादम् ॥ १० ॥
 प्रभवति भवति प्रसादरभ्यां दिशति दृशं न विभा विभावरीणाम् ।
 सवितरि वितरिष्यति प्रकाशं नडि मडिमप्रभवो विभावरीणाम् ॥ ११ ॥
 समुत्थितसदसद्वियारथयार्थयतुरतरः कतरः कलौ मदन्यः ।
 एउ परमशिवं भवं विजेतुं परमशिवं भवमेव सेवते यः ॥ १२ ॥
 शमयितुमलमग्निमग्निरेव गलयपति उन्त डिमं डिमं विवृद्धम् ।
 जरयति य पयः पयः किमन्यद्धरति भवं भव अेव भक्तिभाजाम् ॥ १३ ॥
 परमजिनजटाभृतः कपालप्रणयिकरस्य नरस्य भैक्ष्यवृत्तिः ।
 स्मरुडरथरणारविन्दसेवाविरुडवती न तु यकवर्तिमूर्तिः ॥ १४ ॥
 मरुभुवि वरमुषणारश्मिरश्मिप्रकरकदर्थितमूर्तिरेकभेकः ।
 न तु भवदनुरागभागधेयग्लपनविपद्विकलीकृतो मनुष्यः ॥ १५ ॥
 कलिमलपटली मलीमसत्वं नयति मतिं उतदर्थं दर्पणालाम् ।
 एति शितिगल शीतरश्मिप्रसरसितं रसितं तवादर्थयामः ॥ १६ ॥
 नुतिमुभरमुभः प्रसादपात्रं भवति ममेति यदेष ते कृतान्तः ।
 अपि कवलितसमलोकलोकः प्रभवति नैव तदेष मे कृतान्तः ॥ १७ ॥

तव रविजपुरान्धकप्रमाथे दृशि विशिषे त्रिशिषे य यः कृतास्थः ।
 परिचरणापरः पुराविरासीत् स जयति दैवतमुत्तमं कृशानुः ॥ १८ ॥
 समजनि जनितस्पृहः स अेकस्त्रिजगति यन्द्रकिरीट कृष्णसारः ।
 उपकरणापदं जगाम कृत्तिस्तव चरणास्तरणकमेण यस्य ॥ १९ ॥
 जनिरपि जयति विनीतरीतिर्जगति भुजङ्गमपुङ्गवस्य तस्य ।
 मणिकटकमुदस्य यस्य शस्यं भव भवदङ्गदभङ्गिमेति भोगः ॥ २० ॥
 अलभत भगवन्नभन्ध्यमेकस्त्रिभुवनसीमनि जन्म पुङ्गवेन्द्रः ।
 तव भव शवभस्मरुषितोऽग्निः शिरसि धृतो विनयानतेन येन ॥ २१ ॥
 जनयति जगति स्पृहां न केषां जनिरपि कुञ्जरशोभरस्य तस्य ।
 त्रिभुवनमखितस्य यस्य कृत्तिर्भव भवदम्बरऽम्बरं बिभर्ति ॥ २२ ॥
 स जयति जितकाल कालकूटः स्वजनिपवित्रितमुग्धदुग्धसिन्धुः ।
 तव कवलभुवं जवादवासः कलयति यःशितिकण्ठ कण्ठपीठम् ॥ २३ ॥
 परिणतशरद्विन्दुसुन्दराभं वदनमनलनभोनिभश्च कण्ठः ।
 एति शुभमुभयं विभोरभिन्नत्रिदशधुनीयमुनाविऽम्भि वन्दो ॥ २४ ॥
 छिमछिमकरुडारि वारि गाङ्गां कुवलयकान्तिकलिनन्दकन्यकाम्भः ।
 एति शुभमुभयं प्रभुप्रसादाद्भूपुरिव डारिडरं वरं प्रपद्ये ॥ २५ ॥
 धृतकुटिलकलः किलान्धकारी रुचितमलीमसभोगिभोगयोगः ।
 त्वयि सापदि पराङ्मुषे यथाऽहं त्वमिव मडाकलिकालभग्नशक्तिः ॥ २६ ॥
 क्वलितविषमकलमं दधानः सततसमाश्रिततारकारिऽरुपम् ।
 द्विजपतिमुकुटस्तथैव जातु त्वमिव शिव त्वयि सम्भुषे भवेयम् ॥ २७ ॥
 जय जयद वयो विमुग्ध मुग्धन्मधु मधुरं जनरञ्जनप्रगल्भम् ।
 डर डर दुरितं ममाऽद्य माद्यद्वभव भव लीमदलीमदर्शनस्त्वम् ॥ २८ ॥
 निजवृञ्जिनविजृम्भितं ममैतत्त्रिजगदनुग्रहनिव्यदीक्षितस्त्वम् ।
 क्वचिदपि भगवन्नदृष्टपूर्वं प्रथयसि यन्मयि विह्वलेऽवलेपम् ॥ २९ ॥
 प्रणमति विधुरे पुरोऽवलग्रे दधति मयि प्रसभं गदाभियोगम् ।
 किमिति परिजने दयामृताद्ग्रां दृशमपकारवतीव नो दधासि ॥ ३० ॥
 स्फुटविकटविकस्वरप्रदीमज्वलनमडीनमडीन्द्रुडार यक्षुः ।

भलवदलवदर्पकालकामक्षयकरमाकरमाशु मुञ्च सिद्धेः ॥ ३१ ॥

डिमकरमकरध्वजौ न रुपं कविधिषण्णौ धिषण्णौचिती न तीप्राम् ।
रक्षामरुक्षामरुत्सभौ जिगीषोरनुडरतो डरतोषिणो न तेजः ॥ ३२ ॥

रविकरविकसत्सिताञ्जशुभ्रप्रसुमरयामरयारुडासिनी श्रीः ।
भव न भवनमुञ्जति क्षाणं यत्सुकृतवतां तव तां प्रणौमि शक्तिम् (भक्तिम्) ॥ ३३ ॥

यदभयद भवत्यवस्थितेऽन्तः समडिम नो डि मनो विशोकमासीत् ।
विशदविशदकर्मकर्ममे तत्सपदि विषादि विषाद डेन जातम् ॥ ३४ ॥

नयविनयविशुद्धमन्तरुधेडनसमानसमाप्तरोषदोषम् ।
यमनियमनियन्त्रितं मनो मे कुरु सविलासविलासिनीविरक्तम् ॥ ३५ ॥

अवसरसरसालसालधृद्यन्मधुरवधूरवधूतचित्तचित्तः ।
स सकलकलधौतधौत मूर्तिस्तव नतिमानतिमात्रचित्रचिद्यः ॥ ३६ ॥

मलमलमलधुं विडन्तुमामुं मुदमुदयं समयं समर्थं यान्तः ।
मडमडमडेश्वरप्रशंसामयमयमाश्रयमाश्रयं सुभानाम् (गुणानाम्) ॥ ३७ ॥

गुणिभिर्विभुधैर्डरी-द्रमुष्यैर्भव संसारशिपोर्द्धिषः स्तुतस्य ।
डितमातनुते तव प्रसादादसुडुत्प्राणारुडोडपि पुण्यभाजाम् ॥ ३८ ॥

अपि नाथ जनार्दनस्य विष्णोरपि वैकुण्ठ इति प्रसिद्धिभाजः ।
अधिकं सरुषोडपि येदभवत्तो जगितिप्रागभवत्सुदर्शनानामिः ॥ ३९ ॥

अपि सर्वजनाऽविरुद्धबुद्धेरपि तीक्ष्णस्य परं जितकुधोऽपि ।
न कथं मम साधुनाऽपि यद्वा जगदीशोऽसि विभुः डिमुच्यते ते ॥ ४० ॥

सुमनःसुलभे तथा न नाडे सुमनःसुन्दरसौरभे न यास्थाम् ।
सुमनःसु य नाश्रुते सुधार्द्रासु मनः सुष्ठु यथा भवत्तथासु ॥ ४१ ॥

श्रीर्देवी जयति यया कटाक्षितानां डस्तस्था सकलसमीडितार्थसिद्धिः ।
सा यस्मादजनि तमभ्येमर्भकाय प्रादाद्यः कथमिव वार्यते स देवः ॥ ४२ ॥

नार्डत्यमन्दरयमन्दरयत्नलभ्या
स्पर्धा सुधा न वसुधाऽनवधिश्च यस्य ।
सोऽयं नवः शिवनवः शिवतातयेऽस्तु
विद्धत्सभाजनसभाजनभाजनं वः ॥ ४३ ॥

इति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते

भगवतो भुवनेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“प्रभुप्रसादनं” नाम त्रयोदशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

१४. छितस्तोत्रं यत्तुदशं स्तोत्रम्

येन नेत्रकरशेभरस्पृशा छन्ति सन्तमसमन्तरीश्वरः ।
 अन्धं द्रव्युदारि हारि तद्धाम कामदमदभ्रमस्तु वः ॥ १ ॥
 भक्तिनिर्भरगभीरभारतीवैभवो भव भवन्नवेषु यः ।
 शुष्कशष्पमिव तस्य भासते वासवासनपरिग्रहग्रहः ॥ २ ॥
 उल्लसत्पुलकलाञ्छितं वपुर्भाष्यपूरितपुटे विलोचने ।
 गद्गदा हरहरेति भारती सम्भवन्ति भवभक्तिशालिनाम् ॥ ३ ॥
 नीलकण्ठ तरुणोन्मृशेभर त्रयम्भक त्रिनयनेति भक्तिः ।
 गद्गदं निगदतस्तृणोपमं उभेपूर्वमपि लं मडीतलम् ॥ ४ ॥
 अन्तकल्लुकुटिभीतिविह्वलश्वेतसान्त्वनविधौ भूय यत् ।
 मां प्रति प्रतिपदं कदर्थितं तत्त्व सम्प्रति कृपामृतं तव ॥ ५ ॥
 वह्निशीतकरधर्मरश्मयो लोचनत्रितयवर्तिनस्तव ।
 शीततापतिमिरार्दितस्य मे नाथ चित्रलिप्पिता एव स्थिताः ॥ ६ ॥
 सम्भ्रमभ्रमदमन्दमन्दरक्षीरनीरधिगभीरया गिरा ।
 त्रातुमर्दसि कृतान्तकिङ्करैर्माभिशर्माभिरभिद्रुतं द्रुतम् ॥ ७ ॥
 कालकिङ्करान्तरस्फुरद्भोगभोगिपरिषाद्धकन्धरम् ।
 अन्तरेण भवदीयङ्कुटितं नाथ मोचयितुमुत्सहेतुः कः ॥ ८ ॥
 उत्कटल्लुकुटिभीमदशर्नद्वाःस्थङ्कुटिभलीकृतात्मभिः ।
 द्वारि यः क्षितिभुञ्जा पराभवः सख्यते द्रविणवेशतृष्णया ॥ ९ ॥
 स त्वदायतनदेहलीतले पुष्पापात्रकरपत्रिकाकरम् ।
 कञ्चिदेव भवदर्थनोत्सुकं चन्द्रशेभर करोति कातरम् ॥ १० ॥
 अन्तरेण भवदङ्घ्रिसेवनं देव डेवलमियं विडम्बना ।
 यन्नृणां कमलिनीदलस्मलनीरशीकरयला विभूतयः ॥ ११ ॥
 यत्तु निर्जरतरङ्गिणीतटे सौहृदंहरिणोवालकैः समम् ।
 भूभृतां य तृणवद्विलोकनं श्रीरियं भव भवत्प्रसादतः ॥ १२ ॥

त्वामुपेत्य शरणां महेन्द्रं देव निःशरणा अेव येदलम् ।
 दोष अेष मम जाह्नवीजले तर्षुलो छि शङ्करः स्वदुष्कृतैः ॥ १३ ॥
 गद्गदोद्गतगिरश्चिरस्थिरप्रेमलेमनिकषोपलोपमम् ।
 शंसतः शिव शिवेति शाम्भवं नाम कामपि दशां प्रशास्ति मे ॥ १४ ॥
 वारि वारितभवार्ति मूर्ध्नि ते भाति भाऽतिधवले छिमत्विषः ।
 तेन ते नतिमिमो दवच्छिद्ये देहि देहिषु करावलम्बनम् ॥ १५ ॥
 भूढभूढविपदं पदं शुभामन्धमन्धकरिपोऽरिपोथितम् ।
 मोघमोघमितमेतमेनसां मां तमान्तकरतार तारथ ॥ १६ ॥
 यं स्वयं स्वरसमैरवै रवैरक्षर क्षपितराक्षसोक्षसे ।
 मारमार भुवि भासते स ते भानुभानुभरभासुरः सुरः ॥ १७ ॥
 भाणभाणकृतपूजनैर्जनैरादरादघटि यैस्तवं स्तवः ।
 वास्तवास्तव त अेव तावता बन्धिवन्धितयशोगणा गणाः ॥ १८ ॥
 त्वां सतामरसवासवाऽऽसवाः ज्ञातदुर्गमगमागमाऽऽगमाः ।
 अर्थयन्ति सदिनं दिनन्दिनं गीर्भिरम्बरसदःसदः सदः ॥ १९ ॥
 न मे तथा प्रीतिमनेकपाली करोति नो वा दयिताऽङ्गपाली ।
 यथोक्तिदेवी स विभुः कपाली ययाऽर्थ्यते सेवकलोकपाली ॥ २० ॥
 भवन्तमाराध्य परार्थ्यवैभवं भवं विधाय द्विषतां पराभवम् ।
 भवं य जित्वा जडतः पुनर्भवं भवन्ति मुक्ताः पदमाप्य शाम्भवम् ॥ २१ ॥
 न वंशवृत्तेर्गाणायामि तानवं न बन्धुरं कञ्चन नौमि मानवम् ।
 नवं तवानन्धितदेवदानवं न वञ्चितोऽहं रथयन्सदा नवम् ॥ २२ ॥
 धनञ्जयाक्षं सकलार्थसाधनं धनञ्जयाराधितमाधिबाधनम् ।
 धनं विदित्वा विपदां विशोधनं धनन्ति धन्या विभुमृद्धिवर्धनम् ॥ २३ ॥
 कलापिनः प्रावृषि यद्गदम्बुध्वनिर्धनानन्दविशङ्कलापिनः ।
 कलापिनद्भुस्कुटजूटधारिणस्तथाऽमृतं वर्षतु गीः कलापि नः ॥ २४ ॥
 नृजन्म तस्यैव भवानवधं भवानवधन्त्वमीक्षते यम् ।
 त्यजत्यजातोपरमा समानं रमाऽसमानन्दकरी न यैनम् ॥ २५ ॥
 अतः परं जगति किमस्ति नीरसं यद्भुक्तमप्यसकृद्दृष्टीर्यते वयः ।
 सडस्रशश्चिरमपि यर्विता पुनर्नवन्नवं स्रवति रसं शिवस्तुतिः ॥ २६ ॥

मृत्युं मृत्युञ्जय जय जगद्धरं भस्मभावं
 कामं कामं नय नयनजोद्धामधामच्छटाभिः ।
 भव्याभ व्याकुलकुलवधूरुत्थेत्याचरन्तं
 सत्रासत्राण्यण्य यरितान्यद्भुतानि स्तुमस्त्वाम् ॥ २७ ॥
 यत्तत्सर्गनिसर्गनिर्मितिकरं यद्रावणद्रावण-
 व्यापाराऽवसारावसक्तमथ यत्संवर्तसंवर्तकम् ।
 स्वाभासं भवसम्भवस्थितिलयस्फुरोचितं रोचितं
 भासा कारणकारणं दिशतु तद्भामेहितं मे हितम् ॥ २८ ॥
 एति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “हितस्तोत्रं” नाम यतुर्दशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

१५. करुणाराधनं पञ्चदशं स्तोत्रम्

अधुना तपसेव देवतामभि योगेन सरस्वतीमिव ।
 सुदृष्टेव समीहितां श्रियं प्रगुणेनेव गुणेन संसदम् ॥ १ ॥
 प्रतिभामिव काव्यकर्माणा वसुना कीर्तिमिवार्थिगाभिना ।
 मनसीव शमेन निर्वृतिं सुकृतेनेव परत्र सद्गतिम् ॥ २ ॥
 करुणां हरिणाङ्गुलक्ष्मणाः सकलार्थाऽर्पाणकल्पवल्लीम् ।
 विपदन्तकरीमुपासितुं स्तुतिलेशेन मनः प्रवर्तते ॥ ३ ॥
 करुणां भवतो विकासिनीममलैरीश गुणैरलङ्किताम् ।
 नलिनीमलिनीव भारती भजतीयं मम वल्गुवादिनी ॥ ४ ॥
 उपलक्ष्य तवान्धकारितां मयि धत्ते पदमन्धकारिता ।
 विषमामवलोक्य ते दृशं मम दृष्टिर्विषमत्वमश्रुते ॥ ५ ॥
 तव वीक्ष्य वृषाधरीकृतिं घटते मेऽपि वृषाधरीकृतिः ।
 धृतवक्कलत्वमीक्ष्य ते प्रथते वक्कलत्वमेव मे ॥ ६ ॥
 तव वीक्ष्य च भग्नकामतामुदितेयं मम भग्नकामता ।
 करुणामपि ते समीक्ष्य मे करुणा गीर्न कथं प्रवर्तताम् ॥ ७ ॥

ससुरासुरमानुषं जगद्यधधीनं स भवानपीश्वरः ।
वशवर्तिपदे यथाऽर्पितो जयतीयं करुणैव तावकी ॥ ८ ॥
करुणा तव श्रुवितेश्वरीमतिशेते भगवन्नुभामपि ।
उभया हृतमर्धमेव यत्सकलस्त्वं पुनरेतया हृतः ॥ ९ ॥
करुणा तव शस्यते यथा जितकामोऽपि भवान् वशीकृतः ।
एवमन्यदियं यदम्बिकामपि देवीमनयद्विधेयताम् ॥ १० ॥
जगदम्बुमुवा भुवाम्भसा सितभासा नभसा नभस्वता ।
धृतमुष्यारुथात्मना य यत्करुणाया मडिमा तवेश सः ॥ ११ ॥
अहत्प्रसरां प्रसादिनीं सडसाऽपोहिततापसम्पदम् ।
शरणां करुणातरङ्गिणीं प्रतिपद्ये तव देव पावनीम् ॥ १२ ॥
प्रणयेन चिरं प्रसादिता मदनाशाकुलितेन येतसा ।
तरुणी करुणा करोति ते न कथं नाथ हृदि स्थिरं पदम् ॥ १३ ॥
भुजगा एव यन्दनद्रुमं जलपयन्तो विषमा नयन्ति माम् ।
परिहार्यदशाभरातयो मदमानप्रमुष्पा धृतिस्थिदः ॥ १४ ॥
करुणामरुणाऽनुजन्मनस्तनुमुख्यैरिव पक्षपातिनीम् ।
समुपैमि धृताय्युतश्रियं शरणां भूधरपुत्रिकापतेः ॥ १५ ॥
स्फुरितारुण्यारुयक्षुषा वपुषा निर्भरधर्मविप्रुषा ।
परुषाशयतामुपेयुषा सरुषा यत्प्रहरन्ति योषितः ॥ १६ ॥
भगवन् दृढबद्धमूलयोर्द्विषतोरेष सडस्रशाभयोः ।
अविषडयनिपातपीऽयोरनुभावाः कुसुमेषुरोषयोः ॥ १७ ॥
अनयोः करुणैव तावकी नियतं मूलनिङ्गन्तनक्षमा ।
यमलाऽर्जुनयोरिवोर्जिता शिशुलीला नरकान्तकारिणः ॥ १८ ॥
न विधिर्निधिलाभसम्भृतो न विनोदो मृगनाभिसम्भवः ।
न य शारदयन्द्रयन्द्रिका न कलं कोङ्किलकण्ठकूजितम् ॥ १९ ॥
न शिशोरसमञ्जसं वयो न मृगाक्षीपरिरम्भविलम्भः ।
मधुरा न कवीन्द्रभारती न य साम्राज्यविव्रूतिशृम्भितम् ॥ २० ॥
न रसायनपानकौतुकं न य शकासनवासवासना ।
परिपूरयितुं क्षमेत ते करुणाया हर चोऽशी कलाम् ॥ २१ ॥

सुरभिर्न मम स्पृहास्पदं सुरभिर्दक्षिणमारुतोऽपि वा ।
सुरभिक्षुवितीर्णवाञ्छिता सुरभिर्नो करुणा यथा तव ॥ २२ ॥
समुद्रेति यदश्रु शोकञ्च रुचिरानन्दमयं विभाति तत् ।
पुलकः प्रथते भयेन यः स यमत्कारकृतः प्रवर्तते ॥ २३ ॥
कलमञ्चं दृशि यन्निमीलनं परमार्थानुभवदुद्रेति तत् ।
शरणं करुणामुपेयुषां कृतिनां यन्द्रकिरीट तावकीम् ॥ २४ ॥
भजतः सरवेव भारती नरकङ्कालकृतग्रहस्य मे ।
करुणा प्रथतामुमापते कलिकालाञ्छितविग्रहस्य ते ॥ २५ ॥
भगवन् मदिरामदोन्मदप्रमदापाङ्गतर्दङ्गभङ्गुरम् ।
जरसा तरसावसादितं वपुरायाति न यावदापदम् ॥ २६ ॥
कुपितान्तकडिङ्गुरेरितः कुटिलां तद्भ्रुकुटिं विडम्बयन् ।
न घनाञ्जनपुञ्जसन्निभो भुजगो यावदुपैति कन्धराम् ॥ २७ ॥
न कुकर्मविपाककल्पिता नरके यावदुद्रेति वेदना ।
गदिता शमनानुगामिभिः परुषा गीरिव मर्मभेदिनी ॥ २८ ॥
यदि तावद्विद्यं न गाढते हृदयं ते करुणातरङ्गिणी ।
भत दुःसहतापसम्पदामितरा का शरणार्थिनां गतिः ॥ २९ ॥
न समानसमागमां तथा प्रमदाय प्रमदा यतात्मनाम् ।
शिवदा शिवदास्यकृधथा स्वदमानस्वदमाऽनघा मतिः ॥ ३० ॥
येकः पुरन्दरपुरं दरवेस्त्वितभूः
किंस्विवज्जनङ्गमज्जनं गमयेन्मडर्षिः ।
किं तामसं पदमसम्पदमिन्द्रमन्यो
धन्योदया भव दया भवतो न येत्स्यात् ॥ ३१ ॥
आर्द्रं मनस्युदितमार्तजपोपताप-
सम्पर्कतोऽथ दृशि कन्दलितं शुभायाम् ।
वाचि क्षणात्सुमितं कृलितं य कृत्ये
कारुण्यबीजमजरं जयतीन्दुमौलेः ॥ ३२ ॥
रोगैरुग्रैरभिलविगलत्सौष्ठवो नष्टयेष्टः

પર્યસ્તાડ્ગોડશુચિનિ શયને ભગ્નસર્વાભ્યુપાયઃ ।
યાવજજીવં વિહિતમહિતં કર્મ કર્તવ્યમૂઢઃ
સ્મૃત્વા સ્મૃત્વા દલિતહૃદયઃ કાતરઃ કાન્દિશીકઃ ॥ ૩૩ ॥

તર્ષોત્કર્ષાત્કલુષપરુષૈઃ કર્મભિઃ શર્મહૃદ્ભિ-
ર્યત્સમ્પ્રાપ્તં કથમપિ(કુશમપિ)ભુશં કલેશચિત્વા શરીરમ્ ।
રિક્થગ્રાહૈર્દ્રવિણમખિલં લુણ્ઠ્યમાનં તદગ્રે
પશ્યન્નશ્યત્સકલકરણો દહ્યમાનઃ શુચાન્તઃ(શુચાર્તઃ) ॥ ૩૪ ॥

શોકોદ્રેકાદવિરલગલદ્વાષ્પપૂર્ણેક્ષણભિઃ
સત્યભીભિશ્ચકિતચકિતં(ચકિતૈઃ)લોચનૈરીક્ષ્યમાણઃ ।
પુત્રૈર્મિત્રૈઃ સહજસચિવૈર્ભન્ધુભિર્ભૃત્યવર્ગે-
રાકન્દદ્ભિઃ કરુણકરુણૈઃ પીડ્યમાનઃ પ્રલાપૈઃ ॥ ૩૫ ॥

સ્વસ્થાવસ્થૈર્ભૃશમશુચિતાશક્ટિભિર્વેશ્મગર્ભા-
દન્તર્લાનસ્મૃતિરપિ હઠાન્નિષ્ઠુરૈઃ કૃષ્યમાણઃ ।
યસ્મિન્કાલે કવલિતવપુર્મૃત્યુનાડભ્યેતિ ભીતિં
તત્ર ત્રાતા ક ઇવ કરુણામૈશ્વરીમન્તરેણ ॥ ૩૬ ॥

વપુઃખણ્ડે ખણ્ડઃ પ્રતિવસતિ શૈલેન્દ્રદ્ધુહિતુઃ
શિખણ્ડે ખણ્ડેન્દુઃ સ્વયમપિ વિભુઃ ખણ્ડપરશુઃ ।
તથાપિ પ્રત્યગ્રં શરણમુપયાતં પ્રતિ વિભો-
રખણ્ડો વ્યાપારો જગતિ કરુણાયા વિજયતે ॥ ૩૭ ॥

જય જિતામય જય સુધામય જય ધૃતામૃતદીધિતે
જય હતાન્ધક જય પુરાન્તક જય કૃતાન્તકસંહૃતે ।
જય પરાપર જય દયાપર જય નતાડર્પિતસદ્ગતે
જય જિતસ્મર જય મહેશ્વર જય જય ત્રિજગત્યતે ॥ ૩૮ ॥

સ્થાનાડસ્થાનનિયન્ત્રણાવિરહિતો નિર્હૈતુરપ્રાર્થિતઃ
સત્યં સત્વહિતાર્થ એવ તરણેરમ્ભોભૃતશ્ચોદ્યમઃ ।
તૃષ્ણાતાપશમક્ષમસ્તુ ન રવિર્ન ધ્વાન્તશીતાન્તકૃ-
ન્નેઘઃ સ ત્વખિલાર્તિહૃદ્ધિજયતે માહેશ્વરોડનુગ્રહઃ ॥ ૩૯ ॥

બહુના કિમત્ર કરુણામુમાપતેઃ સુદશાવતારકૃતમૂર્જિતશ્રિયમ્ ।
ભજતાડનિરુદ્ધહૃદયેષિતાગમપ્રવણાં વિભૂતિમિવ કૈટભદ્વિષઃ ॥ ૪૦ ॥

एति काश्मीरकमडाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मडेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“करुणाराराधनं” नामकं पञ्चदशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

१६. उपदेशानं षोडशं स्तोत्रम्

वृषलक्ष्मणः प्रणतलोकभन्धवः कलितालिकस्पलितसिद्धसिन्धवः ।
द्युतिभिर्जयन्ति तुलितोदितेन्द्वश्चरणारविन्दमकरन्दबिन्दवः ॥ १ ॥
अमलैः क्लैरविरलैरलङ्कृता हरिताडरुणप्रणतशालिशालिनी ।
प्रतिभाति ज्ञानतृणवत्तव स्तवं वसुधा सुधाद्युतिवत्स शंसतः ॥ २ ॥
तिमिरं चिरन्तनमनन्त सन्ततगलपितावलोकमवलोकनार्थिनः ।
सृजताऽमृतं दशसु दिक्षु यक्षुषाकलिकालकल्मषमुषामुषाण मे ॥ ३ ॥
वडता उतान्धतमसामसादितान्
द्युतिभिः कलामविकलां कलावतः ।
दिशता प्रकाशविशदाशमाशयं
वपुषा शिवं शिवपुषा पुषाण मे ॥ ४ ॥
धनधर्मलङ्घितकपोलमित्तयः शसितानुभन्धविधुरीकृताधराः ।
धनिनां पुरः प्रकटयन्ति दुर्गतिं द्युतिहीनदीनवदना धनार्थिनः ॥ ५ ॥
तदनन्तरं तरलिताक्षरां गिरं चिरसम्भृतप्रमदसादगद्गदाम् ।
विडितावडेलजगतीपतीक्षितास्त्रपयापयापितमुष्पाः प्रयुञ्जते ॥ ६ ॥
अवधीर्यमाणमथ दीर्घमत्सरैरवबोधवन्धुदृष्टैरनादृतम् ।
गुणकौशलं शलभजृम्भितोपमं प्रथयन्ति यान्ति य परं पराभवम् ॥ ७ ॥
एति दीर्घदुर्भरकुटुम्बऽम्भरा धनसङ्ग्रहगृहीतयेतसः ।
सुधियोऽपि यान्ति निभिडं विऽम्भनं वनवासिभिः प्रलसितप्रवृत्तयः ॥ ८ ॥
कृतिनः पुनर्मुद्गुम्हङ्गमङ्गल-
स्वनसन्निभध्वनितनिर्जरोर्मिषु ।
कृतवृत्तयः सुलभशाद्भवावली-
वलितस्थलेषु (वलितस्थलीषु)तुङ्गिनाद्रिसानुषु ॥ ९ ॥
सुरसिन्धुरोधसि गृहीतकेतकी-

यविता(दलित)ङ्गुलीकिंसलयेन पाणिना ।
 विविधां विधाय विधिना पिनाकिनः
 करुणार्णवस्य यरण्णस्रिण्ड्याम् ॥ १० ॥

उरिणैः कुशाग्रवलाभिलाषिभि-
 र्भरणार्थिभिश्च कलविङ्गुशावकैः ।
 अतिथीभवेद्भिरउताह्लिकङ्कियाः
 क्लमूलकल्पितशरीरवृत्तयः ॥ ११ ॥

दिवसावसानसमये सरन्मरु-
 त्यरिकीर्णैर्णैर्णैर्णैर्मर्मराः ।
 तनुजाह्वीसलिलशीकरोत्तरैः शिशिराः
 शिवाय (चिराय)यरिता वनस्थलीः ॥ १२ ॥

धवलीकृतास्वमलमानुमानुभि-
 र्ज्वलितौषधीषु रञ्जनीष्वनन्तरम् ।
 कलकण्ठकण्ठकुसुमोद्गतस्वर-
 स्वरसार्वभौमस्त्रुतिसुष्पासु शेरेते ॥ १३ ॥

ठति बिभ्रतः परिकरं प्रियङ्गुरं
 उरपादपङ्कजः प्रसादजम् ।
 विडसन्ति मूढमनसां मलीभुजां
 गजकर्णतालतरलाश्रयाः श्रियः ॥ १४ ॥

दधद्भृतं उर पुरः पुरन्ध्रिभिः प्रबलं बलं गलदपाङ्गुम्ङ्गिभिः ।
 दुदयं भिनन्ति मम धस्मरः स्मरः शरपातकातरदृशो भृशं कृशम् ॥ १५ ॥

जनयन्नयं नयनयोरधीरतां भ्रमयन्भ्रुवं भृशमदभ्रसम्भ्रमाम् ।
 श्वथयन्त्रयत्कृतसङ्गमं शमं उसनीयतां नयति रोषे शशा माम् ॥ १६ ॥

धनलाभसम्भ्रतविलासवासनाव्यथमानमानसमसत्यसङ्गरम् ।
 न विशोभिलोभविवशं स्पृशन्ति मां सुदृष्टोऽपि कोपितकदर्शितार्थिनम् ॥ १७ ॥

उचितत्रिवर्गरहितं तिरोहितं धनमोढमूढमनसं उसन्ति माम् ।
 कृतमेधसामधिसदः सदःसदः सदसद्विवेकविकलं कलङ्कितम् ॥ १८ ॥

ठति तर्जयन्ति रिपवः सुदुर्जयाः परिवर्जयन्ति य विशुद्धबुद्धयः ।
 न पुनर्जयन्ति विधुरं यथा तथा कुरु हे भलेश दृशमेढि देहि नः ॥ १९ ॥

क्य मडेश्वरस्मरणसम्भवं भव-
 भ्रमभीमघर्मशमसम्भुषं सुभम् ।
 विपदां पदं मृदुमुणालिनीदल-
 स्मलदम्भुभिन्दुतरलाः क्य सम्पदः ॥ २० ॥

क्य शिवेश्वरेति कृतगाण्डमण्डली
 पुलकोद्गमप्रमदमन्थरा गिरः ।
 क्य यथार्थपार्थिवनिरर्थकाऽनृत-
 स्तुतिविस्तरैरपथपातपातकम् ॥ २१ ॥

क्य समाधिबाधितदृशधिसाधिमा
 भवसम्भवश्रमदमक्षमः शमः ।
 क्य मदः प्रदर्शितसमग्रविग्रहः
 प्रहसन्मनस्विजनगर्हितस्थितिः ॥ २२ ॥

एति मामनर्गलममार्गमार्गाण-
 प्रवण्णविवेकविकलीकृताशयम् ।
 करुणानिधान परिबोधय क्षणं
 क्षणदाविशेषकशिष्वाशिष्वाभरणे ॥ २३ ॥

प्रमदा मदारुणदृशः कृशोदरास्तनया नयानतसमस्तमस्तकाः ।
 सुदृढो दृढन्तरगतेऽगितस्पृशः प्राणयार्द्रनिर्भरगिरश्च बन्धवः ॥ २४ ॥
 दधतः प्रसादमधुरां धुरामपि प्रभवोऽमृतद्रवसमानमानसाः ।
 मुभवीक्षणप्रणयिनः प्रतिक्षणं परियारकाश्च जयञ्जववादिनः ॥ २५ ॥

न भयं भयङ्करकृतान्तकिङ्करलुकुटीभवं ञटिति उन्तुमीशते ।
 भजतामतः क्षपयदापदं पदं दृष्टये दयामृतनिधे निधेहि नः ॥ २६ ॥

उन्ताडउन्ता प्रथयति मतिद्वीसमासञ्जयन्ती
 मायामायासितसितशमा यामिनी यामिनीव ।
 तस्मादस्मान्निशिशिशिभिप्रेऽपितोद्गमधाम
 क्षिप्त्वा यक्षुर्मुदितमुदित्ताऽवन्ध्यबोधान्विधेहि ॥ २७ ॥

एति काश्मीरकमडाकविश्रीमज्जगद्भट्टविरचिते
 भगवतो मडेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “उपदेशनं” नामकं षोडशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

१७. भक्तिस्तोत्रं सप्तदशं स्तोत्रम्

मन्दस्यन्दे मनसि रसिकीभावमासाध सद्यो
 वृधोद्योगा विडर वरदे भारति स्वारतिस्ते ।
 मातर्जातस्यृष्टमिव मडामोडनिद्रावसाने
 जनीडीमं जनमनलसं शंसितुं शम्भुभक्तिम् ॥ १ ॥

द्राक्षा साक्षादमृतलडरी कर्कशात्काष्ठकोषा-
 द्भूरिखिद्रात्प्रकृतिमधुरा मूर्च्छना वंशगर्भात् ।
 सूक्तिव्याजान्मम य वदनात्कण्ठपिया सुधेयं
 निर्गच्छन्ती जनयति न कं विस्मयस्मेरवङ्गम् ॥ २ ॥

ध्यात्वा देव प्रमथसमयत्रासमासन्नकल्पं
 स्वल्पं ज्ञात्वा सुलभशलभच्छायसच्छायमायुः ।
 मत्वा य त्वा सद्यःपुण्यं भक्तिवाल्लभ्यलभ्यं
 सभ्यम्भन्यास्तव नवविधौ धौतयित्ता यतन्ते ॥ ३ ॥

कण्ठे कण्ठीरवरवसद्गृहसमुद्रोद्गताश्रो-
 र्दलोन्मीलद्विपुलपुलकोद्भूतभूतेशभक्तेः ।
 यस्योद्वेति ध्वनिरनिभूतः शर्वशर्वेत्यर्ध्वं
 गर्वं भिन्नद्वसति वसतिं वासवीयां स अेकः ॥ ४ ॥

तन्मानुष्यं प्रभवति सतामुत्तमा यत्र जातिः
 सैका जातिः प्रसरति यशो यत्र पाण्डित्यतेतु ।
 तत्पाण्डित्यं सरसमधुरा जृम्भते यत्र वाणी
 वाणी सापि प्रथयति रतिं शाङ्करी यत्र भक्तिः ॥ ५ ॥

येषां वङ्ग्रे समदमुदितत्वय्यरित्राः पवित्रा
 द्वित्रा वित्रासितरविसुतभूविभङ्गप्रसङ्गाः ।
 नोज्जृम्भन्ते मधुकणामुयः सूक्तयो भक्तिसिक्ता
 धिक्तान्निक्तान्भुवि भव भवत्पादसेवारसेन ॥ ६ ॥

नाथ ज्योत्स्ना भडुलरजनौ कार्तिकीयेव कान्ता
 कान्तारान्तर्भयितपथिकप्रौढतापा प्रपेव ।
 मा मा भैषीरिति यमभये तावकीनेव वाणी

भावली मे सततममृतस्थन्दिनी भाति भक्तिः ॥ ७ ॥

येषामन्तः सुकृतसरणिः स्थाण्वीया न भक्ति-
र्व्यक्तिं धत्ते रसकृदसकृन्नास्मि तेषु स्मितेषु ।
लोकः शोकं त्यजति सडसा यत्र तद्भक्तियुक्तं
युक्तं मन्ये रुदितमुदितश्चाधमुल्लाघडेतुम् ॥ ८ ॥

ध्वान्तं शान्तप्रशममडरधत्र सधः समुध-
न्नुद्योतश्रीकलितकमलोल्लासभानुः स भानुः ।
तद्विध्वस्तप्रमदमधमोदीपितोद्दामदोष-
ध्वोषं नेतुं प्रभवति भवे शाभवी भक्तिरेव ॥ ९ ॥

ये सन्तोषप्रशमपिशुने क्लेशराशौ निमग्ना
भग्नाशाभिर्विषमविषयोपासनावासनाभिः ।
तेषामेषा भवभयभिदारम्भसम्भावनाभू-
र्भूत्यै भूयस्त्रिजगति गतिः शाभवी भक्तिरेव ॥ १० ॥

दम्भस्तम्भस्थगितगतयः सावडेलामडेला-
डेलावापलमितमतयः सन्त्यसङ्ख्याः पुमांसः ।
भार्गी भक्तिं दधति लुदये निस्तरङ्गामलङ्गां
गङ्गातीरे विडितरतयो दुर्लभाः पूरुषास्ते ॥ ११ ॥

शम्भो दम्भो दडति कुडकारम्भसम्भावनाभिः
साभिद्वेषस्त्विषमपडषत्येष रोषप्रदोषः ।
सावष्टम्भं लभयति बृडन्मामड्डुारभारः
पारं नेतुं प्रभवति भवद्भक्तिरेका भवाभ्येः ॥ १२ ॥

द्राक्सन्धत्ते युधमधिधनुर्भङ्गुवाणामिरामैः
सभ्रूभङ्गैर्वटभललनापाङ्गभङ्गैरनङ्गः ।
दोषध्वोषक्षमशमपथापातमातन्वती मे
भीमे भक्तिर्भवति गतिश्चक्षुषश्चन्द्रिकेव ॥ १३ ॥

कामः कामं धनुरनुनिशं कौसुमं संवृणोतु
व्यालं कालः स्वकरकुडरे भग्नाभोगं विधत्ताम् ।
भार्गी भक्तिः सपदि सकलप्रार्थनाकल्पवल्ली
लब्धा दृढ्या जगति कति न क्लेशपाशा उताशाः ॥ १४ ॥

राज्ञामाज्ञाविडतिविडितानीकिनीनीरसश्रीः
स श्रीवेशस्तनुरनुयितप्रार्थनस्तावदास्ताम् ।
अैन्द्रं यत्र त्रिभुवनजयप्राज्यसाम्राज्यलक्ष्मी-
लक्ष्मावज्ञास्पदमपि पदं तां स्तुमः शम्भुभक्तिम् ॥ १५ ॥

कान्तैकान्तव्यसनमनसां वल्कलालङ्कृतानां
ज्ञानाम्भोभिः क्षपितरजसां जाल्वीतीरभाजाम् ।
गाढोत्सेकप्रकटितजटामण्डलीमण्डनानां
नानाकारा भवति कृतिनां मुक्तये भर्गभक्तिः ॥ १६ ॥

मूर्तिर्धूर्तिं प्रथयति यथा मञ्जरी जूर्णपार्णा
कर्णाभ्यर्णा प्रसरति जरा सत्यतो मृत्युदूती ।
भोगा भोगा एव विदधतश्चेष्टितं वेष्टयन्ते
उन्तेदानीं शरणाभपरं नास्ति नः शम्भुभक्तेः ॥ १७ ॥

यत्र ध्वान्तक्षपणनिपुणं दुर्बलं धाम चान्द्रं
सान्द्रं यत्र ग्लपयति तमस्तापनो यत्र तापः ।
यत्र प्रेङ्गमत्र कथति शिषी तेजसाऽन्येन सत्रा
तत्रालोकं दिशति विषमे शाम्भवी भक्तिरेका ॥ १८ ॥

मा भूद्भूयोऽभ्यसनसुलभा-वीक्षिकी नाम विद्या
दृधा दूरे विडरतु विपत्न्यण्डनी दण्डनीतिः ।
क्वापि स्थेभ्रा लसतु कलितोल्लाघवार्तापि वार्ता
नार्तावर्द्धं किमपि शरणां शम्भुभक्तिं विनाऽन्यत् ॥ १९ ॥

संसारारब्धेः प्रथमलडरी पातकापातकामा
रामा नाम स्थगयति गतिं मञ्जतां सञ्जनानाम् ।
मोडावर्त्तमसमुदयत्पेदविच्छेदतेतुः
सेतुर्दूरीभवति य भृशं शेमुषी शेमुषीयम् ॥ २० ॥

तस्मादस्माञ्जननमरणाकलेशवेशन्तपङ्का-
च्छङ्कुतङ्काकुलितमतयो ये तित्तीर्षन्ति तेषाम् ।
आशापाशग्रथितवपुषां कन्दतामातुराणां
प्राणापाते वितरति करालम्बनं शम्भुभक्तिः ॥ २१ ॥

ओषाक्षीणां स्मरशरशिषाकोटिशौटीर्यभीमाः
प्रेमाकृष्टा ङगिति कुटिला ये कटाक्षाः पतन्ति ।

गावस्तावद्दुष्टानां रसमसमसुधासोदरास्वाढभन्धुं
 भक्तिर्भर्गोनिर्सर्गकलमशमनयमत्कारभोगैकभूमिः ।
 तृप्तिः स्वात्मावभासादनुपमपरमानन्दनिःस्थन्दसंवि-
 द्विश्रान्त्येकान्तलेतोरितिसापदि विपत्तिकुशरी किङ्करोतु ॥ ३० ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “भक्तिस्तोत्रं” नाम सप्तदशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

१८. सिद्धिस्तोत्रं अष्टादशं स्तोत्रम्

जयति जितविकारः क्लमलोकोपकारः
 कृतविपदपकारः शान्तमोक्षान्धकारः ।
 अतुलपुरुषकारः प्राप्तविश्वाधिकारः
 स्मररचितनिकारः पार्वतीयाट्टकारः ॥ १ ॥

अतनुमतनुतामुं प्राणिनां पूर्णशक्ति-
 स्तनुभुवनगाणं यः शर्मदः कर्मभुक्त्यै ।
 दिशमदिशदशङ्कुं शास्त्ररूपां य मुक्त्यै
 स भवतु भवदोषधोषकृद्भो मधेशः ॥ २ ॥

अनलसहितवृत्तौ सत्त्वलाभासशुद्धे
 बुधवदभुम्भपत्रे भारती निर्मलोर्मिः ।
 वरद परमतापकवेशजित्त्वत्प्रसादात्
 प्रभवति भवदीये मूर्धनि स्वर्धुनीव ॥ ३ ॥

भव भवमरुथारश्रान्तसन्तापतान्ति-
 प्रशमनघनवर्षावारिवालं तवाडम् ।
 नमदमरकिरीटप्रोतरत्नांशुपूर-
 स्फुरदुसुरयापं पादपीठं प्रपद्ये ॥ ४ ॥

करकलितकपोला भालशैवालशय्या-
 तललुलितमृणालीपेलवम्बानमूर्तिः ।
 यिरविरलविनिद्रा रुद्रदृक्यातपात्रं
 दिशि दिशि निशि पश्यत्यङ्गानानङ्गामीरुः ॥ ५ ॥

उरथराज्ञसरोजद्रुद्धभक्तिप्रसादा-
दुपरि करिवराणां सञ्चरन्तः सखेल्मम् ।
धनमदभरनिर्यन्त्रिर्भरामोदलोभ-
स्मलदलिकुलगीतं स्कीतमाकर्णयन्ति ॥ ६ ॥

यराणकमलयुग्मं देव निर्दम्भभक्ति-
गुणपुलकितदेउस्तावकं यो ननाम ।
अधिवसति स सेवानम्रसामन्तमौलि-
स्मलितबकुलमालालालितं पादपीठम् ॥ ७ ॥

शशिशकलशिभाण्ड त्वत्प्रसादेन धन्याः
सितकरधवलाभ्यां यामराभ्यां विभान्ति ।
उभयत एव वङ्गं भाविरुद्रत्वलाभ-
प्रकटनपिशुनाभ्यां स्वर्णदीनिर्जराभ्याम् ॥ ८ ॥

क्षितिधरपतिपुत्रीवल्लभ त्वत्प्रसादा-
द्धति जगति धन्या मूर्ध्नि धौतातपत्रम् ।
घटयितुमधिकत्वं स्वात्मनोऽपि त्वयैत-
त्सकलमिव वितीर्णं मण्डलं शीतरश्मेः ॥ ९ ॥

अयि लृट्य दयार्द्रः स्वर्धुनीनीरधारी
त्वयि विहरति उस्तन्यस्तपीयूषकुम्भः ।
यदि डिमकरलेभाशेभरः कोऽपरस्ते
भवदवविनिवृत्तौ शंस शीतोपचारः ॥ १० ॥

सुरवरनुतधैर्या वैरिदुर्वारवीर्या
जगति विविधशास्त्रप्रस्तुतायार्थयर्थाः ।
धति भुवनतन्त्रं कोटिशो रुद्रवर्याः
कृतसततसपर्या ये पुरा शङ्करस्य ॥ ११ ॥

गिरि गिरिवरकन्याकान्त शान्तप्रथायां
करथराज्ञागणोऽपि क्षामतामश्रुवाने ।
गलगलद्वकाशे वापि डीनाशपाशे
भव भवति विना त्वां प्राणिनां त्राणकृत्कः ॥ १२ ॥

शयशयननिविष्टे वङ्गमापाण्डुगाण्डं

मतिमतिविरडेषा ऽवानिभाजं वडन्ती ।
तनुतनुवतिकार्तिं मानिनी व्याडरन्ती
डर डरति न धैर्यं त्वत्समाधौ बुधानाम् ॥ १३ ॥

दलदलधुविवेकं व्यक्तशोकातिरेकं
विश विशदमनन्त स्वान्तमन्तः प्रशान्तम् ।
भव भव भवदाडध्वंसवर्षाभ्रुवाडः
कलिकलितरुजानां सप्रजानां प्रजानाम् ॥ १४ ॥

दडदडतममोधं पाप्मनां दीर्घमोधं
रुचिरुचिरममन्दं सुन्दरानन्दकन्दम् ।
दिश दिशदुपदेशं नाशितकलेशवेशं
मधुमधुरमुदारं वाक्यपीयूषसारम् ॥ १५ ॥

सरति सरतिरन्तर्घस्मरो मारवीर-
श्वलति य लतिकेव स्फूितभीतिर्मनीषा ।
तमडितमडिमानं नाथ निक्षिप्य यक्षुः
शमय शमयमेति प्रीतिमान्येन लोकः ॥ १६ ॥

जधनजधनशोभा स्पर्धमाना सभुङ्गं
कमलकमलकान्तकान्तभासा भुभेन ।
मुदितमुदितरागा सेवते देव रामा
मदनमदनवीनैस्त्वत्प्रपन्नं विलासैः ॥ १७ ॥

जनितजनितरङ्गं जृम्भयन्ती भवाब्धिं
कलितकलितमिस्रा नाथ कादम्बिनीव ।
डरति डर तितिक्षोन्माथिनी मोडमूर्च्छां
मडितमडितवृद्धिः शुद्धुभोधप्रकाशम् ॥ १८ ॥

भजति भज तिरश्चीं दृष्टिमिष्टप्रसादां
कृतसुकृतसुमेधःप्रैधिताभीष्टसिद्धिम् ।
तिरयति रयमीश व्यापदां दुःसडानां
शमनशमनदक्षं त्वां विना नाथ कोऽन्यः ॥ १९ ॥

समरसमरजोभिः स्वान्तमन्तर्वडदृभि-
डितविडितवियोगं मोडमाडन्तुडामैः ।
भवविभवविमुक्तैर्योगिभिर्योऽभ्युपेत-

स्तमलतमलनीयश्चाद्यमीशं प्रपद्ये ॥ २० ॥

अकलितमलिमानं ध्वस्तमिथ्यालिमानं
 दददमृतसमानं बोधमाभासमानम् ।
 प्रकटितलघिमानं दुर्वलं वर्धमानं
 भवभवभवमानं भिन्दि मे बाधमानम् ॥ २१ ॥

किमिव मणिभिः किं वा मन्त्रैः किमौषधिसङ्ग्रहै-
 रिडं अडुविधैः किं वा कार्यं परैरपि लेषणैः ।
 अमृतमपि न प्रायः पापोपतापशमक्षमं
 प्रजत शरणां तस्मादिकं उरं करुणापरम् ॥ २२ ॥

एतं हि गिरिषु प्रालेयाद्रिर्मलःसु विभावसु-
 गुंरुषु जननी मन्त्रेष्वेकाक्षरं परमं पदम् ।
 सपिषु सुकृतं वैशिष्यं नदीषु नभोनदी
 प्रभुषु य परः स्वामी देवः शशाङ्कुशिप्यामणिः ॥ २३ ॥

न यावदवलीयते धृतिधुरा जराविष्ववै-
 र्न ज्यति सरस्वती न य विशीर्यते शेमुषी ।
 न यामयभुजङ्गमैरवशमङ्गमालिङ्गयते
 भजध्वमजरं विभुं भवजयाय तावद्बुधाः ॥ २४ ॥

अराणि करुणां मुहुर्मुहुंरकारि याटु प्रभो-
 रभावि भवभावनामुदितयेतसान्तर्मुहुः ।
 अलोठि मुकुटं मुहुश्चरणापीठिकाविष्टरे
 किमन्यदभिलं जितं करतले कृताः सिद्धयः ॥ २५ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मलेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “सिद्धिस्तोत्रं” नामाष्टादशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

१८. भगवद्रूपवर्णनं ऐकोनविंशं स्तोत्रम्

यत्ते परं वरदं रूपमतीतमेव
 मार्गं गिरां तद्विडं कः क्षमते गुणातुम् ।
 अग्राहि यत्तु नतलोकमनुग्रीहीतुं

भालेन्दुलक्ष्म भवता तद्विदं गृणामि ॥ १ ॥

आस्तां परं यद्यपरं तदपि स्वकीयं
दिव्यं वपुर्नखि मलेश विमर्शयोग्यम् ।
यत्किञ्चिदेव तु विकल्पविकल्पमान-
मानन्दधाम तदपीड भवार्तिभाजाम् (भवार्दितानाम्) ॥ २ ॥

मूर्त्तिर्ध्रुवं तव शिवामृतवतिरेना-
मासाध यत्कतिथिदश्रुलवाः पतन्ति ।
नश्यत्यधौघपटलं तिमिरं व्यपैति
रागः प्रशाम्यति दृशः प्रथते प्रसादः ॥ ३ ॥

सत्यं मलार्धगुणरत्न निधानमेत-
दालम्बनं तव वपुर्विपदार्दितानाम् ।
नो येन्रणांशुभरकेसरितं किमत्र
पादाभिधं युगपद्द्रुतमञ्जयुग्मम् ॥ ४ ॥

पादद्वयं तव भव प्रणतिप्रकर्ष-
उषाश्रुभिन्दुभरदन्तुरिताङ्गुलीकम् ।
नीलारशीकरपरिष्कृतपत्रपङ्क्ति-
पङ्कुरुडद्वितयकान्ति भजन्ति धन्याः ॥ ५ ॥

भस्मोज्ज्वलं त्रिदशशोषरपद्मराग-
दीप्रप्रभारुणितमङ्घ्रिसरोजयुग्मम् ।
वन्दामते धुसृणरेणुपरागगर्भ-
कर्पूरपांसुभिरिवश्छुरितं स्मरारेः ॥ ६ ॥

जङ्घालतायुगलमाश्रितगुल्फमूल-
भोगीन्द्रभोगसुभगाभिनवालवालम् ।
शम्भोरभीष्टकुलदं भवतापतान्ति-
शान्तिक्षमं शमयितुं विपदं श्रयामि ॥ ७ ॥

वन्दे युगान्तसमयोषितसमलोडं
लोकोत्तरं जठरमीश्वरभैरवस्य ।
यत्रैति नाभिङ्कुलं जगदादिसर्ग-
निर्यञ्जनौघनवनिर्गममार्गभङ्गिम् ॥ ८ ॥

सिन्धूरिताऽमरमतऽगजकुम्भशोभि
सन्ध्याभिताम्रशरदम्बुधरानुकारि ।
वन्दे कृष्णीन्द्रकृष्णरत्नरुच्यारुणाम्
भस्मौघभास्वरमुरः पुर(स्मर)शासनस्य ॥ ९ ॥

स्वामिन्नमी तव भुजा भुजगाधिराज-
भोगोपगूढवपुषो लृद्यं मदीयम् ।
आनन्दयन्ति अत भीमभवोपताप-
निर्वापणो न विटपा एव यन्दनस्य ॥ १० ॥

मध्यस्थितेरुभयपार्श्वगता यकास्ति
उस्तस्य मेरुपरिमर्शाविनाकृतेयम् ।
अव्याडतत्राडवशाडितयोगसिद्धि-
र्नक्षत्रपङ्क्तिरिव देव तवाऽक्षमाला ॥ ११ ॥

त्वं कालभैरववपुर्ज्वलितानलाम्बु-
लोलाङ्गुलीवलनमण्डलितं दधानः ।
संछाररात्रिषु निनर्तिषुरीश शूलं
आलार्क्युम्भितनवाम्बुद्वन्द्विगिमेषि ॥ १२ ॥

शाणोपलोत्क्षेपशुद्धनवेन्द्रनील-
नीलद्युतिर्जयति ते शितिकण्ठ कण्ठः ।
यस्मिन्घनाञ्जनरुचिर्भुजगः कलिन्द-
कन्यालृटान्तरितकालियभङ्गिमेति ॥ १३ ॥

कण्ठो वडन्नपि विषं विषमं तवैषः
सद्यः श्रियं सृजति यद्भयसाश्रितेषु ।
स्वामिन्नतस्त्रिभुवनप्रथितप्रतिष्ठे
श्रीकण्ठे षट्युचितमेव तवाभिधानम् ॥ १४ ॥

अन्तर्विमृश्य गरलेन गले सलील-
मालिङ्गितं विमलमाननमिन्दुमौलेः ।
लृष्यामि उन्त मुहुरम्बुरुडल्लमाप्त-
रोलम्बडम्बरविडम्बनपण्डितेन ॥ १५ ॥

यद्भद्रिषं सदमृतं शिरसि प्रसिद्ध-
मम्भस्तवेश विशदं सुमनःस्रवन्त्याः ।

मन्ये तथैव भगवन् भवतो गलस्थं
सम्पद्यतेऽमृतमिदं नतसान्त्वनेषु ॥ १६ ॥

तद्युक्तमीश वदनाद्भवतः सुधाच्छ-
कान्तेर्यदग्निरपतद्भुषि स्मरस्य ।
यो लङ्घनं त्रिभुवनैकगुरोर्विधित्सु-
रुल्का न किं पतति यन्द्रमसोऽपि तस्य ॥ १७ ॥

द्विष्टया विशुद्धजनता दमयन्त्यपीयं
दृष्टिस्तवेश्वर भिभर्त्यनलाश्रितत्वम् ।
द्विष्टया वनैकरतिरध्यवनैकसक्ति-
रेकस्त्वमद्भुतनिधे भगवन्नमस्ते ॥ १८ ॥

धन्यस्य यस्य वपुषि ग्लपिते तपोभिः
स्वामिन् पतन्ति विषमाणि तवेक्षणानि ।
मुष्यन्ति मुग्धमृगशावदृशां न धैर्य-
सर्वस्वमस्य विषमाणि विलोयनानि ॥ १९ ॥

सत्येव दृग्विलसिते करुणामृतौघ-
शीते जरामरणाहारिणि तावकीने ।
नाथ व्यधायि विबुधैरबुधैर्भुधैव
दुग्धोदधिप्रमथनेऽनवधिः प्रयासः ॥ २० ॥

श्वेतेऽमृतं यदसृजद्रविजे य वक्त्रि-
मेकैव दृक्तव तयोः स निजः प्रभावः ।
छक्षौ सुधा विषमुष्णाण्डले य सार्धं
यद्धर्षते किमपराध्यति तत्र वृष्टिः ॥ २१ ॥

नूनं पयोधिमथनावसरे परेश
पीतं त्वया तदमृतं न तु कालकूटम् ।
अद्यापि यद्धसति ते वयनकमे य
दृग्विलभमे य तरुणे करुणारसे य ॥ २२ ॥

सत्यं प्रसादसमये यपलत्वमेति
धत्तेऽधिकं य कुटिलत्वमियं तव भूः ।
अेतां विना पुनरनर्गलकालपाश-
पाते परास्ति न गतिर्भयविह्वलानाम् ॥ २३ ॥

आपूरितः सुरसरित्पथसाऽमृताय
 जूटः प्रतप्तपनीयपिशङ्गकान्तिः ।
 स्वामिन्नसौ तव नवातपताम्रवेला-
 शैलोपगूढं धव द्रुग्धनिधिर्न कस्य ॥ २४ ॥

स्वामिन्सुधावद्वेद्यतरुचिस्तवेय-
 माभाति उन्त मुकुटे नृकपालमाला ।
 जूटान्तरालविलसत्सुरसिन्धुतीर-
 लीलाविडाररसिकेव मरालमाला ॥ २५ ॥

ब्रह्मादिभिस्तव जगद्गुरुभिः शिरांसि
 यान्यर्पितानि परमेश्वर पादपीठे ।
 तान्येव मूर्धनि यदाभरणीकरोषि
 स प्रौढिमा जयति कोऽपि कृतज्ञतायाः ॥ २६ ॥

निर्वाणामेति न जलैरपि यत्र वह्नि-
 र्यत्रैष नो पचति तानि मडाशिष्णोऽपि ।
 मान्धं न विन्दति तमीरमणः कुशोऽपि
 ताभ्यामसौ विजयते शितिकण्ठ जूटः ॥ २७ ॥

भालस्थले हुतवहं वडतो जलं य
 यन्द्रं य मूर्ध्नि विकटं य कपालभण्डम् ।
 अेकत्र मुण्डमपरत्र सुधाघटं य
 उस्ते यकास्ति भवतोऽद्भुत अेष वेषः ॥ २८ ॥

दाने नदीनमुपकल्पयतः सदर्ष-
 माकभ्य गामनुपमां गतिमास्थितस्य ।
 नागेन्द्रसम्भृतमडाकटकस्य कस्य
 शस्यं विना त्वद्विडं राजशिशोमणित्वम् ॥ २९ ॥

कण्ठे विषं विषभृतोऽपि विभूषणानि
 गात्रेषु मूर्धनि विषं विबुधस्रवन्त्याः ।
 इत्थं विषैकवसतेरपि ते यकास्ति
 कर्णामृतं सुकृतिनाममृतेशनाम ॥ ३० ॥

क्षतविभवविशेषाः प्राणमात्रावशेषा

विपदमनुभवामः कर्मपाको ङि वामः ।
 तद्विडु लुजगडारः कुममोडपडारः
 स भवति गतिरेकः कृतशोकातिरेकः ॥ ३१ ॥

एति काशमीरकमडाकवि श्रीमज्जगध्दरभट्टविरचिते
 भगवतो मडेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “भगवद्रूपवर्णनं” नामैकोनविंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

२०. ङसितस्तोत्रं विंशं स्तोत्रम्

यत्सौभगेन घनमोघममोघमेघ-
 सङ्घातसम्भवमवन्ध्यमघः करोति ।
 तस्थाम्भवं भवमरुभ्रमभेदभेद-
 दक्षं विलासङसितं नृतिभिर्भजामः ॥ १ ॥

यद्वाङ्मयं सकलवाङ्मनसातिवृत्त-
 सीमानमीश मडिमानममानमेयम् ।
 अस्मादृशं कुशदृशं भृशमामृशन्त-
 मन्तर्विमृष्य भवतो भगवन्नृद्वेति ॥ २ ॥

येनोपमन्युमपमन्युमनन्यभाज-
 माजन्मृषणजमजस्रमज श्रमार्तम् ।
 आनन्दयः स्वयमदीननदीनदान-
 भास्वन्मडाङ्गललसत्कुसुमोपमेन ॥ ३ ॥

येनापि तापविपदं प्रथमं जडर्थं
 नाथ प्रसादसुभगेन भगीरथस्य ।
 मूर्ध्ना धृतत्रिदशसिन्धुमडाप्रवाल-
 निर्वापणेन पुनरस्य पितामडानाम् ॥ ४ ॥

उत्प्रासनाय शमनस्य मनस्यनल्प-
 दर्पोद्गमप्रशमविकलवविक्रमस्य ।
 आश्रासनाय य समं समभावि येन
 डीनाशपाशविवशस्य नरेश्वरस्य ॥ ५ ॥

भावत्कभक्तिभरसम्भृतभूरिभूति-

सम्भाररुद्रगुरुर्वगलद्विवेकम् ।
मोडान्धमन्धकमुपाहितसाडसिध्य-
डेवाकमाकलयतो भवतो यदासीत् ॥ ६ ॥

लङ्केशकम्पितकुबेरगिरिप्ररुद्र-
संरम्भभीरुगिरिजापरिरम्भभाजः ।
यत्ते रुषामवसरेऽप्युदितानवध-
दृधप्रसादसुमुभस्य समुज्जगाम ॥ ७ ॥

पूजार्थमम्बुजसडस्रमुपाहितं य-
देकं ततो हृतवतस्तव कैतवेन ।
विषगुं विलोक्य निजलोचनमुत्पन्न-
मन्तः प्रसन्नमनसो यदमन्दमासीत् ॥ ८ ॥

दृष्ट्वा वधूजनमनुत्तमरूपसम्भ-
त्सन्दर्शनोद्भवमनोभवभग्नवृत्तम् ।
आषाढपाणिषु रुषा मुनिषु प्रदर्शु-
मभ्युद्यतेषु तव यद्भृशमुद्भूव ॥ ९ ॥

अभ्यर्णवर्तिकरगोचरकालकूट-
कूटप्रभानिययमेयकितेऽधरोष्ठे ।
यत्पूर्वपर्वतशिष्वाश्रितशीतरश्मि-
रश्मिच्छटाच्छविविऽम्भिपुराविरासीत् ॥ १० ॥

यत्कर्णतालवलनानिलधूतकुम्भ-
सिन्दूररेणुकण्डूकूणितलोचनस्य ।
बालस्य नागवदनस्य मनस्यभीष्टां
दृष्ट्वैव नाट्यघटनां तव सम्भूव ॥ ११ ॥

शैलाद्विवाहितमृदङ्गलयानुयात-
नृत्तप्रवृत्तगुडवाडविलोकनेन ।
स्वामिन् मडाप्रलयभैरवत्रुपिणो य-
दाविर्भूव तव ताडवऽम्भरेषु ॥ १२ ॥

व्योम प्रयाडवभुजदण्डविघट्यमान-
तारावलीविरडबन्धुरितान्धकारम् ।
स्वामिन् युगान्तसमयाभिनेषु येन

सम्भाव्यते पुनरपि प्रयुरप्रकाशम् ॥ १३ ॥

द्विष्यङ्कवालमुभरीकराप्रगल्भ-
प्रावृट्पयोधरगभीररवानुकारि ।
स्वामिन् कठोरदृढयस्य भयं विधातुं
भीरोश्च दातुमभयं युगपत्क्षमं यत् ॥ १४ ॥

यत्कालकूटकवलीकराप्ररुढ-
नीलिम्नि कण्ठपुलिने विमलं निलीनम् ।
नीरन्ध्रनीरभरमेदुरमेघभाण्ड-
लत्रेन्दुमाण्डलविडम्भनमातनोति ॥ १५ ॥

ध्यायन्त्यनन्यदृष्टया दृष्टयाधिनाथ-
मद्य क्षपाभगमयं सपि कल्पकल्पाम् ।
प्राणेशसङ्गमनिमित्तमथ प्रभाते
निद्रा सपीव मम सम्भुभमाजगाम ॥ १६ ॥

तस्मिन्क्षणे नयनवर्त्मनि ज्वितेशः
शंसन् दृशा मधुरयैव मनःप्रसादम् ।
यङ्के पदं मम तमोभुङ्कुलीकृतायाः
स्वैरं समेत्य सवितेव सरोरुछिण्याः ॥ १७ ॥

अस्मत्कृते सितमयूषमुष्पि त्वयै-
तत्किं प्रस्तुतं मुनिभिरप्यतिदुष्करं यत् ।
उद्यानयङ्कमण्डकेलिषु भिद्यते या
सा ते कथं कथय कष्टसङ्घाडङ्गयष्टिः ॥ १८ ॥

भूर्तिः क्व बालकदलीदलकोमलेयं
तीप्रं तपः क्व मनसोऽपि न गोचरं यत् ।
क्वेषद्विकासि कुसुमं सुमनोलतायाः
क्वोन्मत्तकुञ्जरकठोरकरोपमर्दः ॥ १९ ॥

अतेन कर्कशकुशत्राडणं करेण
सोढं कथं प्रथमपल्लवकोमलेन ।
पादौ कथं कमलगर्भनिर्भौ शिलाश्रि-
श्रेणीषु तीर्थगमनकलममन्वभूताम् ॥ २० ॥

डारोपि भारे ष्व यत्र कुयद्भयं त-
त्सेडे कथं कुलिशकर्कशवल्कलोल्काम् ।
येतत्कथं मृदुमृणाललताभिजातं
पञ्चाग्नितापविपदः पदमङ्गमासीत् ॥ २१ ॥

धत्यादिभिर्दशनयन्त्रिक्यानुविष्टै-
रन्तर्बुद्धिश्च तिमिरप्रसरं उरदृभिः ।
आश्वासयन्निव निवर्तिततीव्रभेदं
गर्भाकुतस्मितसुधामधुरैर्वयोभिः ॥ २२ ॥

यावत्त्रपापरवशं क्षितिमीक्षमाणं
मुक्ताङ्गुलीपमसमुद्गतधर्मलेशम् ।
किञ्चित्करेण मुपमुन्नमयन्निषेध
पीयूषवर्षमिव वर्षितुमेष भूयः ॥ २३ ॥

तावत्प्रभोषितवता कृकवाकुनादै-
र्दुर्वेधसा सपि तदाचरितं शठेन ।
यत्रैष अेव शरणां मम श्रुवितेशो-
यद्गाऽपरो उरति योऽपिलजन्तुवर्गम् ॥ २४ ॥

धत्यादि तीव्रविरुज्वरया जयायै
यत्स्वप्नवृत्तमुदितं गिरिराजपुत्र्या ।
तच्छृण्वतो वनलतान्तरितस्य यत्ते
जातं प्रमोदभरनिर्भरमानसस्य ॥ २५ ॥

सञ्जुवनौषधमिदं उरुङ्कुताग्नि-
ज्वालावलीढवपुषः कुसुमायुधस्य ।
बाले सुधारसमये समये किमर्थ-
मायास्यते त्रिभुवनाभरणं शरीरम् ॥ २६ ॥

कल्पद्रुमैर्निधिभिरोषघिकामधेनु-
चिन्तामणिप्रभृतिभिश्च परिष्कृतस्य ।
किं दुर्लभं तव पितुर्भुवनातिशायि-
श्रीधाम्नि धामनि यदर्थयसे तपोभिः ॥ २७ ॥

त्वं श्रुवितादपि गुरोरघिका स ताव-
दुत्पादयेत्तव न मन्युमधीतनीतिः ।

सम्भाव्यते तव य नान्यकृतो निकारः
कुर्वीत केसरिसटाडकडर्षणं कः ॥ २८ ॥

श्रद्धानुबन्धविहितप्रतलोमदान-
स्वाध्यायतीर्थगमनादिनिबन्धनानि ।
धन्यस्य कस्य कृतितानि तुषारहार-
गौराणि गौरि सुकृतानि पुराकृतानि ॥ २९ ॥

दुर्वारदुर्गतिनिकारकदर्थ्यमान-
मालोक्य लोकमभिलं विपुलाशयेन ।
सद्यःकृतं कनकवर्षणमिन्दुकान्त-
वर्षम्विषा परमकारुणिकेन केन ॥ ३० ॥

गायन्ति कस्य विषदं विषमोग्रकाल-
संरुद्धशक्तिशरणागतरक्षणोत्थम् ।
द्वन्द्वानि नन्दनसदामपदानमिन्दु-
धौतासु कौमुदमण्डित्सवयामिनीषु ॥ ३१ ॥

केनेश्वरेण मलता वलतात्रिनेत्र-
सञ्जातकान्ति वपुरदृमुतभूतिभूषम् ।
उद्दामकामशितमार्गाण्णदौर्मनस्य-
वैरस्यमिद्धमलसा सलसा निरस्तम् ॥ ३२ ॥

धन्याः कमस्मालितपौरुषभग्नभूरि-
दर्पान्यकन्दलितलोकविषादमुच्यैः ।
उलावलीढविषमश्रमवीर्यवह्नि-
भस्मीकृताहितपुरं कवयः स्तुवन्ति ॥ ३३ ॥

कः स्वर्धुनीसवनवह्निनिषेवणादि-
धौतां दधत्तनुमनुज्जितभैक्षवृत्तिः ।
कालं द्विजेन्द्रमुकुटः परिशुद्धधर्म-
थर्यारतः क्षपितवानजिनावृताङ्गः ॥ ३४ ॥

उद्धूलितश्चितिरजोभिरभाण्डमुण्ड-
मालाकरालशिभरः सुचिरे थयार ।
भीष्मश्मशानवसनव्यसनः कपाल-
भङ्गाङ्गपाणिरतितीव्रमपि प्रतं कः ॥ ३५ ॥

मन्थे भवान्तरशतोपथितस्य पुण्य-
 पृथ्वीरुढः कृलमलभ्यमभाग्यभाजाम् ।
 यस्या दृगञ्चलविलोकनमात्रमेव
 सम्भावनं तु वयसा वयसामभूमिः ॥ ३६ ॥

सा त्वं मडार्धगुणारत्नसमुद्रवेला-
 लावण्यसिन्धुरकलङ्कुलप्रसूतिः ।
 सौभाग्यभाग्यविभवादिभवाऽभिमान-
 भूमानमानयसि यं तपसा प्रसादम् ॥ ३७ ॥

धत्थं विदग्धरसादिग्धकथाङ्गमेण
 देव्या समं समभिभाषणलोलुभस्य ।
 यद्व्याजवर्णितरुणस्य तवाऽवडित्य-
 संरुद्धमप्यतिभरेण समुद्रभूव ॥ ३८ ॥

रुपं प्रदृश्यं विदधद्गिरि सानुकम्पं
 दिव्यं धृतामृतरसं गिरिसानुकम्पम् ।
 येन व्यधा मुष्मन्पण्डसितांशुकान्तं
 देव्या वपुश्च पुलकोर्यवसितांशुकान्तम् ॥ ३९ ॥

स्वामिन्नुदारघनसारतुषारदार-
 क्लारशारदनिशारमणोपमेन ।
 तापं तमश्च विषमं जडि मे सडेल-
 मुल्लासितेन उसितेन सितेन तेन ॥ ४० ॥

सडस्रयरणं रविं नयनपङ्कजान्तःस्थितं
 सडस्रनयनं हरिं यरणपङ्कजान्तःस्थितम् ।
 विमृश्य धृतविस्मयां भगवतीमवेश्योद्गतं
 प्रभोरभिमतामये उसितमस्तु शर्वस्य मे ॥ ४१ ॥

धृति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “उसितस्तोत्रं” नामकं विंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२१. अर्धनारीश्वरस्तोत्रं अेकविंशं स्तोत्रम्

वन्देभुजमलमयूपमौलिरत्नं
 देवस्य प्रकटितसर्वमङ्गलाभ्यम् ।
 अन्योन्यं सदृशमडीनकङ्कणान्कुं
 देवार्धद्वितयमुमार्धरुद्धमूर्तेः ॥ १ ॥

तद्गन्धे गिरिपतिपुत्रिकार्धमिश्रं
 श्रैकण्ठं वपुरपुनर्भवाय यत्र ।
 वक्त्रेन्दोर्धटयति भण्डितस्य देव्या
 साधर्म्यं मुकुटगतो मृगाङ्गुभाण्डः ॥ २ ॥

अेकत्र स्फुटिकशिलामलं यदर्थे
 प्रत्यग्रद्रुतकनकोज्ज्वलं परत्र ।
 बालार्कधुतिभरपिञ्जरैकभाग-
 प्रालेयक्षितिधरशङ्कङ्गुभिमेति ॥ ३ ॥

यत्रैकं चकितकुरङ्गभङ्गि यक्षुः
 प्रोन्मीलत्सुकलशोपशोभि वक्षः ।
 मध्यं य कश्चिन्मसमेतमुत्तमाङ्गं
 भुङ्गालीरुचिकयसञ्चयाञ्चितं य ॥ ४ ॥

साभोगं धननिभिडं नितम्भभिम्भं
 पादोपि स्फुटमणिनूपुराभिरामः ।
 आलोक्य क्षणमिति नन्दिनोप्यकस्मा-
 दान्तर्यं परमुदभूदभूतपूर्वम् ॥ ५ ॥

यत्रार्धं घटयति भूरिभूतिशुभ्रं
 यन्द्रांशुश्चुरितकुबेरशैलशोभाम् ।
 अर्धं य प्रण्डितकुङ्कुमाङ्गराग-
 म्यर्यस्तारुणरुचिकाञ्चनान्द्रिमुद्राम् ॥ ६ ॥

यत्कान्तिं दधेपि काञ्चनान्भिरामां
 प्रोन्मीलद्भुजगणुभाङ्गदोपगूढम् ।
 विभ्राणं मुकुटमुपोढयारुच्यन्द्रं
 सन्धत्ते सपदि परस्परपमानम् ॥ ७ ॥

आश्चर्यं तव दधिते छितं विधातुं
प्रागल्भ्यं किमपि भवोपतापभाजाम् ।
अन्योन्यं गतमिति वाक्यमेकवक्त्र-
प्रोद्भिन्नं घटयति यत्र सामरस्यम् ॥ ८ ॥

प्रत्यङ्गं घनपरिरम्भतः प्रकम्पं
वामार्धं भुजगभयाद्विवेति यत्र ।
यत्रापि स्फुटपुलकं यकास्ति शीत-
स्वःसिन्धुस्नपिततथेव दक्षिणार्धम् ॥ ९ ॥

ऐकत्र स्फुरति भुजङ्गभोगभङ्गि-
नीलेन्दीवरदलमालिका परत्र ।
ऐकत्र प्रथयति भस्मनोऽङ्गरागः
शुभ्रत्वं मलयजरञ्जनं परत्र ॥ १० ॥

ऐकत्राऽर्पयति विषं गलस्य काष्पर्यं
कस्तूरीकृतमपि पुण्ड्रकं परत्र ।
ऐकत्र द्युतिरमलाऽस्थिमालिकाना-
मन्यत्र प्रसरति मौक्तिकावलीनाम् ॥ ११ ॥

ऐकत्र स्मृतरुधिरा करीन्द्रकृत्तिः
कौसुमं वसनमनश्चरं परत्र ।
छत्यादीन्यपि छि परस्परं विरुद्धा-
न्येकत्वं दधति विचित्रधाम्नि यत्र ॥ १२ ॥

दन्तानां सितिमनि कञ्जलप्रयुक्ते-
मालिन्येऽप्यलिकविलोचनस्य यत्र ।
रक्तत्वे करथरणाधरस्य चान्यो
नाऽन्योन्यं समजनि नूतनो विशेषः ॥ १३ ॥

कण्ठस्य भ्रमरनिभा विभार्धभागं
मुक्त्वा किं स्थितिमकरोस्त्रिरोरुद्धार्धं ।
अर्धं वा कनकसदृश्रुचिः कथानां
सन्त्यज्य न्यविशत किं गलैकदृशे ॥ १४ ॥

सौवर्णः करकमले यथैव वामे
सव्येऽपि ध्रुवमभवत्तथैव कुम्भः ।

क्रीडैकप्रसृतमतिर्विभुर्बिभर्ति
स्वाच्छन्धादुरसि तमेव नूनमेनम् ॥ १५ ॥

यत्रासीञ्जगदभिलं युगावसाने
पूर्णात्वं यदुच्यितमत्र मध्यभागे ।
संरम्भाद्गलितमदस्तदेव नूनं
विश्रान्तं धनकठिने नितम्बभिम्बे ॥ १६ ॥

धत्यादीन्प्रविद्धुरेव यत्र ताव-
त्सङ्कल्पान्प्रथमसमागमे गणोद्गाः ।
यावत्स प्रणतिविधौ पदारविन्दं
भृङ्गीशः परिहरति स्म नाऽम्बिकायाः ॥ १७ ॥

किमयं शिवः किमु शिवाऽथ शिवा-
विति यत्र वन्दनविधौ भवति ।
अविभाव्यमेव वयनं विदुषा-
मविभाव्यमेव वयनं विदुषाम् ॥ १८ ॥

अेकः स्तनः समुच्यितोत्रतिरेकमक्षि
लक्ष्याञ्जनं तनुरपि कश्चिमान्वितेति ।
विङ्गैस्त्रिभिर्यवसिते सविभक्तिडेऽपि
यत्राऽव्ययत्वमविभङ्गितमेव भाति ॥ १९ ॥

यत्र ध्रुवं लृट्य येव यदैक्यमासी-
द्वाक्कायथोरपि पुनः पतितं तदेव ।
यस्मात्सतां लृटि यदेव तदेव वाचि
यथैव वाचि करणोऽप्युच्यितं तदेव ॥ २० ॥

कान्ते शिवे त्वयि विरुढमिदं मनश्च
मूर्तिश्च मे लृट्यसम्मदद्यायिनीति ।
अन्योन्यमभ्यभिहितं पितनोति यत्र
साधारणस्मितमनोरमतां मुषस्य ॥ २१ ॥

उद्यन्निरुत्तरपरस्परसामरस्य-
सम्भावनव्यसनिनोरनवद्युद्धम् ।
अद्वैतमुत्तमयमलृत्तिसाधनं त-
द्युष्माकमस्तु शिवयोः शिवयोजनाय ॥ २२ ॥

लक्ष्याद्यलक्ष्याद्यपरत्र यत्र विलक्षणा-येव छि लक्षणाणि ।
साहित्यमत्यद्भुतमीशयोस्तत्र कस्य रोमाञ्चमुद्यञ्चयेत् ॥ २३ ॥

जूटाडेर्मुकुटे-द्रनीलरुचिभिः श्यामं दधत्यूर्ध्वगं
भागं वह्निशिभापिशङ्गमधरं मध्ये सुधाञ्छविः ।
धत्ते शङ्कधनुःश्रियं प्रतिमिता यत्रेन्दुलेभानृजु-
र्युष्माकं स पयोधरो भगवतोर्ध्वामृतं वर्षतु ॥ २४ ॥

एति काश्मीरकमलाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“अर्धनारीश्वरस्तोत्रं” नामैकविंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२२. काटिपद्यन्धस्तोत्रं द्वाविंशं स्तोत्रम्

काव्यकौशलकलासु कोविदैः कीर्तितः कविकुलैः कुतूहलात् ।
कौमुदीकुमुदकान्तकीर्तिभिः कामितः कुशलकार्यकारिभिः ॥ १ ॥

केरलीक्यकलिन्दकन्यकाङ्गलकालियकडारकन्धरः ।
किंलिषक्षपाणकारणकृतुक्वान्तिकृत्तरटिकृत्तिकर्पटः ॥ २ ॥

केडिकेतनकुशानुकौशिकैः किन्नरैः कविकुभेरकेशवैः ।
कालकूटकवलङ्कियाङ्गमे कन्धितः कलुषकर्षणक्षमः ॥ ३ ॥

कर्णकीलितकपालकुण्डलः कुण्ठितकक्यकल्पकल्मषः ।
कालकामकदनः कुमुदतीकान्तकर्भुरकपर्दकन्दरः ॥ ४ ॥

कापिशायनकषायकामिनीकेलिकूजितकलेन कौतुकात् ।
कीडितः क्वणितकीचकक्वणत्कोडिलाकलकलेन कानने ॥ ५ ॥

कुन्दकुम्भलकदम्भकेतकीकाञ्चनारकलिकाकदम्भकैः ।
कर्णिकारकरभीरकरकैः कैरवैः कुवल्यैः कुशेशयैः ॥ ६ ॥

किंशुकैः कपिकपोलकान्तिभिः केसरैः कमलकोषकोमलैः ।
कोविदारकुटञ्जैः कण्ठेरकैः केवलैः कथितकीर्णकुन्तलः ॥ ७ ॥

कृष्णकुण्डलिकठोरकञ्चुकैः क्लृप्तकुञ्जकमनीयकङ्कणैः ।
कोधकृत्तकरिकुम्भकोटरकूरकेशरिकिशोरकण्टकः ॥ ८ ॥

कान्तया कनककाञ्चिकिङ्किणीकान्तया कलितकण्ठकन्दलः ।
 कोपयन्कपटतः किरीटिनं क्रीडया कृतकिरातकैतवः ॥ ८ ॥
 काककङ्कुररैः कलङ्किते कश्मले कठिनकृत्यकारिते ।
 काङ्कितः क्षतकलेवरैः कटुं कर्षयन्करुणया कदर्थनाम् ॥ १० ॥
 कोपककशकृतान्तकिङ्कुरकलेशकातरकृपाकृतौ कृती ।
 कल्पतां कलिकलङ्ककन्दलीकन्दकर्त्तनकुठारकर्मणे ॥ ११ ॥
 कल्लोलिनीकुटिलकैरविणीकुटुम्भ-
 कङ्कालकल्पितकरालकिरीटकोटिः ।
 कात्यायनीकरकरम्भितकीर्यमाण-
 कर्पूरकुङ्कुमकणः करुणां करोतु ॥ १२ ॥
 एति काश्मीरकमलाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “कादिपद्यन्यस्तोत्रं” नामकं द्वाविंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२३. शृङ्खलाबन्धस्तोत्रं त्रयोविंशं स्तोत्रम्

जगति विबोधितविधुरं विधुरञ्जितयारुशेभरं गिरिशम् ।
 गिरि शंसाभि ससाध्वससाध्वसमानन्ददानपरम् ॥ १ ॥
 न परं शरणां प्रभवति भवति कृतावज्ञमानसे मङ्गताम् ।
 मङ्गतां भजति हि सलसा सलसा तव भारती मधुरा ॥ २ ॥
 मधुरागारुणनयना नयनाशविधौ पठीयसी प्रमदा ।
 प्रमदार्पणार्थमुदिते मुदिते त्वयि सा तृणां भजताम् ॥ ३ ॥
 भजतां सरसाममलां मम लाञ्छितशेभरेन्दुना करुणाम् ।
 करुणां गिरं नवतया भत याऽर्पयति तव श्रयताम् ॥ ४ ॥
 श्रयतां नवनविधौ तव धौतवती गीरघं रतिं यतुर्मम् ।
 यतुर्मन्तमडीपतिता पतिता डेयत्व अेव यत्र सताम् ॥ ५ ॥
 त्रसतां न कदा भवता भवतापङ्कता विभो शुभाकृतिना ।
 कृतिनामुपकारयितं रयितं शुभमेव भाविडितम् ॥ ६ ॥
 विडितं मयि यारु यिरं रुयिरं न गते विवेकलयम् ।

कलयन्नमलविभासितभासित रुचिमेळि मे विपाकमलम् ॥ ७ ॥

कमलं रविरपराजित राजितविकसद्भूपुर्यथा कुरुते ।

कुरु तेन पथा मा भव मा भव विभुभो दृशं दृश मे ॥ ८ ॥

दृशमेष विचारळितां रळितां विषयोऽरगैरळं न लभे ।

नलभेकवदतिविलपन् विलपन्नगवद्भूतः सदा तमसा ॥ ९ ॥

तमसावुञ्जितकलळं कलळंसगिरोमया सदा सळितम् ।

सळितं गीरुदितरसा तरसा श्रयतां विभुं सद्यम् ॥ १० ॥

सद्यं यद्दुदारमते रमते कुर्वस्तदेव देव जनः ।

वज नः करुणापरतां परतां मा गा नमो भवते ॥ ११ ॥

भव तेजःप्रसरसितं रसितं श्रुत्वाऽमृतोपमं भवतः ।

भवतस्त्रासं सकलं सकलडुमतिः कदा विमुञ्चामि ॥ १२ ॥

मुञ्चामितभास दृशं सद्दृशं शशिनः प्रदृश्यं वदनम् ।

वद नन्दयितुं जगतीं जगतीशः कोस्तु नामान्यः ॥ १३ ॥

नामान्यः सुमतिरयं तिरयन्ति यशांसि तस्य वा विपदम् ।

विपदं न विलासमये समये वपुःस्य यात्ययातवयः ॥ १४ ॥

तव यः स्तुतिषु सदा डर दाडरजः क्लेशपाशमयम् ।

शमयन्तीष्वस्तमनास्तमनाडतभाज्यमेव देव नमे ॥ १५ ॥

वनमेव शरणाभधुना मधुनाशिनुत प्रसादनाय तव ।

यतवति लृद्ये शकलितकलितमसो मे नमेरुयितम् ॥ १६ ॥

रुयितं नोरगसदनं सदनन्तमलङ्घिं नन्दनं न वनम् ।

नवनं धृतदीप्रगुणं प्रगुणं तव कर्तुमेव देव रमे ॥ १७ ॥

वरमेनोडरममलं मम लङ्घितविघ्न देळि नाम ङितम् ।

मङितं पदमपि मा नय मानय विधुरं दृशामलया ॥ १८ ॥

मलयानिलमिव सुरभिं सुरभिं कुसुमैरिवावदातवनम् ।

तव नन्दितलृदनामय नाम यमत्रासलृल्लये ॥ १९ ॥

कलयेन्दोरभिभूषित भूषितमुकुटैः सुरैर्नतेश न डैः ।

शनडैरघशमनाशय नाशय विपदं पदं नय मा ॥ २० ॥

न यमाहितभयशमने शमनेकविधं प्रसाददक्षमते ।
 क्षमते मुनिभिरुपासितं पासितरां येन मामदयम् ॥ २१ ॥
 मध्यञ्जितविप्रकृतीः प्रकृतीर्वसुधाधिपो महीवल्लयम् ।
 भलयन्त्रितरिपुरक्षति रक्षति तव यः प्रसादमितः ॥ २२ ॥
 दमितस्तेन हि शमनः शमनस्तरुथापि तेन जातमुदा ।
 तमुदारोहितयस्तिं यस्तिं शुभवर्त्मना स्तुवन्त्यमलम् ॥ २३ ॥
 त्यमलङ्कृतभूभवनं भव नन्दितलोकमीश भावपुष्पा ।
 वपुष्पा नौभ्यभयस्तव यस्तव नुतिषु प्रियासु कृती ॥ २४ ॥
 सुकृती तव भववारणवारणारणारिणोन्द्र सिद्धिभाजनताम् ।
 जनतां नयदमलसितं लसितं वपुरर्थये नवैरसकृत् ॥ २५ ॥
 रसकृद्योऽप्रतिघस्मरघस्मर भवतः स्तवः सदैव सताम् ।
 वसतां द्विवि भयदृष्टयं दृष्टयं कुरुते धनोत्कलिकम् ॥ २६ ॥
 कलिकम्पनमघशरणं शरणं यरणद्वयं भजेऽविकलम् ।
 विकलङ्गुमतिरुद्धं तव उन्त वरद्विरदराजगतिम् ॥ २७ ॥
 षति काशमीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टकृते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “शृङ्खलाबन्धस्तोत्रं” नामकं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२४. द्विपद्यमकं यतुर्विशं स्तोत्रम्

वयसि सरस्वति मे विभवं प्रकटय जातरसारम् ।
 नुतिभिरुपस्तुहि देवि भयं सकलसुरान्तरसारम् ॥ १ ॥
 अविरलभस्मरजोधवलं विहितमडाशमलाभम् ।
 भज भगवत्यगजाधवलं श्रमशमनं विमलाभम् ॥ २ ॥
 दातुमनुत्तमडावपुषं यः प्रबभूव नदीनम् ।
 नाथमनुत्तमडावपुषं तं भज देवि न दीनम् ॥ ३ ॥
 भक्तिरसस्तव देव सतां जयति मडामृतदृष्टः ।
 यरणतले भवतो वसतां कलिमलपल्लवदृष्टः ॥ ४ ॥
 नयनमुदीर्य तमो हरे मे निहतमडाविषमेषु ।

येन पुनर्दतमोऽहं रमे वैरिषु नो विषमेषु ॥ ५ ॥
 त्वयि वरदे रुचिरप्रमदाः प्रयलित्यामरुहस्ताः ।
 सदसि भजन्ति जन् प्रमदा रमयति सोऽपि रुहस्ताः ॥ ६ ॥
 छिमकरकिरणसमूहसितं सुरसरिदम्बुविडम्भि ।
 वल्लभगवन् वदने हसितं मा भवतात्र विडम्भि ॥ ७ ॥
 उपमितमन्मथयापलतां लुवमवधूय सडेलम् ।
 रविजट्टशां धनयापलतां विधटय ता न सडेलम् ॥ ८ ॥
 रविसुतवर्त्म मम स्मरतः श्रुतयमकिङ्कुरवाणि ।
 दलति विभो हृदयं दूरतः पुरुरर किं करवाणि ॥ ९ ॥
 प्रथयति यस्तव हन्त मर्हं नुतिवयसा रुचिरेण ।
 शुभशतसिद्धिसहं तमहं शिरसि वल्लभ्यचिरेण ॥ १० ॥
 भवभयभञ्जनभङ्गिविधौ भक्तिमतां प्रभवन्तम् ।
 विहितहितं विधुरेऽपि विधौ भजत जगत्प्रभवं तम् ॥ ११ ॥
 मदनमडीरुहवदहं शिरसि धृतामृतभासम् ।
 भजत दूरन्तविषादहं प्रणतसमर्पितभासम् ॥ १२ ॥
 वितर नदीरमणं शमनं शकलय ऋषयः कामम् ।
 प्रथय धनञ्जयभयशमनं रथय पुरं हतकामम् ॥ १३ ॥
 एति सदयेन यदाचरितं भुवनहिताय हरेण ।
 भजत तदस्य मलाचरितं नुतिवयसार्तिहरेण ॥ १४ ॥
 गतिरशुभं हर का तरतां भवति विनाश भवन्तम् ।
 एति यतुरं हर कातरतां रथय य मां शुभवन्तम् ॥ १५ ॥
 वरद भवन्तमृते धरते भुवनमिदं सकलं कः ।
 एति नतिमिन्दुकलाधर ते भजति न कः सकलदुः ॥ १६ ॥
 धयमभिलेतरजातिमतां जयति जनिः प्रथमा नः ।
 सेव्यभुवं विभुरेति मतां यत्र हृदि प्रथमानः ॥ १७ ॥
 तुभ्यमयं शितिनाल सतां वरद करोमि नमोऽहम् ।
 शमय मडेश ममालसतां येन भजामि न मोहम् ॥ १८ ॥

भजसि यथा डिल कामदया नतजनमीश समस्तम् ।
 सा मम ते डतकाम दया गमयतु वैशसमस्तम् ॥ १९ ॥
 येन शुयं डतवोभ जनस्त्यजति सुधामधुरेण ।
 तेन विभो वयसा भज नः प्रकटितधामधुरेण ॥ २० ॥
 मध्यसि येन जनं सकलं मधुरगिरा वदनेन ।
 मयि वयनं परिडासकलं प्रतिदिश तावदनेन ॥ २१ ॥
 येन सतां विपदानयनं दुरितमदभ्रमडारि ।
 दिश विशदं मयि तन्नयनं मदनमदभ्रमडारि ॥ २२ ॥
 जगदभिलं यद्वि नन्दयसे तिमिरमुषा रसितेन ।
 धममपि किं न जनं दयसे तेन तुषारसितेन ॥ २३ ॥
 दुरितलृती विषसाद करः क्वापि न ते रमणीयः ।
 अपि स भयं विषसादकरः शमयतु धोरमणीयः ॥ २४ ॥
 भयडरणे मडिताभ यतः प्रथयसि जातरसत्वम् ।
 मामपि पाडि मडाभयतः पुरडर कातरसत्वम् ॥ २५ ॥
 भजामि मायाशभरं वरं वरं दिशन्तमन्तं कुनयं नयन्नयम् ।
 विजित्य कृत्यप्रभवं भवं भवं विभ्रिडितकलेशपरम्परं परम् ॥ २६ ॥
 मलक्षयमलक्षयं भव भवत्प्रसादादलं
 शिवस्तव शिव स्तवः प्रविडितस्ततोऽयं मया ।
 समुद्धर समुद्धर व्यसनसङ्कुटादकंजः
 समक्षमसमक्षमः स्पृशति येन्न जिह्वेषि किम् ॥ २७ ॥
 सन्त्यन्याः कृतिनामनामयगिरः का नाम नामन्थरा
 न झानां लुडि वास्तवास्तव मुदं के वा स्तवास्तन्वते ।
 वागेषा त्वतिसाध्वसाध्वपतिता यन्साध्वसाध्वभ्यधा-
 त्मन्थे मडिमानमानयति ते स्थेमानमानन्दकृत् ॥ २८ ॥
 धति काशमीरकमडाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मडेश्वर्यं स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “द्विपदयमकं” नाम यतुर्विशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

२५. रुचिरञ्जनाप्यं पञ्चविंशं स्तोत्रम्

किल यस्य कल्पितमहोदयया-

दृष्टयं समाश्रितमहो दयया ।

विभवं यतश्च परमाप द्विवः

प्रभुरेष पातु परमापदि वः ॥ १ ॥

तव सेवकस्य परमेश मनः

कुरुते न उन्तुमपि मे शमनः ।

भगवन्नतो वपुरनीरसदृ-

क्तव नौमि सिद्धधुनिनीरसदृक् ॥ २ ॥

स्रगिवाऽर्घ्यते कलितसारसना

त्वयि गीर्यया जयति सा रसना ।

त्वयि यन्मलेश वरदेऽवहितं

दृष्टयं तदेव वरदेव हितम् ॥ ३ ॥

तव दृक्सुधाकरकलोपमिता-

पतिता विपत्तदनुलोपमिता ।

भगवन् दृशैव कमला भवतः

सहसाऽङ्गुमेति शमला भवतः ॥ ४ ॥

कुरु नाथ येतसि वयो दयिता

तव गीरुं न तव योदयिता ।

अथवा मलेश पृथुकामतया

न डिमारटन्ति पृथुका मतया ॥ ५ ॥

विषयैर्भुजे वरद कामधुरै-

र्विवशीकृतं घटितकामधुरैः ।

भज मां मलेश्वर मुदा रहितं

दृशि भाषितामृतमुदारहितम् ॥ ६ ॥

विजितं मया जगदमोहतया

न रुषा क्षतो मम दमो हतया ।

तृणवत्सुरक्षितिधरोऽपि तया

विहितो मलेश दृष्टि रोपितया ॥ ७ ॥

मरुतायतेव मलयायलतः
क्षपिता धृतिः कमलया खलतः ।
तद्विमां प्रसादनपरां करुणां
शृणु मे गिरं कुरु परां करुणाम् ॥ ८ ॥

भवतः प्रसादमधुरामहतां
दृशमीयुषां शमधुरा महताम् ।
धृतिमेत्यपास्य च रमा लसतां
सुखभवमेति चरमावसताम् ॥ ९ ॥

समरे विकीर्णगजराजघटे
भवतस्य शक्तिरजरा जघटे ।
तव येन सेवनविधौ तरसा
मतिरर्पिताऽन्यभविधौतरसा ॥ १० ॥

विषयान्प्रति प्रयतमानमदः
सुजनो मनः प्रयतमानमदः ।
तव शासनेन वशमानयते
शरणां ततो नवशमानयते ॥ ११ ॥

रविजं रजोभिरिव मेयकितं
दृढयं विभाव्य शिव मे यकितम् ।
वयनं जिताभूतरसं भ्रमतः
पथि सङ्कुटे वितर सम्भ्रमतः ॥ १२ ॥

त्वयि यक्षुरीश कलितापङ्कति
क्षिपति क्षणां शकलितापङ्कति ।
परशक्तिरिद्धवपुरङ्गमिता
जनता यथा तव पुरं गमिता ॥ १३ ॥

रविजस्य वर्षा सडसा रचितं
भवताग्निसादसडसारचितम् ।
वपुराप ते मदनघस्मरतां न
तथापि भीमदनघस्मरताम् ॥ १४ ॥

करुणा क्षतानवधिकोपयथा-
धिगता मया त्वदधिकोपयथा ।

शशिना यथाकुलतरं गलता
 धुसरिन्निरर्गलतरङ्गलता ॥ १५ ॥
 गरुडेन यद्विषमपक्षतिना
 डवलीकृतं विषमपक्षतिना ।
 स तव प्रसादमडिमान परः
 प्रभुरानतं प्रति छि मानपरः ॥ १६ ॥
 पदमाप्तुमार्तिशमनं गडनं
 प्रभुमर्थये भृशमनङ्गडनम् ।
 वसनं यथार्तिडरणं सडिमे
 सभये तथैव शरणं स छि मे ॥ १७ ॥
 सुरसुन्दरीषु रमणीयतमा
 स्ववपुर्गुणैर रमणी यतमा ।
 तव भक्तमक्षतरसाजर सा
 भजते समेत्य तरसा जरसा ॥ १८ ॥
 त्वयि गीर्मया निजगटे भत
 या निष्पिलं जयामि जगदेव तथा ।
 मुदितस्य भक्तिसुधया भवतः
 सभयस्य किं वसुधया भवतः ॥ १९ ॥
 शिरसि स्रजेव विधुरोचितया
 ङ्घ्रि मद्गिरात्र विधुरोचितया ।
 क्रियतां पदं शिव धिया सडतेऽ-
 विपदं सदानवधि या सडते ॥ २० ॥
 विभुमाश्रये विगलदङ्गलतः
 प्रभये बिभेमि यदमङ्गलतः ।
 स विभुय्य पाशमशमं गलतः
 कुरुते छि मे भयशमं गलतः ॥ २१ ॥
 यरणौ यथा मुरजितः क्षमया-
 धिगतौ भरं धरितुमक्षमया ।
 नमतां तथैव कृतरक्ष मया
 भवतो धिया समुचितक्षमया ॥ २२ ॥

तिमिरं रवेरिव विभामुदितं
 दृशमाप्य ते जडति या मुदिताम् ।
 भगवन् रसाद्भिरभिमामुदित-
 मुपकर्णयन्मयि दिशाऽमुदिताम् ॥ २३ ॥

करुणा सूरैः प्रतिपदानत या
 भवतः स्तुता सद्यपदानतया ।
 किमु मां भियात्समपदानतया
 भजसे निरस्तविपदा न तथा ॥ २४ ॥

तव दृग्जयत्यलसतां लसतां
 मदनस्य या व्यतनुताऽतनुताम् ।
 कुशलाय सा किल सतां लसतां
 निभिडं शमयतनुता तनुताम् ॥ २५ ॥

यथा भजन्ते भुवि मानवा छितां
 विभूतिमन्ते य विमानवाछिताम् ।
 यमं य याऽघाद्दृशो भयानकं
 तथा दृशा पास्युरुशोभया न कम् ॥ २६ ॥

परमया रमया रडितस्य मे
 न रुचिरं रुचिरङ्गमिमं व्यधात् ।
 उर मयाऽरमयायि भवानतः
 कुरु चिरं रुचिरञ्जनमेछि मे ॥ २७ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टकृते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “रुचिरञ्जनाभ्यं” पञ्चविंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२६. पादाद्वियमकस्तोत्रं षड्विंशं स्तोत्रम्

छन्तापछन्तापदुपद्रवाणां
 यस्याऽक्षयस्याक्षयिकः प्रसादः ।
 सन्तापसन्तापदरा प्रपेव
 कान्तारकान्ता रसना य यस्य ॥ १ ॥

तादृशता दृशमहतां समन्ता-
 दालोकदा लोकछिता य यस्य ।
 तं सन्ततं सन्तमसार्तलोक-
 पालं कृपालङ्कृतमीशमीडे ॥ २ ॥

दृधः सुदृधः सुकृतोर्जिताना-
 मन्यूनमन्यूनपि यः पृषाति ।
 योऽनामयो नामगृहीतिमात्रा-
 दस्तापदस्तापमपाकरोति ॥ ३ ॥

येतः प्रयेतःप्रमुष्पा यदेक-
 तानन्ततानन्तगुणा वलन्ति ।
 योगीति यो गीतिषु गीयमानः
 सिद्धैः प्रसिद्धैः प्रभुरव्युपेतः ॥ ४ ॥

मान्योऽधमान्योऽधरयत्युदग्र-
 रंढोभिरंढोभिरपास्तवृत्तान् ।
 नामापि नामापिदधाति वीता-
 लोकस्य लोकस्य तमांसि यस्य ॥ ५ ॥

भूतिर्विभूतिर्विपुला द्दिशश्च
 वासो निवासो निलयः पितृणाम् ।
 डीनैरडीनैरपि यस्य भूषाऽ-
 रावा करावा कलिका य मौलौ ॥ ६ ॥

यः षेडलयः षेवति यः शिष्याभिः
 सत्यं उसत्यंउतिहारिणीभिः ।
 भानां शुभानां शुचिरीश्वरो य-
 स्तानक्षतानक्षिषु यो बिभर्ति ॥ ७ ॥

सङ्घ्येष्वसङ्घ्येष्वपि यो भटानां
 वैरस्य वैरस्यभुवो निदानम् ।
 निन्दावर्नि द्वावहुताशवन्तं
 रोषं भरोषं भलु यः प्रमार्ष्टि ॥ ८ ॥

यज्ञे नयज्ञेन वृतो न पूर्वं

दक्षेण दक्षेण शुभे विधौ यः ।
तस्याऽऽनतस्याऽनघमुञ्जिताव-
साहं प्रसाहं प्रददौ दयाब्धिः ॥ ८ ॥

नीतावनीतावथलैरलभ्यः
साध्यैरसाध्यैरपि यस्तपोभिः ।
सेवावसे बालमुनीं डिलोप-
मन्यावमन्यावकरोत्प्रसाहः ॥ १० ॥

नायं विनाऽयं विदधाति लोकः
कर्मण्यकर्मण्यतयाभियोगम् ।
सत्त्वानसत्त्वानपि नेतुमास्था-
मर्थः समर्थः स यतोऽभ्युदिति ॥ ११ ॥

धर्मेण धर्मेण निजोचितेन
कामेन कामेन वृताभयेन ।
कालेन काले नतिमागतेन
वातेन वा तेन सुभावेन ॥ १२ ॥

श्रुवेन श्रुवेन तदर्पितेन
काव्येन काव्येन मनोहरेण ।
मित्रेण मित्रेण तमोवृत्तानां
सौम्येन सौम्येन य सेव्यते यः ॥ १३ ॥

लोकान् सलोकान् सदयोऽसृजधो
धाता विधाता विभुरीप्सितानाम् ।
देवः पदे वः परमे नियोक्ता
कामं सकामं सङ्गलीकरोतु ॥ १४ ॥

तं वन्दितं वन्दिभिरर्थयन्ते
सन्तो लसन्तो ललितैर्वथोभिः ।
तस्याऽजितस्याजिषु नौति लीला-
मुत्तालमुत्तालरवेण लोकः ॥ १५ ॥

धीरस्य धीरस्यति तस्यतीक्ष्णा-
बन्धानुबन्धानुगतां प्रवृत्तिम् ।
दानं ददानं दयितेव रागा-

दानन्ददा नन्दयते च तं श्रीः ॥ १६ ॥

सम्पन्नसम्पन्नवसिद्धिहेतुं

धुर्यामधुर्यामभरेन्द्रमुष्याः ।

भासा शुभा सा शुचिरीशभक्ति-

र्यस्याऽभयस्याभरएत्वमेति ॥ १७ ॥

शङ्का भृशं का भृतकप्रियश्चे-

दासन्नदासं न जडाति शम्भुः ।

नाराधनाराधयितुश्च मिथ्या

किं चित्त किञ्चित्तरलत्वमेषि ॥ १८ ॥

सानन्द सा नन्दनभूस्तृणं ते

कल्याण कल्याणगिरिः क्व गण्यः ।

सा तेजसा ते जडतामुदस्त-

कम्पाऽनुकम्पा नुदतीन्दुमौलेः ॥ १९ ॥

जम्बालजं बालरवेरिवाभा-

ऽदीनं नदीनं नवयन्द्रकेव ।

साशङ्क सा शङ्करभक्तिरुच्यै-

रक्षामरक्षा मद्यिष्यति त्वाम् ॥ २० ॥

नो भोगिनो भोगिभिरर्थितो यः

सातङ्ग सातं कलयञ्जडाति ।

स त्वाऽलसत्वालयदैन्यहारी

पास्यत्यपासत्यशुभं च शम्भुः ॥ २१ ॥

दोषप्रदोषप्रसृतापि सक्ता

सेवारसे वारविलासिनीव ।

या निर्भया निर्भररागिणी त्वा-

मायाति मायातिमिरेऽभिसर्तुम् ॥ २२ ॥

भावानुभावानुगमेन रुढा

बावा नवालानगता वशेव ।

साऽनेहसा नेह विहास्यति त्वां

कण्ठोपकण्ठोपगतैव वाणी ॥ २३ ॥

दिव्या यद्वि व्यायतकान्तयस्ते
 गौरीश गौरी शशिनः कला य ।
 विघ्नन्ति विघ्नं तिमिराभिधानं
 तेनाऽऽतेनाऽऽऽमुपद्रुतः किम् ॥ २४ ॥

भुधोगभुधोगभृतो भञ्जन्ते
 शंसन्ति शं सन्ति य निर्विकल्पाः ।
 भक्ता विभक्ता विपदस्त्वदीयाः
 कस्मादकस्मादलमेव मग्नः ॥ २५ ॥

वायां तवायान्तशुयां शुभाना
 मोघा न मोघा नमतां कदाचित् ।
 तैरुद्धृतैरुद्धृत मामनाथं
 लीनं कुलीनं कुदशाभ्यकारे ॥ २६ ॥

कल्यान्तकल्यान्तकभीतियुक्तं
 रक्षामि रक्षामिड योऽर्हतीति ।
 यस्ते नयस्तेन दिश प्रसन्ना-
 मत्राऽसमत्रासदरां दृशं मे ॥ २७ ॥

कन्दर्पं कं दर्पमुपैषि यात-
 मस्तं समस्तं सलसा बलं ते ।
 भीरो गभीरो गलितः किमुच्यै-
 रक्षोभरक्षो भगवत्प्रसादः ॥ २८ ॥

विधामविधामपि तां यथा त्वा-
 माराध्यमाराध्य सुभी भवामि ।
 मायापि मा यापितभीरुपैतु
 याता न या तानवमर्यितुं त्वाम् ॥ २९ ॥

रामाभिरामाभिमता धृताद्यै
 भोगोपभोगोपगतेन केन ।
 कस्यान्तकस्यान्तकरी य लक्ष्मी-
 धामानि धामानि बिभर्ति दृष्टिः ॥ ३० ॥

कः स्तम्भकः स्तम्भनिभस्य जिष्णोः
 कस्तापकस्तापकृतः स्मरस्य ।

कारानुकारानुभवे भवेऽस्मिन्
को ज्वको ज्वभृतां विना त्वाम् ॥ ३१ ॥

या शंसया शंसति शम्भुभक्तिं
येष्टासु येष्टासु रतिं स्मरस्य ।
तामक्षतामक्षयपुण्यकोषा-
दन्यो वदन्यो वलते तनुं कः ॥ ३२ ॥

यालन्तथा लन्त नृपेऽप्यवज्ञा-
मानञ्ज मानं जनयन्त्यभङ्गम् ।
डा निःसडा निःसरणेऽपि भक्त्या
सा वागसावागमदन्तिकं ते ॥ ३३ ॥

देवं यदेवं यमकैर्मलेशं
तुष्टाव तुष्टावसरोचितं गीः ।
शस्थो यशस्थोऽयमुपस्थितोऽस्मा-
देनोभिदे नोऽभिमतः प्रसादः ॥ ३४ ॥

तरलतरलताग्रस्पष्टिनी यञ्चलत्वं
रुचिररुचिरमन्दानन्ददा मुञ्चति श्रीः ।
यरति य रतिकान्तध्वंसिशंसारतानां
मधुरमधुरसार्द्रा भारती वङ्गपद्मे ॥ ३५ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मलेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“पादादियमकस्तोत्रं” नाम षड्विंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२७. पादमध्ययमकाण्डं सप्तविंशं स्तोत्रम्

जयति संयति सङ्गतपाण्डव-
प्रहरणालरणाहितकैतवः ।
तरुणदारुणदाशवपुर्धृत-
स्थिरयशा रथशालिशरो हरः ॥ १ ॥

भुवनपावनपादमधर्षितं
मघवताऽघवतामपि सस्पृहम् ।

मुनिजनीनिजनीतिपरीक्षणो
धवलकेवलकेलिकृतं स्तुमः ॥ २ ॥

स्थिरमगारमगात्मजया श्रितं
स्मरविकारविकासपराऽमुभम् ।
भुजगराजगराग्निशिखावली-
विषमवेषमवेषथुदायिनम् ॥ ३ ॥

शामिषु कामिषु कारुणिकेषु वा
वरमघोरमघोपशमक्षमम् ।
घनविपन्नविपन्निधने सदा
परमधीरमधीशमुपास्महे ॥ ४ ॥

श्रुतनयास्तनयास्तनुमध्यमा
युवतयो भत योगिमनोऽतः ।
यदघनामघनामयवैशसं
तदमृतेशमृते शमयन्ति किम् ॥ ५ ॥

न हरिणा हरिणाङ्कुशिखामणो
न विधिना विधिनाऽपि सपर्यता ।
तव पुरा वपुराममृशे वयं
क्य नु भवानुभवावृतयेतसः ॥ ६ ॥

यतुरगास्तुरगा नगजा गजाः
स्थिरमुदारमुदात्तबलं बलम् ।
प्रभवता भवता विहिते हिते
प्रतिदिशन्ति दिशं कमलामलाम् ॥ ७ ॥

द्विजसमाजसमाधिकर्धन-
प्रवणारावणाराज्यलृती कृती ।
यरणयो रणयोग्यबलोऽभव-
न्नवनतो वनतो भरताग्रजः ॥ ८ ॥

शुभरतो भरतोऽप्यभवद्द्विषद्-
गरिमडाशिमडाः समवाप्य यम् ।
दिश तमीश तमीपतिशेभर
स्थिरमनुग्रमनुग्रहमेहि मे ॥ ९ ॥

भृशमनीशमनीतिपथस्थितं
 मध्वशाधवशाक्षमुपप्लुतम् ।
 अडरडडर डर्षयते न किं
 छितवती तव तीव्रशुभं रुचिः ॥ १० ॥

कुशलपेशलपेलवदृग्वमन्
 रसनया सनयार्तिहृतामृतम् ।
 मदनसाधन सान्तवय सम्पदा-
 मपदमापदमाश्रितमेहि माम् ॥ ११ ॥

कथमनाथमनागसमन्तिके
 मदनमर्दन मर्षयसे न माम् ।
 भुवनभावन भाति विना त्वया
 जगति कोऽगतिःकोद्दराक्षमः ॥ १२ ॥

यदि कृपापर पापरतस्य मे
 न कुरुषे परुषे पदमाशये ।
 छिततमा कतमा कलुषात्मनो
 मम डराऽमडरा घटते गतिः ॥ १३ ॥

स्थिरविभा रविभातिरिवोन्मदं
 मधमयं धमयन्त्यसमन्तमः ।
 तव धया वद यात्युद्यं न येद्
 भवतमी भत मीलति मे कथम् ॥ १४ ॥

रञ्जनिराञ्जनिराकराक्षमः
 क्षतनिशातनिशातिमिरोत्तरः ।
 कृतविभातविभाभरभास्वरो
 दिनकरो न करोत्युद्यं यदा ॥ १५ ॥

दिवि यदा विद्यदाभरणं कृपा-
 परमते रमते न सुधाकरः ।
 न शुचिराशु चिरापतितं यदा
 स्थिरमपारमपाकुरुते तमः ॥ १६ ॥

तनुकृशानुकृशां असते यदा

मिडिरजाडिरजातघृणस्तनुम् ।
शिव तदा भत दास्यति मे धृतिं
त्वदितरः कतरः करुणापरः ॥ १७ ॥

निधनसाधनसान्द्रलसद्विषा-
नलकरालकरात्तमडोरगः ।
नियमनाथ मनाऽभम सस्यूडे
भवति धावति धाम यमः कथम् ॥ १८ ॥

पलितमीलितमीश मम स्मर-
श्चतुरमातुरमारययन्वपुः ।
धनभलेऽनवलेपपरे त्वयि
प्रभविता भवितापकरः कथम् ॥ १९ ॥

किमधुना मधुनापि युतो वडन्
रतिमभीतिमभीष्टतमामपि ।
श्रितमवन्तमवन्ध्यबलं विभुं
जयति मां यतिमानडरः स्मरः ॥ २० ॥

विषमरोषमरोः पथि पातय-
न्मतिमनीतिमनीक्षितसत्पथाम् ।
भृशमयं शमयन्नियमं कथं
तव पुरो वपुरोषति मे मदः ॥ २१ ॥

मम निकामनिकारकृतो वृथा
वपुरवापुरवार्यरुषोऽरथः ।
न छि तदाछितदाडमदन्यमी
तव छितावछिता छि नतेषु धीः ॥ २२ ॥

यद्वि विभा द्विवि भाति न तावकी
यद्वि न मे द्विनमेति भवन्मयम् ।
वद मडादमडारि तमः कथं
विषमदोषमदो विनिवर्तते ॥ २३ ॥

कमलिनी मलिनीङ्कियते यथा
विडतसन्ततसन्तमसापि या ।
स्मरयिता रयितापि य यत्र तां

वितर कातरकामदुधां दृशम् ॥ २४ ॥

तुङ्गिनवाङ्गिनवानिलजे मनः
सङ्गसि रंङ्गसि रञ्जयति प्रिया ।
न रसिकोरसि कोष्णकुया तथा
तव गुणानुगुणा नृतिगीर्यथा ॥ २५ ॥

अयमसौ यमसौष्ठववृत्पुत्रः
परुषपौरुषपौष्टिकयेष्टितः ।
विधुरबन्धुरवन्ध्यपरिग्राहः
स्फुरति मे रतिमेत्य मलेश्वरः ॥ २६ ॥

अनिधनेन धनेन मनस्विना-
मनुगुणेन गुणेन गरीयसा ।
अभिजनेन जनेन सुदुष्कृतै-
रशबलेन बलेन य वर्धते ॥ २७ ॥

अभिनवेन नवेन शिवस्य यः
स्तुतिमुदारमुदारभतेऽमुना ।
अवहितस्य छि तस्य तनोति शं
विभवदो भवदोषदरो उरः ॥ २८ ॥

स सङ्गलासु कलासु विचक्षणैः
स मतिमान्तिमानसमुन्नतः ।
न शशिभाण्डशिभाण्डमृते स्तुतिं
सुकृतवान् कृतवानपरस्य यः ॥ २९ ॥

रविरुडो विरुडोद्भ्ररणादि-
शन्धृतिमुद्देति मुद्दे रथपक्षिणाम् ।
यद्विषाद्विषाभिभवं जग-
त्कृतमसन्तमसं स्तुतिभिः प्रभोः ॥ ३० ॥

विनयशोभिः यशोभिरतं मनः
परङ्गितारङ्गिता विमला मतिः ।
विपुलमङ्गलमङ्गमिति प्रभोः
प्रतिङ्गलन्ति क्वं स्तुतिवीरुधः ॥ ३१ ॥

जितसुधारसुधारसभारती-
 विभवसम्भवसम्भृतकीर्तयः ।
 कविबुधा विबुधाधिपवन्दितं
 सुकृतिनः कृतिनः स्तुवते शिवम् ॥ ३२ ॥

न मलतामलतामलसंविदां
 मद्यिता द्यिताधिगमस्तथा ।
 मधुरसाधुरसार्द्रपदा यथा
 सयमका यमकामरिपुस्तुतिः ॥ ३३ ॥

का नाम नामरवधूरवधूतकान्ता
 कान्ता न का नरजनी रजनीपतिश्रीः ।
 श्रीमन्तमन्तकरिपुं करिपुङ्गवान्त-
 डेतुं स्तुवन्तमविरामविराममेति ॥ ३४ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “पादमध्यमकाण्थं” सप्तविंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

२८. पादान्तयमकस्तोत्रं अष्टाविंशं स्तोत्रम्

अन्तश्चेतसि निर्वृतिर्न गमिता नाशं कया शङ्कया
 नैषा पुष्यति तेन संदृतगतिः शोभारती भारती ।
 भक्तिः किं तु विजृम्भते मम यथैवाभा स्वतो भास्वतो
 यादृक्तादृगतः किमप्यभिदधे सम्प्रत्यहं प्रत्यहम् ॥ १ ॥

वक्त्रं भिन्नददभ्रदीर्घदहनज्वालं लयं लम्भ-
 यन्नुद्गीवं घटयन्करे विदधतं व्यालं धनं लङ्घनम् ।
 प्रत्यासीदति मृत्युरित्युपचितस्फारोयितां रोयितां
 श्रुत्या मां न कथं विभुर्गिरमिमां शित्रायतां त्रायताम् ॥ २ ॥

मन्ये तां स्पृहणीयगौरवगुणामायाभिनीं यामिनीं
 तत्सेवारसमादधत्तव सुधा संवादिनं वा दिनम् ।
 यत्रोपान्तगतं वयोभिरुच्यितैरानन्दिनं नन्दिनं
 कुर्वद्भिश्चरितं सुयारु जगतामीशस्य ते शस्यते ॥ ३ ॥

तस्थोदिति सद्यःसदां विदलितग्लानिर्भरो निर्भरो
 वायां वङ्गत्रसरोरुढे परिणमत्पाडोडमलः कोमलः ।
 लक्ष्मीस्तं न जहाति किं य विभवैराभासिताभासिता
 येन त्वं दृष्टयाम्बुजे भवभयात्रातोषितस्तोषितः ॥ ४ ॥

सेव्यन्ते भगवन्नपास्य(अवाप्य)कलितोल्वासं मदं समदम् (पदं सम्पदं)
 भिभ्राणास्तरुणीजनेन मधुरव्याडारिणा डारिणा ।
 वीजयन्ते दिवि यन्द्ररश्मिरुचिः किञ्चाडमरैश्चामरै-
 राभाव्याद्धिदधे त्वदकविषया यैः शेषुषी शेषुषी ॥ ५ ॥

तूर्णां यूर्णयितुं वपुर्यमभटो ञम्पारयं पारय-
 न्नुश्याडडभुकुटीकरालितमुष्णो यत्रासङ्कत्त्रासङ्कत् ।
 तां भूमिं परिहर्तुमीश्वर भवत्सेवाधनं बाधनं
 दुःभानामधिगम्य उन्मि कुमतिप्रादुष्टृतं दुष्टृतम् ॥ ६ ॥

मुञ्च्यद्भिर्धमकिङ्करैः कृतमडाजृम्भैरवं भैरवं
 यावदृर्षितमाननं न द्युसुणक्षोदारुणं दारुणम् ।
 तावत्सत्त्वरभेडि देडि मडसां धामेदृशं मे दृशं
 या दूरीकुुरुते निरन्तरसुधासन्दोडदं दोडदम् ॥ ७ ॥

यावदुःसडवह्निडेतिविडितस्फीतापदं तापदं
 जन्तूनां भगवन् भजामि नरकं नाडं सदाडं सदा ।
 तावन्मुञ्च वस्यो यथा मरुपथे बाधावतां धावतां
 भीष्मग्रीष्मकदर्थ्यमानवपुषां सञ्जवनं ज्वनम् ॥ ८ ॥

न्यस्तं येन मनस्त्वयीदमडतोत्साडं तयाडडन्तया
 गाढोद्रेगविधायिनी घटयते सायासतां या सताम् ।
 तं भोगैरुपसेवते सुमनसामानन्दने नन्दने
 दिव्यस्त्रीजनता विलासविकसञ्छोभा सुरं भासुरम् ॥ ९ ॥

यस्या उन्ति धृतिं विवेकविडितझासा विलासाविला
 मुग्धा दृष्मदिरामदेन विगलद्वायारुणा यारुणा ।
 रामा काममडास्त्रमर्पयति मे सा डन्त मोडं तमो
 येनाडज्ञानमयं मनस्युपरमत्तापप्रथे पप्रथे ॥ १० ॥

लज्जेडडं भज दूरमेव रभसादेवं धुता अन्धुता-
 सम्मूढेन मया यथा विधृतवानेतामडन्तामडम् ।

किं किं श्रीमदमोहितेन विभवस्थेनाऽहितं नाहितं
येनैतां न भजे पुनर्मयि वरं भाषे हितं धेहि तम् ॥ ११ ॥

आनीता यरणान्तिकप्रणयितां कामेन का मेनका
कार्यं किं धनभोगसम्भृतविधौ सारम्भया रम्भया ।
कान्ता मे परमेश्वरे उतविपत्सम्भावना भावना
चित्ते कापि रतिर्ययाहितहितप्रातायते तायते ॥ १२ ॥

धत्ते यस्य जटा कपालपटलं भव्या कुलं व्याकुलं
हंसानामिव रुन्धतीं भगवतीं गङ्गां तरङ्गान्तरम् ।
तस्याधाय मण्डेशितुर्नुतिगिरां नव्याकृतिं व्याकृतिं
भक्त्या निश्चलया नृजन्म सकलं सम्मानयामानया ॥ १३ ॥

कञ्चिच्छ्रीं सतेः करोतु विकसच्छोभा जन्म भाजनं
कञ्चिद्भ्रन्दिजनः प्रशंसतु मुदं प्रीत्या गतस्त्यागतः ।
मन्येऽहं तु समग्रशोकशमनं संन्यासमन्यासमं
यस्मिन्मृत्युजितं भजामि मनसा वायेष्टया येष्टया ॥ १४ ॥

रुपं यद्भवतो दधत्परिकरं भौजङ्गं जङ्गमं
सेवन्ते यदपि श्रिया कृतधियः स्वस्था वरं स्थावरम् ।
प्राज्यं ज्योतिरिव प्रसज्य तमसां वैकर्तनं कर्तनं
लब्ध्वा तत्प्रतिभा कथं न जनितस्वाभा सतां भासताम् ॥ १५ ॥

स्तोतुं वाञ्छसि संश्रितं मरकतश्यामं गलं मङ्गलं
लब्धुं मानस तत्परं भगवतः सेवासु किं वासुकिम् ।
भक्तिश्चेद्भवति स्थितिं मधमरुद्धेगाहते गाहते
तद्भ्राम्नासि धृतिं त्वमप्यधिपतिप्रावारसेवारसे ॥ १६ ॥

दृष्ट्वा यन्मघवा विडाय गतवानैरावणं रावणं
पश्यन्प्राणुतया भयादनुकृतश्यामाधवं माध्वम् ।
सर्वोऽयं भवतः प्रसादमडिमा उन्ता नवं तानवं
सेवा कस्य न सिद्ध्यते उतवृथासङ्कुल्य ते कल्पते ॥ १७ ॥

तं उत्वा सभलं निशायरपतिं लङ्कालयं कालय-
न्नार्तिं नाकसदामुपेत्य विभवं वैभीषणं भीषणम् ।
वैदेहीमनघां लभेत स कथं रामो हि तां मोहितां
त्वद्भक्तिं यद्वि न व्यधास्यतनुतो भ्राजिष्णुना जिष्णुना ॥ १८ ॥

लोकं शोकदरं परं प्रति भृशं सन्दिहिनां देहिनां
 माया मोहतमोविमोहितदृशामायासदा या सदा ।
 तां उन्तुं मम किं करोषि विडितज्ञानोदयां नो दयां
 यस्या दास्यमपीड नार्हति धनस्कारा सुधारा सुधा ॥ १९ ॥

दोषाणां सदसा विधातुमुद्यं नो साम्प्रतं साम्प्रतं
 स्वालोकक्षपाणं करोतु तिमिरं तन्मादृशां मा दृशाम् ।
 ध्यातः पौषण्ण एव प्रसज्य कमलोल्लासाद्यं साद्य-
 न्नार्त्तिं न प्रकटीकरोति अत कामाशां करः शाङ्करः ॥ २० ॥

शीतस्निग्धं परिमलसुषुं धानसारं न सारं
 नापि प्रेम्णा कलितललितोद्दामलेवामलेला ।
 तस्माज्जित्वा भवमनुदितस्तम्भजेयं भजेयं
 भूयो भूयो हर परडितारम्भवन्तं भवन्तम् ॥ २१ ॥

दृष्टिः स्त्रीणां मम निवसतो डानिशान्ते निशान्ते
 चित्तं रुन्धे शिशुमिव भृगं वागुरा भङ्गुराभम् ।
 तत्सम्पर्कदण्डमिव सडे देव मानाडवमाना-
 वार्त्तः प्राप्तः शरणाभधुना त्वामुदारं मुदारम् ॥ २२ ॥

प्राजयं राजयं नृपतिमकरीरत्ननिर्यत्ननिर्य-
 द्रश्मिस्त्रोतःसन्पितयरणं कान्तसामन्तसाम् ।
 सल्लभङ्गं मुनिजनमनःक्षोभिरामाडभिरामा
 वङ्गं भिन्नत्युपचितरतिर्घस्मरेण स्मरेण ॥ २३ ॥

द्वारि क्षोभः क्षितिधरगुडाभोगजानां गजानां
 का वा सङ्ख्या प्रकटितविपद्वाधनानां धनानाम् ।
 एत्थं लक्ष्मीः कथमिव भजेद्दामडीनं मडीनं
 स्याद्येनैकस्तव कृतस्त्रिपुक्षिप्रसादः प्रसादः ॥ २४ ॥

भीमां पङ्क्तिं पुरुषशिरसां मस्तकेऽशस्तकेश-
 प्रोतां धत्से विबुधसरितो यां तरङ्गान्तरङ्गाम् ।
 सैव श्रेयः प्रथयति यथा देव राज्णव राज्ण
 त्वत्सम्पर्कद्वटयति न किं मङ्गलाभङ्गलाभम् ॥ २५ ॥

कृत्वा शय्यामुपान्ते विरचितकलिकादामशेषामशेषां

સમ્પત્તિ માનયન્તઃ કુસુમબલગલદ્વાલતાનાં લતાનામ્ ।
 સેવ્યન્તે હન્ત વૃન્દૈરવિરતરતયઃ સુન્દરીણાં દરીણા-
 મન્તસ્ત્વદ્ભક્તિભાજઃ સિતકરકિરણૈરુત્તમાયાં તમાયામ્ ॥ ૨૬ ॥

હન્તાડહન્તાવૃતાનાં મહ ઇવ રજની ભાસમાનં સમાનં
 જ્ઞાનં જ્ઞાનન્દકારિ ગ્લપયતિ વિલસદ્બોધનાશા ધનાશા ।
 વાચા વાચાલભાવં તવ વિહિતવતાં વાસ્તવેન સ્તવેન
 શ્રેયઃ શ્રેયસ્કરસ્ત્વં ભવ ભવસિ વિપદ્ભાજનાનાં જનાનામ્ ॥ ૨૭ ॥

ઇતિ કાશ્મીરકમહાકવિશ્રીમજ્જગદ્ધરભટ્ટવિરચિતે
 ભગવતો મહેશ્વરસ્ય સ્તુતિકુસુમાઞ્જલૌ
 “પાદાન્તયમકસ્તોત્ર” નામાષ્ટાવિંશં સ્તોત્રં સમ્પૂર્ણમ્ ।

૨૯. એકાન્તરયમકસ્તોત્રં એકોનત્રિંશં સ્તોત્રમ્

ઉદારવર્ણૈરથ સડ્ગતૈરહં
 મુદાભિધાવદ્ભિરુપોઢલક્ષણૈઃ ।
 પદૈરમન્દધ્વનિભિર્મહેશ્વરં
 પ્રભું પ્રપદ્યે તુરગોત્તમૈરિવ ॥ ૧ ॥

શિવેન દેવ્યા જગૃહે કરોહિત-
 સ્ત્રસન્ધદા કુકુમપકુરોહિતઃ ।
 તદાસ્ય ચોડકાંઘ્રિનિશાકરોહિતઃ
 સ્તવઃ સ વઃ સ્યાદભયકુરો હિતઃ ॥ ૨ ॥

અનઞ્જનં નેત્રવિકાસકારણં
 નિરકુશં કર્ણકરેણુવારણમ્ ।
 અચન્દ્રિકં ચિત્તચકોરપારણં
 ક્રિયાદ્વ ઇશાર્યનમાર્તિદારણમ્ ॥ ૩ ॥

સુખાકરોતિ ક્લમહૃન્ન માધવ-
 સ્તથામરૌ વોપવનેડપિ માધવઃ ।
 યથા શરીરાર્ધનિરુદ્ધમાધવઃ
 પ્રશસ્યમાનો ભગવાનુમાધ્વઃ ॥ ૪ ॥

દિનાન્તરાત્ર્યાગમયોરિવાથવા

सुरस्रवन्तीयमुनौघयोरिव ।
 उमारमाकामुक्तयोः समागमः
 सिताऽसितस्तापमघं य उन्तु वः ॥ ५ ॥

उमाप्यमासाध मडानियोऽगतः
 प्रियं निधिं सौप्यमडानि यो गतः ।
 करोतु युष्माकमडानि योगतः
 शुभान्यसाविद्धमडा नियोगतः ॥ ६ ॥

द्विजाधिपाधिष्ठितशेषरं मडा-
 भुञ्जं गविन्यस्तभरं समुद्रदन् ।
 वपुः सदाभङ्गदयासमाश्रितं
 तनोतु वः सम्पदमच्युतः शिवः ॥ ७ ॥

अघद्रुमध्वंसमडाकरोणवः
 सुधासिताः पावककल्करोणवः ।
 वसन्ति यस्मिन्नभयङ्करोणवः
 करोतु शं तेन हरः करोण वः ॥ ८ ॥

धृतिस्त्वदीयेन सुदृशनेन मे
 भवत्यभेदस्तु हरं किमुच्यते ।
 परस्परं शङ्करकृष्णयोरिदं
 वयः सुभायैकमुभोत्थमस्तु वः ॥ ९ ॥

न जन्म यस्याद्रिनिवास दारुणः
 स ते ज्वलत्यक्षिण शिपी सदारुणः ।
 यमं न किं तेन शिरःसदाऽरुण-
 स्त्वदाश्रितं किं असतां स दारुणः ॥ १० ॥

सदा नगोपाहितभन्धुरस्थितिं
 स्तुवे पिनाडेन समेषितश्रियम् ।
 मडर्द्धिकं सोपशमे कृतादरं
 हरं हरिं वा तरसा रसादुम् ॥ ११ ॥

मनो भृशं भ्राम्यति बालिशं भवे
 जडाति भक्तिं य द्दिवानिशं भवे ।
 अतः परं नाम किमस्य शं भवे-

त्रिवेद्येत्स्वं यदि कर्म शम्भवे ॥ १२ ॥

समुद्रजन्मानमुपाधधत्तरे

सितधृतिं वदत्रनिवेशनोयितम् ।

रतः सदास्कन्दकदर्थनाडतौ

डरो डरिर्वा दुरितं धुनोति वः ॥ १३ ॥

जिगीषवः क्लेशपरम्पराभवं

वनेषु भिक्षाधृतर्परा भवम् ।

असोढवन्तः कुनूपात्पराभवं

भजन्ति सन्तः स्तुतितत्परा भवम् ॥ १४ ॥

कदा दधानो धनशान्तिशोभिनीं

शुभाम्भरालङ्कारणोयितां तनुम् ।

भजाम्यहं दृष्टिनिवेशनौयितीं

शशीव तिग्मांशुशिवाऽय्युतस्य ते ॥ १५ ॥

डिमाम्रवन्था सुमरालवालया

प्रियाकभर्या डिमरालवालया ।

सरःश्रिया डिं समरालवालया

धृतेशभक्तिर्धर्मराऽलवाऽलया ॥ १६ ॥

कदाऽनवधामतिनिर्मलामहं

मडानदीनां सलिलैः प्रसादिलिः ।

वडामि हंसैरुपशोभिताम्भरां

प्रभुप्रसादाद्य्छरहं यथा तनुम् ॥ १७ ॥

प्रभुं प्रपत्तुं स्थलमेडि मालयं

मडीधरं मानस वा डिमालयम् ।

रसातले वौपयिकाडिमालयं

श्रयन्तमन्वेषय याडि मा लयम् ॥ १८ ॥

निधाय चक्षुर्दुडतो मनोभवं

न कामडानि प्रवितन्वतो दृशा ।

अनष्टमूर्तेर्दधतोऽष्टमूर्तितां

जयन्ति शम्भोर्विविधा विभूतयः ॥ १९ ॥

समाश्रितस्त्वां करुणापराऽज यः
 क्वचिन्न तस्यास्ति रणे पराजयः ।
 परे तमारब्धपरस्पराजयः
 श्रयन्ति नाथं धृतयापराजयः ॥ २० ॥

ध्रुवं स कृष्णस्तमधश्चकार य-
 श्चिराय पक्षद्वयकल्पितस्थितिम् ।
 द्विजाधिराजं विनतार्तिहारिणं
 बिभर्ति यो मूर्ध्नि स तु त्वमीश्वरः ॥ २१ ॥

विभुं विस्त्रियोऽपि न वेद नाम यं
 नतस्य दुःखं घनवेदनामयम् ।
 निडन्ति तस्यापि भवेदनामयं
 शुक्यं भजेन्नाथनिवेदनामयम् ॥ २२ ॥

समुद्रजलिङ्गितकण्ठपीठं
 सदैव सत्याहितसक्तिमय्युतम् ।
 अनन्यगा यस्य नवोक्तिमौक्तिकै-
 रलङ्करोति प्रयुरा सरस्वती ॥ २३ ॥

अभीष्टदायी यमधामलोदयाद्-
 ध्वनिर्यया श्वेतनृपे मलोदया ।
 धृतिं दिशन्ती नमतामलो दया
 क्व सा तवास्मास्वधुना मलोदया ॥ २४ ॥

अयमलं पुरुषोत्तममय्युतं
 बलिजितं कृतसत्यपरिग्रहम् ।
 अयलितश्रियमाश्रितनन्दकं
 धृतसुदर्शनमीश्वरमाश्रये ॥ २५ ॥

वितन्वती भक्तिमतां समानतां
 बिभर्ति या कल्पलतासमानताम् ।
 कथं दधन्मूर्तिमिमां समानतां
 तव स्तुतिं वय्मि शतं समा न ताम् ॥ २६ ॥

छल परशुयितोर्जिताकृति-
 द्विजपतिशेभरतां बिभर्ति यः ।

त्रिजगति गिरिशं सतां छितं
प्रणामतरामतनुं तमभ्युतम् ॥ २७ ॥

यमं ययारब्धमलामलाडनयः क्षयं
दृशा यस्य स शर्मलाडनयः ।
ददासि येत्तामुदितो मलानयः
क्षताश्च विघ्नाः कृतकामलानयः ॥ २८ ॥

अनलसम्भृतकान्ति दधत्सदा
रुचिरमारयितास्पधमीक्षणांम् ।
सुमतये विधुरोपकृतिप्रियो
भवतु वो भगवान् भगवानिव ॥ २९ ॥

न जातु तज्ज्ञाः कृतिनोऽवलन्त या-
मधोगतौ कारणमेव लन्त या ।
त्वयि प्रसन्ने सुमतावलन्तया
न यामि दुःखं नरकावलं तथा ॥ ३० ॥

प्रियां मुपे यो धृतपञ्चमस्वरां
गिरं वलन्तीममृतस्य सोदराम् ।
विशेषविश्रान्तरुचिर्भिर्भर्ति मां
वपुष्यसौ पुष्यतु वः शिवोऽभ्युतः ॥ ३१ ॥

नुतिर्मयेयं भजतां छिताय ते
कृताडनया शर्म सतां छि तायते ।
मनस्यपि लानिरपोछिता यते
धृता यदेषा श्रुतिसंछितायते ॥ ३२ ॥

अमेयमलिमा छिमाद्रितनया-
नयात्तदुदयो दयोर्जितमतिः ।
विभुर्भवरुञ्जं रुञ्जन्नविकलं
कलङ्कुरछितं छितं द्दिशतु वः ॥ ३३ ॥

उदारकरुणोऽरुणोर्जितमला
मलाछिवलयो लयोर्जितवपुः ।
अधौघशमनो मनोधृतमुदा-
मुदात्तविभवो भवो भवतु वः ॥ ३४ ॥

साधु नाथ नुतिरीप्सया मया
या मयार्थित कृतात्र साधुना ।
सा धुनातु विपदं भवामया-
यामयापनलसद्रसाऽधुना ॥ ५ ॥

न मेऽभिभूतस्य पिता न माता
न वा सनाभिर्धनवासनाभिः ।
अरिस्तु रुन्धे सुलुदा वियुक्तं
समाधिना मानसमाधिनामा ॥ ६ ॥

दर्पकान्तक विराजमानया-
ऽदर्पकान्तकविराजमानया ।
त्वत्प्रसादविधिलब्धया धिया
साधवो दधति वैबुधीं धुरम् ॥ ७ ॥

येन शीतकरभाऽशोभर
त्वत्प्रसादवशतः करोत्तरः ।
कोऽपि तामरसभासनोऽर्जितः
कोपिताऽमरसभासनोर्जित ॥ ८ ॥

रविरलङ्कुरुते नवरञ्जनं
स डिल यत्तव दक्षिणभीक्ष्णम् ।
धममपास्य तमः सलजं शनै-
रविरलं कुरु तेन वरं जनम् ॥ ९ ॥

महतामतामसमहावपुषं
तव भक्तिमर्थितवतां भगवन् ।
महतामतामसमहावपुषं
प्रथयन्ति कीर्तिमिह सिद्धगणैः ॥ १० ॥

अध्यास्यते शमजुषा भवतः प्रसादा-
दामोदराजितरुथारु यिरं जनेन ।
दामोदराजितरुथारु रुचिरञ्जनेन
कीर्णं तृणेन मृदुना वनमार्तवेन ॥ ११ ॥

तव सवहरिणं धृती महर्षि

यमकृत थापलता नवासमाधिम् ।
 पुनरपि दृगलभयत्तवैनं
 यमकृतथापलतानवा समाधिम् ॥ १२ ॥

सभाजनेऽनल्परतेर्नृपस्य
 त्वद्भक्तिभाजः प्रसभाजनेन ।
 सभाजनेन प्रगुणेन पूर्णा
 विभाति निःश्रेयसभाजनेन ॥ १३ ॥

अनन्तराऽयन्त्रितवाग्भवस्त्वां
 गृणाति यो नित्यमनन्तरायम् ।
 अनन्तरायं स्वयमेत्य लक्ष्मी-
 निषेवते तं समनन्तरायम् ॥ १४ ॥

सखो मयाद्यैरपि यस्य दुर्धरं
 यमः स धर्तुं हृदि दुःसखो मया ।
 सखोमयाऽभ्येत्य भज प्रसन्नया
 दृशा कृतानङ्गभुजासखोमया ॥ १५ ॥

कले वरं दातुमुदीरितेऽस्ति या
 सुधा सुवाक्ये तव निष्ठले वरम् ।
 कलेव रङ्कवङ्कतनोरसौ कदा
 भभेदमाप्याययते कलेवरम् ॥ १६ ॥

सदानवारिद्धिरदा वरुथिनी
 उरेशिव ध्वस्तसखिसदानवा ।
 सदा नवाराद्धशिवा शिवाभये
 न कस्य गीर्भक्तिविकासदा नवा ॥ १७ ॥

धनैरुन्ताकृतलङ्घनैरुं
 मडारिभिर्निर्मलशर्मडारिभिः ।
 निराकृतौजा धृतडानिराकृतौ
 न तेऽवलेपावसरो नतेऽबले ॥ १८ ॥

मनस्यदोषेऽप्यतिदौर्मनस्यदो
 मडारयः पन्नगामीमडार यः ।
 तमन्तकम्पैकनिमित्तमन्तकं

नयाशु भङ्गं छतद्गुर्नयाशुभम् ॥ १९ ॥

न वारभाषा न उया नवारवा

न दन्तिनः सन्ननि वा नदन्ति नः ।

क्षतापदाज्ञा तु विपक्षतापदा

जितो भवः साधु छि पूजितो भवः ॥ २० ॥

जलाशया यान्ति मृगा जलाशया

मशवल्ङ्घ्ये द्यति पामरा बलम् ।

परं उसन्तो जितकोपरंलसं

जना भवेऽप्युज्जितपूजना भवे ॥ २१ ॥

अमन्दरागाश्रितमन्दरागा-

स्ते देवजातापिछ देव जाताः ।

ये सिद्धसाध्यार्थित सिद्धसाध्या

रता नवं तेनुरतानवं ते ॥ २२ ॥

सद्य मोदय मोदयमोक्षदं

कृशमदः शमदः शमदः कुरु ।

न छि तता छितताऽऽछिततायनैः

कृतनुते तनु ते तनुते शुभम् ॥ २३ ॥

रसमये समयेऽसमयेऽया

धनमडीनमडीनमडीष्वपि ।

कृतमुदात्तमुदात्तमुदात्तं

तद्विदमापदमाप दमापडम् ॥ २४ ॥

मदनवादनवादनवासना-

यतनयातनया तनयाऽम्बुधेः ।

अकृत वै कृतवैकृतवैशसा

सकमला कमला कमलाधवम् ॥ २५ ॥

कमलयाऽमलया मलयाद्रिव-

त्रसद्ययासद्यया सद्ययाप्यया ।

प्रवरधीवर धीवर धीरया

कलयमाऽलयमालयमापदाम् ॥ २६ ॥

वितरणाभरणा भरणाभय-
क्षममना मम नाम मनागपि ।
शुभवने भवने भव नेप्सित-
प्रद रमाऽदरमादरमादधे ॥ २७ ॥

अनयतो नयतो न यतो धृति-
प्रद यमाद्यमाद्यमाश्रितः ।
त्रसति शंसति शंसति शं य यो
धृतमुदं तमुदन्तमुदञ्चय ॥ २८ ॥

शुभवता भवता भवतारिणा
शकविताऽकविता कवितापभूः ।
उर कृतान्तकृतान्तकृतान्त नो
डिममता ममता मम तादृशी ॥ २९ ॥

विशदशोभयशोभय शोभय
त्रिजगदक्षमदक्षमदक्षम ।
स्वपदमानय मानय मा नय-
क्षतसमक्षयमक्षयमक्षय ॥ ३० ॥

घनाऽघनाशनैः शनैर्नवैर्नवैरिडाऽरिडा ।
भवान्भवान्वाऽन्वळं वल्लडीनडीनदानदाः ॥ ३१ ॥

द्योद्योर्जितोऽर्जितो मयोमयोचितश्चितः ।
यतेय ते छितेछिते रवैरवैरधीरधीः ॥ ३२ ॥

तवात्तबाधने धने गदं गदन्ति डेऽन्तिडे ।
मयाऽऽमयाविना विना विभो विभोजना जनाः ॥ ३३ ॥

स्तवास्तवाऽऽडिता डिता न केन केवलं भवम् ।
शुभाऽऽशु भारती रतीशनाशनाऽऽपदापदा ॥ ३४ ॥

नतानतानवानवारितारितापदं पदम् ।
उराउरामि तेऽमिते शमे शमेवमेव मे ॥ ३५ ॥

पराऽपराधबान्धवाः सवासवाः सुरासुराः ।
सदा सदानमानमाश्रयं श्रयन्ति यन्ति यम् ॥ ३६ ॥

स मा समाहितं छितं अताऽवतादमन्दमम् ।

कलङ्कलङ्घने धने ङ्यभाङ्यवासनः स नः ॥ ३७ ॥

अलं धना अलङ्घनास्तपस्यतस्तपस्यतः ।

तनुर्हि मेऽतनुर्हिमेऽङ्गतानवं गता नवम् ॥ ३८ ॥

मलमलक्षवलक्षवलस्मर-

स्मरलकारलकार कङ्कटम् ।

उर उरस्व भजस्व भजन् दृशं

दृश विभासविभासदृशं दृशम् ॥ ३९ ॥

भवसम्भवसंलतमोऽतमो-

दमनेदमनेकमशङ्कमशम् ।

सविकासविकारचित्तं रचितं

उर मे उर मेदृरितं दृरितम् ॥ ४० ॥

कृपणं भगवन् भङ्गशोऽभिहितं

भङ्गशोभि हितं दृश मे वयनम् ।

दृशमेव य नन्दितमानस तां

दितमान सतां न पतामि यतः ॥ ४१ ॥

मन्यामले गतिमृते त्वयि भङ्गिमन्या-

मन्यायगां तव दृशैव तमःशमन्या ।

मन्याभिधाभृति नतिं सलते धमन्या-

मन्याभिधेषु नलि धीरभिमानिमन्या ॥ ४२ ॥

माऽनारतं निजपरैरुपभुज्यमाना

मानातिवृत्तविभवाऽन्वलयमेधमाना ।

मा नाथ भूद्भवतु धीरभिनन्द्यमाना

मानाऽलसैः सुदृष्टरातिषु मे समाना ॥ ४३ ॥

दोषारयस्तरवयन्ति मडामदोषा

दोषा धृतिं उरति मोडमयप्रदोषा ।

दोषाकराङ्गवपुरेष्यति मां कदोषा

दोषात्तकलठमनिरुद्धमिवोन्मदोषा ॥ ४४ ॥

का रामणीयकङ्कतेन्दुकरानुकारा-

कारा विना तव कृपां प्रथितोपकारा ।

कारागृहेऽत्र भवनामनि मोयिका रा-
काराजभाण्डशिपर क्षपितान्धकारा ॥ ४५ ॥

काशान्तचित्तधृतभुक्तिपथाऽवकाशा-
काशान्तवर्तिरविवत् प्रचुरप्रकाशा ।
काशावकीर्णभिलतुल्यकृतान्तकाशा
का शाम्भवीं दृशभृते भृतसेवकाशा ॥ ४६ ॥

कां तापतान्तिमुपयान्ति शुश्रूषु न कान्ताः
कान्तावलम्बितकराः स्मलितांशुकान्ताः ।
कान्ता उठाद्भनयैर्भृदितालकान्ताः
कान्तारगास्त्वदनुरक्तनृपारिकान्ताः ॥ ४७ ॥

मायाऽर्द्धरश्मिपटवीं मरुक्षमाया-
मायासमर्पयति मे दुरितकमा या ।
मायाः पदं तव कृपाऽत्र मलातमाया-
मायात्युषेव छि कदा कलितोत्तमाऽयाः ॥ ४८ ॥

रामादिसेव्यभवभक्तिभृतोऽभिरामा-
रामाश्रितौषधिरिव क्षतदुस्तरामा ।
रामा सतीव कृतसाधुविपद्भिरामा
रा मान्यभुञ्जति न सन्न न याऽस्थिरा मा ॥ ४९ ॥

वारान्निधेरिव सुधा तव दुर्निवारा
वाराणसीव दृग्घक्षयकृद्भुवारा ।
वाराङ्गनेव पृतनेव य साश्रवारा
वारानुवारमुद्यत्युरुकूर्यवारा ॥ ५० ॥

भद्राभिधे गज एवेशमङ्गुलभद्रा
भद्रासनेऽर्थितवतः कृतभालभद्रा ।
भद्रा सिता तिथिरिवेप्सितदा विभद्रा
भद्रा तनुर्गुणविऽम्बितरामभद्रा ॥ ५१ ॥

नाऽगाधमाप तव लुन्मम धीरनागा
नागालयं सुरपुरीव सकाञ्चनागा ।
नाऽगात् परत्र य सृजन्त्यकदर्थना गा
नागाश्रितेन्द्रद्विगिवोन्नतनन्दनागा ॥ ५२ ॥

सारासलाऽपि मम धीस्त्वयि मन्दसारा
 साराधना विहितमोक्षतमोऽभिसारा ।
 सारावकोङ्किलवचःसमसूक्तिसारा
 सारावलीव गुरुतापकृतापसारा ॥ ५३ ॥

सामात्यभूपसदसीक्षितसूक्तिसामा
 सामाजिकाहितनुतिः कृतसोर्षसामा ।
 सामान्यवर्त्म न यथाश्रयमोजसा मा
 सा मान्यता त्वयि विभो मुयदञ्जसा मा ॥ ५४ ॥

धारा गिरेरिव तरीव सकर्णधारा-
 धाराऽर्पणी तव दृगूषस्वर्षधारा ।
 धारापुशीव सुभदा दुरितासिधारा
 धारा परार्तिहरणे ढतषड्विधारा ॥ ५५ ॥

कालायसोपमरुचिर्गलभूः सुकाला
 कालाग्निवद्गुपि ते क्षणदग्धकाला ।
 काला यथोक्तिरमृदुः क्षतसेवकाला
 का लाभकृन्मम विनाऽऽभिरनन्तकाला ॥ ५६ ॥

मुक्तापितस्वपदपूर्णाकृपाऽविमुक्ता
 मुक्तार्थनादिरतिनाऽऽर्कभयाद्विमुक्ता ।
 मुक्तावलीव विमला त्वयि गीरमुक्ता
 मुक्तान्यमार्गगमनेन मयेयमुक्ता ॥ ५७ ॥

कल्याणवल्गिरिव धौतविपद्विकल्पा
 कल्याण्यिता कृतनुतिर्भवतीन्दुकल्पा ।
 कल्याण्यसूत्रविदुरागमदृष्टकल्याऽऽ-
 कल्याक्षयाऽस्तु मम गीरमृतानुकल्पा ॥ ५८ ॥

सलसाऽर्कं धवाऽस्मि कृतः सलसा-
 ऽसलसारभृदात्मभुवा सलसा ।
 स ल सायकमस्यति या सलसा
 सलसाध्वसमेत्यपि दुःसलसा ॥ ५९ ॥

जनयाऽशुच्यमार्तमभाजनया-

जनयाजनरञ्जनवेजनया ।
 जनयामलपिन्नमपञ्जनया-
 ऽजनयाऽमृतमात्मनियोजनया ॥ ६० ॥

शमनाय शुयां त्वमुमेश मनाङ्
 शमनार्तिकरः कृतभीशम ना ।
 शमनामय द्देहि विपाशमना-
 शमनाथजनप्रथिताशमनाः ॥ ६१ ॥

मधुनाशिनाऽर्चितं समं मधुना
 मधुनामपुष्पजनुषा मधुना ।
 मधुनाऽलसामिव वधूमधुना-
 मधुनाप्लुतां त्वयि गिरं मधुना ॥ ६२ ॥

वसु धान्यमुज्जितुमपीवसु धा-
 व सुधासितच्छविशोवसुधा ।
 वसुधातुवन्धे यदसावसुधा
 वसुधाम दृक्तव नवेव सुधा ॥ ६३ ॥

समयासिषुः क्व न विकसमयाः
 समयापतिं जगति यं समया ।
 समया भवन्ति य विलासमयाः
 स मया गिराऽर्च्यत सुधासमया ॥ ६४ ॥

कलिकालताम्यमृतोत्कलिका
 कलिकातरे लृष्टि नवोत्कलिका ।
 कलिका स्रज्जव जितशाकलिका-
 ऽकलि कान्तिभृष्य मुकुटे कलिका ॥ ६५ ॥

कलयाऽऽश्रितं विरुजमेकलया
 कलया विधोर्दलितपाकलया ।
 कलया गिरा य सकलाऽकल या
 कलया विना विहितशोकलया ॥ ६६ ॥

परमारकाऽन्तककृतोपरमा-
 ऽपरमानतं तव दृशाऽऽप रमा ।
 परमार्थसद्गुणपरम्पर मा

પરમાર્ત્તમુજ્ઞ કરુણાપર મા ॥ ૬૭ ॥

કલકલકલકલકણ્ઠવદસ્મા-

નવ નવનવનવરોચિતવાયઃ ।

ભવ ભવ ભવભવભીતિભિદસ્ય-

ન્મદમદમદમદનાડન્તક દૂરમ્ ॥ ૬૮ ॥

અવિકલકલ કલકલકલકણ્ઠ

દિશ નવનવનવનવન વરવચઃ ।

સવિભવ ભવ ભવ ભવભવભયભિ-

દ્ધર મદમદમદમદમદયમિમમ્ ॥ ૬૯ ॥

દેવ્યાં ભ્રમદ્ભુવિ જયાવિજયાર્ચિતાયાં

સક્તા તવાડસ્તવિજયા વિજયાય દૃષ્ટિઃ ।

વૃષ્ટયેવ ભૂર્દિવિજયા વિજયાખ્યયા તે

મૂર્ત્યાં ત્રસદ્રવિજયાડડવિ જયાહ્યા ચ ॥ ૭૦ ॥

હરમુપેત રસાદમલં ધનં

દમલડ્ધનં તનુત મા કૃતિનઃ ।

તનુતમાકૃતિ નઃ શ્રયતાડડદૃતં

શ્રયતાદૃતં ભવત ઇત્યુદિતમ્ ॥ ૭૧ ॥

શમિતસડ્ગમસજ્જનતાપદં

શમિતસડ્ગમસજ્જનતાપદમ્ ।

નમતકામમહીનવિભાસિતં

નમત કામમહીનવિભાસિતમ્ ॥ ૭૨ ॥

કલિતમોહનમારવરાજિતં

સ્મર હરં શિખિચન્દ્રકલાઞ્છિતમ્ ।

કલિતમોહનમારવરાજિતં

સ્મરહરં શિખિચન્દ્રકલાઞ્છિતમ્ ॥ ૭૩ ॥

અસૌ હૃદન્તર્હિતમોહરોધને

સદા યતે રક્ષ યશો ભિયો જય ।

અસૌહૃદં તર્હિ તમોહરો ધને

સદાયતેરક્ષયશોભિ યોજય ॥ ૭૪ ॥

सकलशं सकपालमलङ्कृत-
 प्रमदमस्थिरसं मधनाशनम् ।
 भवमदभ्रमडानिधने छितं
 शमनमज्जनमानमताऽलयम् ॥ ७५ ॥

सकलशंसकपालमलं कृत-
 प्रमदमस्थिरसम्मधनाशनम् ।
 भवमदभ्रमडानिधनेछितं
 शमनमज्जनमानमतालयम् ॥ ७६ ॥

तनुशङ्करवैरसमाऽयतया-
 ऽतनु शङ्कर वै रस माऽयतया ।
 तनु शं करवै रसमायतया-
 ऽतनुशं कर वैरसमायतया ॥ ७७ ॥

प्रकाशकलितापदं शकलितापदं शंसता-
 मसारसमये छितं रसमयेछितं शङ्करम् ।
 ष्टि स्मरत रङ्गितं स्मरतरङ्गितं शान्ततां
 नयन्तमसमानसन्तमसमानसं यान्तकम् ॥ ७८ ॥

धयं विचित्रताविराजिता मया मनोहरा
 जितामया मनो हराऽऽछिता नुतिर्धिनोतु ते ।
 त्वयि प्रसन्नमानसेऽसमस्तमोहराशये
 समस्तमोहराशये करोमि न स्यूडां पुनः ॥ ७९ ॥

कान्ता कान्तरमध्ये सरिदिव सकुलक्षमाधरायां धरायां
 याता या तारतम्यं क्व न विमलमतिप्रेक्षणेन क्षणेन ।
 साभासा भारतीयं तनुखिव तरणोरन्धकारेऽन्धकारेः
 स्तुत्या स्तुत्या भुधानां मद्यतु लृद्यं ग्वानितान्तं नितान्तम् ॥ ८० ॥

वर्षावर्षाधियाणा सलृद्यशिभिनां संछितानां छितानां
 दात्री दात्री तृणानामिव लवनपट्टुङ्कुतानां कृतानाम् ।
 कल्या कल्याणदाने नुतिरियमशुभं तर्जयन्ती जयन्ती
 विश्वं विश्वम्भरान्तं प्रसरतु सुरभीनन्दनस्यन्दनस्य ॥ ८१ ॥

धति काश्मीरकमडाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ

“महायमकस्तोत्रं” नामकं त्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

३१. नतोपदेशस्तोत्रं ऐकत्रिंशं स्तोत्रम्

मनः समाधौ परमान्तरङ्गं
विधाय निःस्पन्दमनुत्तरङ्गम् ।
बुधा विधातुं भवभीतिभङ्गं
विभुं भजध्वं गिरिजाभुजङ्गम् ॥ १ ॥

पाश्यावशेनेव मडाविडङ्गं
वल्गाबलेनेव मडातुरङ्गम् ।
निरुध्य योगेन मनःखलङ्गं
विभुं भजध्वं गिरिजाभुजङ्गम् ॥ २ ॥

मन्त्रौषधादिडियया भुजङ्गं
यथा यथा वागुरया कुरङ्गम् ।
मनस्तथाऽऽयम्य धियाऽस्तसङ्गं
विभुं भजध्वं गिरिजाभुजङ्गम् ॥ ३ ॥

भित्त्वाऽलिकं सल्लुकुटीविभङ्गं
यस्याऽग्निरुधेन्नभसादनङ्गम् ।
दृढात् तं मोडतमःपतङ्गं
विभुं भजध्वं गिरिजाभुजङ्गम् ॥ ४ ॥

वडन्तमुद्गामभुजङ्गमङ्गं
जटाभरं निर्भरनाकगङ्गम् ।
विलोचनं चाग्निशिष्पापिशङ्गं
विभुं भजध्वं गिरिजाभुजङ्गम् ॥ ५ ॥

भवबन्धबद्धविधुरोद्धरणं
दृष्टिमिषुलज्वलदलङ्कुरणम् ।
प्रजत क्षमाधरदरीशरणं
शरणं तुषारकिरणभरणम् ॥ ६ ॥

कृतघस्मरस्मरनिराकरणं
कटुकालकूटकवलीकरणम् ।

प्रजत प्रपन्नजनताशरणां
शरणां तुषारकिरणाभरणाम् ॥ ७ ॥

मरुमेदिनीरयितसञ्चरणां
त्रिदशेन्द्रशेपरसरञ्चरणाम् ।
प्रजत त्रिदुःखडरणस्मरणां
शरणां तुषारकिरणाभरणाम् ॥ ८ ॥

प्रज्ञातं जनं जितजराभरणं
रथयन्तमासभवनिस्तरणाम् ।
प्रजताऽऽखितत्रिपुरसंहरणां
शरणां तुषारकिरणाभरणाम् ॥ ९ ॥

अवधूतमोहतिमिरावरणां
करिकृत्तिकल्पितपरावरणाम् ।
प्रजत प्रकल्पितपुरेशरणां
शरणां तुषारकिरणाभरणाम् ॥ १० ॥

तरुणातमालमलीमसनालं
ज्वलनशिभापटलोज्ज्वललालम् ।
शिरसि लसत्परमेष्ठिकपालं
अथत विभुं हतकल्मषजालम् ॥ ११ ॥

नरमुषकल्पितशेपरमालं
नतजनजम्भितमोहतमालम् ।
नयनशिभाशतशातितकालं
अथत विभुं हतकिल्पिषजालम् ॥ १२ ॥

विषमविषाग्निशिभाविकरालं
दृष्टिपतिहारमतीवविशालम् ।
गलभुवि बिभ्रतमुग्रसिरालं
अथत विभुं हतकल्मषजालम् ॥ १३ ॥

विदलयितुं यमृते भवतालं
त्रिभुवनसीमनि कश्चन नाऽलम् ।
तममलमानसवासमरालं
अथत विभुं हतकिल्पिषजालम् ॥ १४ ॥

कमलपरागपिशङ्गजटालं
जलधिसमर्पणतर्पितजालम् ।
भवभटभङ्गमडाकरवालं
श्रयत विभुं उतकल्मषजालम् ॥ १५ ॥

अतिघस्मरभस्मरश्लेषवलं
नतलोकसमर्पितबोधजालम् ।
ध्वजधामविराजिमडाधवलं
भजत प्रभुमद्रिसुताधवलम् ॥ १६ ॥

प्रभया परिभूतदलद्रवलं
गलमङ्गदरत्नशिभाशजालम् ।
दधतं विषकूभमडाकवलं
भजत प्रभुमद्रिसुताधवलम् ॥ १७ ॥

शिखरं धुनदीलडरीतरलं
गलमूलमुपोढमडागरलम् ।
दधतं लृद्यं य सुधासरलं
भजत प्रभुमद्रिसुताधवलम् ॥ १८ ॥

अपनीतकुर्ककलङ्गमलं
नतलोकवितीर्णमडाकमलम् ।
ददतं शुभसिद्धिविपाकमलं
भजत प्रभुमद्रिसुताधवलम् ॥ १९ ॥

ददतं वचनं धनडासकलं
नमतां दलयन्तमधं सकलम् ।
भजतां य दिशन्तमभीष्टकलं
भजत प्रभुमद्रिसुताधवलम् ॥ २० ॥

अविरतनतिपरसुरवरशिखर-
प्रणिहितमणिगणमसृणितथरणम् ।
सितकरकरभरधवलितमुकुटं
प्रणामत पुरडरमशरणशरणम् ॥ २१ ॥

भवभवपरिभवधुतविधुरधिया-

मधिगतशामदमनियमितमनसाम् ।

अभिमतवितरणापरिणतकरुणं

प्रणामत पुरुडरमशरणाशरणम् ॥ २२ ॥

तनुतृणगणानिभमनसिजशामन-

प्रशामनपरिचितडुतवडमडितम् ।

परडितकृतमतिमतिमुदुदुदयं

प्रणामत पुरुडरमशरणाशरणम् ॥ २३ ॥

दिनकरडिमकरडुतवडनयनं

पदकरक्यभरधृतसितकिरणम् ।

विघटितनतजनघनतमतमसं

प्रणामत पुरुडरमशरणाशरणम् ॥ २४ ॥

अविरलजलभरसुरसरिदुदय-

त्सरसिजभरनिभधृतनरशिरसम् ।

भवदवडुतवडविदलनजलदं

प्रणामत पुरुडरमशरणाशरणम् ॥ २५ ॥

जडत कल्पितकलुषलोचनतिमिरभञ्जनमञ्जनं

त्यजत दुःस्थितदुदयनन्दनमलययन्दनरञ्जनम् ।

भजत निर्जितविषमवैभवभवमडार्णवमञ्जनं

क्षितिधराधिप दुडितुवल्लभयरणापङ्कजपूजनम् ॥ २६ ॥

(क्षितिधरापतिपुत्रिकापतिपादपङ्कजपूजनम्) ॥ २६ ॥

सकलकलिमलपटलपन्नगनिगाडभण्डनपण्डितं

विशदशशधरशकलशोभितमुकुटमण्डनमण्डितम् ।

दुदयमीडितुमभयमुन्मदमदनदुर्नृपदण्डितं

भजतदुस्तददुरितवारिधितर(वर)तरणमभण्डितम् ॥ २७ ॥

जितसुधाकरगिरिसुताकरसरसिजादरलालितं

नतपुरन्दररुचिरशोभरकुसुमकेसररञ्जितम् ।

दुडिणामाधवकुमुदुदयान्धवकमलिनीधवसेवितं

वितर मूर्धनि चरणपङ्कजममृतशीकरशीतलम् ॥ २८ ॥

अवटमञ्जनजनिततर्जनवृजिनभञ्जनसाधनं

कृतनमज्जनलृद्यरञ्जनशिरनिरञ्जनपूजनम् ।
त्रिपुरमारण्यदुरितदारण्यदरनिवारण्यकारणं
वितर मूर्धनि चरणपङ्कजममृतशीकरशीतलम् ॥ २९ ॥

धृष्टमङ्गत्रिमरसमसम्भृतभङ्गुविधौषधसाधनं
स्तुतिरसायनमयमुपायनमनुगुणाय गुणाय मे ।
वरमुदाहर वरमुदा हर परमदाहरुण्यहरं
वितर मूर्धनि चरणपङ्कजममृतशीकरशीतलम् ॥ ३० ॥

धृति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“नतोपदेशस्तोत्रं” नामैकत्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

३२. शरणागतोद्धरणं द्वात्रिंशं स्तोत्रम्

भवमरुभ्रमविषमसम्भ्रमसमुदितकलमविकलवं
कुलिशकर्कशलृद्यद्युर्जनकृतपराभवविप्लवम् ।
अतिभयङ्करविजडिङ्करविकृतलङ्कृतिकातरं
यतुरमुद्धर हर जगद्धरमशरणं शरणागतम् ॥ १ ॥

कृतनिकेतनमकरकेतनदलितयेतनवेतनं
ललितलोचनवरवधूजनवचनतर्जनभाजनम् ।
गुणालवोद्गतगुरुमदृजवरजनितीप्ररुजातुरं
यतुरमुद्धर हर जगद्धरमशरणं शरणागतम् ॥ २ ॥

प्रभुभ्रपेशलविषमवैशसविषयपाशवशीकृतं
प्रकृतिदुर्गलङ्गुरुपरिग्रहनिभिऽपीडितविग्रहम् ।
ज्वलदनर्गलभवदवानलकवलितकुलयेतसं
यतुरमुद्धर हर जगद्धरमशरणं शरणागतम् ॥ ३ ॥

पवनवेत्लितकमलिनीदलतलयलज्जलचञ्चलं
विभवयौवनसुतसुभादिकमितिदिवेकविसंस्थुलम् ।
भलवद्विन्द्रियकपटतस्करलठविलुण्ठनविह्वलं
यतुरमुद्धर हर जगद्धरमशरणं शरणागतम् ॥ ४ ॥

समदनन्दनमदनमर्दनं दुरिततर्दनलोलुभं

भुवनभावन परमपावन सुदृढभावनमानतम् ।
शशिकलाञ्छितमुकुटलाञ्छित विक्रलवाञ्छितमाकुलं
यतुरमुद्गर उर जगद्धरमशरणां शरणागतम् ॥ ५ ॥

जगदनुग्रहमहितविग्रह कृतपरिग्रहसद्ग्रहं
त्रिपुरशासन शबलवासनमसदुपासनवालसम् ।
धनयमत्कृतिःकृतनमस्कृतिमुञ्चितसत्कृतिःसस्पृहं
यतुरमुद्गर उर जगद्धरमशरणां शरणागतम् ॥ ६ ॥

वरद नन्द्य विपदमर्दय किमिति निर्दयतेदृशी
कृतनिवेदनमतुलवेदनमुदितभेदनवापदम् ।
दिश यशोधन लृद्यशोधनविमलबोधनर्दी दृशं
यतुरमुद्गर उर जगद्धरमशरणां शरणागतम् ॥ ७ ॥

अभयमर्पय कपटमल्पय शिरसि कल्पय मे पदं
मुष्णमुद्युज्यय वयनमञ्जय वरद वञ्जय मा नतम् ।
भृशमविश्रमकृतपरिश्रमशतमतिश्रमनिःसहं
यतुरमुद्गर उर जगद्धरमशरणां शरणागतम् ॥ ८ ॥

एति काश्मीरकमलाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो भुवनेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“शरणागतोद्गराणां” नामकं द्वात्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णात् ।

३३. कर्णपूरस्तोत्रं त्रयस्त्रिंशं स्तोत्रम्

काञ्चीकाञ्चनकिङ्किणीकलकलः शिञ्जानमञ्जोरजो
आङ्गारः सकलाङ्गभूषणमणिश्रेणीजलाडम्बरः ।
वाग्देव्याः प्रयलस्य (प्रयलोच्छलत्)लदृभुजलताक्षेपकवाणत्कुण्ड-
कवाणश्चकुमण्डमे विजयते यन्द्रार्धमौलेः स्तवः ॥ १ ॥

स्वामिन् वाज्भयदेवता भगवती स्वेच्छाविहारङ्किया-
कीडाकाननमाननं भव भवदृढकृतस्य नूनं व्यधात् ।
नोयेन्नूतननूतनः प्रतिदिनं लृधः समुधेन्धमा-
दस्मिन्नुज्ज्वलवार्णकोमलपदन्यासः कथं लक्ष्यते ॥ २ ॥

स्वैरं डैरविणीकुटुम्भकलिकालङ्कार सारस्वत-

स्फुरस्वारसिकप्रसादविशदस्वाधीनवाग्देवताः ।
धन्याः सत्त्वयस्तव स्तवनिभात्त्वद्भक्तिभाजां विप-
त्तापाऽपाकृतये दिशन्ति शिशिरस्निग्धाः सुधाविप्लुषः ॥ ३ ॥

यस्य त्वन्नमनैः शिरोदशशती सौन्दर्यसन्दर्शनै-
श्चारित्रश्रवणोत्सवैश्च भवतश्चक्षुःसुखद्वयम् ।
साङ्ख्यं रसनासुखयुगलं त्वत्कीर्तनैश्चाश्रुते
त्रैलोक्याद्भुतमूर्तये भगवते शेषाय तस्मै नमः ॥ ४ ॥

राकेन्दोरपि माधवादपि सतां सङ्गादपि स्वामिनः
सम्मानादपि कामिनीकुचयुगलभोगोपभोगादपि ।
शम्भो शर्व शशाङ्गशेखर शिव श्रीकण्ठ विश्वेश्वर
त्रायस्वेति सतां हरन्ति हृदयं सान्द्रामृताद्रा गिरः ॥ ५ ॥

श्यामाकामुकमाधवादिविरसं नासीरकस्तूरिका-
काशमीरादिनिरादरं मलयजालेपावलेपावडम् ।
कुर्वन्ति प्रविधूतनूतनवधूगाढाङ्गसङ्गस्मृत्
येतः कस्य न शाम्भवस्तवसुधासिक्ताः सतां सूक्तयः ॥ ६ ॥

यस्यैताः स्तवसूक्तयस्तव मुग्धे भेलन्ति डेलाजित-
ज्वालाजालजटालकालरसनासंरम्भसम्भावनाः ।
वल्गन्त्यस्य पुरः पुरन्दरपुरीकान्ताकटाक्षच्छटा-
बाणश्रेणिशरव्यदिव्यपुषः स्वर्वन्निवृन्दोक्तयः ॥ ७ ॥

उर्षोत्सर्षविवर्द्धिनीः परिणतक्षौद्रवस्पर्धिनी-
र्धन्यानां मधुरास्तव स्तवगिरः कर्णे शिरं कुर्वताम् ।
मान्द्यं विन्दति नन्दनेन्दुवदनासन्दिग्धमुग्धाधर-
प्रोन्मीलन्मधुभिन्दुसुन्दरसुधासन्दोडदो दौडदः ॥ ८ ॥

सद्विधाभ्यसनः सभानिवसनः सौधासनाध्यासनः
शुक्लान्नग्रसनः सुधौतवसनः सत्साध्यसध्वसनः ।
सह्लादोल्लसनः प्रसन्नउसनः सम्पन्नसद्भासनः
सत्साध्यव्यसनः सुधार्द्ररसनः शम्भोः कृतोपासनः ॥ ९ ॥

राकाकान्तरुचः क्षताभिलशुचः पीयूषधाराभुचः
स्वान्तकलान्तिहृतश्चमत्कृतिकृतः सङ्गीतभङ्गीभृतः ।
शम्भोरम्बुदनादविह्वलवल्ह्लावाङ्गनालिङ्गन-

ह्लादस्वादसुभस्पृष्टामिड जडत्यन्तमृशन्तः स्तुतीः ॥ १० ॥

सारासारविदः सतां भयमिदः प्रह्वोपतापच्छिदः
कारुण्यार्द्रुदुः प्रसन्नसुदुः स्फारीभवत्संविदः ।
त्राताशेषविशः प्रकाशितदिशः कीर्त्या मडीनिर्विशः
कर्षन्तीश निशः प्रसक्तसुदृशस्त्वत्याधपीठस्पृशः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षिर्द्धिपुषः सडर्षवपुषस्तर्षप्रकर्षप्लुषः
सर्वोत्कर्षजुषः क्षाराक्षतरुषः कल्याणपूर्णाथुषः ।
उत्सर्पत्सडसः समिद्धमडसः क्षिमोर्जितानेडस-
श्चित्तान्तप्रडसः सुभामरडसस्त्वदध्यानधौताडसः ॥ १२ ॥

कालं बालकुरङ्गकेतनकृतोत्तंसप्रशंसामृत-
स्यन्दास्वादविनोदनैर्यदनयन्निःस्यन्मन्मन् मनः ।
तस्यान्यत्र डविक्रमे डमलिनीडिञ्जल्कपानोत्सव-
व्यग्रस्येव मधुप्रतस्य कुसुमेडन्यस्मिन्कथं स्याद्रतिः ॥ १३ ॥

भट्टाङ्गे मुकुटे करे श्रवणयोः प्रायेण यो भूषणं
भ्रमोपेन्द्रपुरःसरामरशिरःश्रेणिं भिभर्ति प्रभुः ।
तत्पादाभ्युज्जमक्तिभाषितमतिर्धन्यः शिरोभूषण-
भ्यातिं निश्चितमश्रुते त्रिभुवनप्रष्ठप्रतिष्ठाजुषाम् ॥ १४ ॥

शोडन्मोडमडीरुडोरुपरशुर्दुर्वारमारजवर-
प्लोषोत्लाघमिषण्विषौघविषमकलेशोग्रशापावधिः ।
ताम्यल्लोचनयडवाडमिथुनभ्रमोदयश्चन्द्रिका-
पूरश्चित्तयडोरकस्य जयति श्रीकण्ठपूजाविधिः ॥ १५ ॥

अर्या वीक्ष्य विचित्रयारुच्यनां यन्द्रार्धयूडामणे-
र्व्यक्तिं भक्तिचमत्कृतिः कृतधियो यस्यैति चित्ते मुहुः ।
तस्मिन्सस्पृष्टमर्पिताः सयडिताः सायीकृताः सस्मिताः
साकृताश्च पतन्ति पक्षमलदृशां प्रेमामृताद्रां दृशः ॥ १६ ॥

स्वामिन् सौमनसं निबध्य वपुषि स्रग्दाम दृग्दामभि-
र्भस्मीभाषितमन्मथस्य भवतो भिन्न्ति भक्तिस्पृशः ।
दोलान्दोलनविह्वलेन्दुवदनार्दोःकन्दलीयन्दन-
स्यन्दानन्दनिमीलितार्धनयनास्तापव्यथां मान्मथीम् ॥ १७ ॥

स्वामिन् यस्तव पादपङ्कजयुगं भक्त्याऽभ्यषिञ्चन्मुहुः
 पूजान्तेषु नमन्नमन्मुदितानन्दाश्रुलेशोत्तरैः ।
 तस्याऽङ्गी ललिताक्षिपक्ष्मपटलप्रान्तश्रुतार्णःकण-
 श्रेणीभिः स्नपयन्त्यनङ्गविगलन्मानाः कुरङ्गीदृशः ॥ १८ ॥

त्वामक्षामशुभानुभावविभवं भालाग्निडीलावली-
 संरम्भादभियोक्तुमक्षमतया साक्षाद्गुपेक्ष्य स्मरः ।
 नूनं उन्ति निरन्तरं भव भवत्सेवैकडेवाकिनं
 कर्णाभ्यर्णवलत्कटाक्षविशिष्यश्रेणीभिरेणीदृशाम् ॥ १९ ॥

आदौ भक्तिवयस्यया परिचयात्रीतोन्मुभत्वं शनै-
 राऽढा विषभेषुवर्त्मसु चिरं भ्रान्ताऽथ तान्तेः पदम् ।
 दृतीकृत्य नवानवधवयसं देवीं पुरो भारती-
 मेषा त्वामुपगन्तुमिच्छति पतिं प्रोद्धामकामा मतिः ॥ २० ॥

धूमोद्गारगभीरघस्मरवपुर्निर्भर्त्सितार्कप्रभं
 स्फूर्जत्कृतकर्भुरीकृतसितश्रीकान्तदेडद्युति ।
 ग्रासीकर्तुमुदग्रविग्रहगलद्भक्तिस्कुलिङ्गं विषं
 को जग्राह करेऽभरेश्चरनुतस्त्वामन्तरेणाऽपरः ॥ २१ ॥

कोधोद्भ्रान्तकृतान्तकिङ्करकरोणीमुभप्रेऽभित-
 व्यालालिङ्गितकन्धरः प्रकटयन्नाकन्दीनां गिरम् ।
 यक्षुर्दक्षु विदिक्षु य क्षतधृतिर्निक्षिप्य रक्षाक्षमं
 काङ्क्षन् शरणं वृणोति मरणे त्वामन्तरेणातुरः ॥ २२ ॥

वर्षन्ती भवदोषपोषपरुषप्लोषप्रमोषक्षमं
 पीयूषं विशदांशु(ऽशनांशु)भिर्दश दिशत्काशप्रकाशा दिशः ।
 कर्षन्ती विषमं तमः प्रमथितालोकस्य लोकस्य गी-
 श्वान्द्री मूर्ध्नि कलेव देव भवतो वक्त्रे विधत्तां पदम् ॥ २३ ॥

यत्पर्यामङ्गुपाविपाकविकसन्माधुर्यधुर्यं तव
 स्वान्तं भीमभवोपतापविपदि स्त्रीताऽवलेलं मयि ।
 स्वामिन्नेष विधिर्ममैव विधुरो दूराध्वभिन्नो जन-
 स्तीराद्रन्ननिधेर्यपैति विङ्गलः स्वैरेव दुष्कर्मभिः ॥ २४ ॥

यत्सौन्दर्यसमुद्रसान्द्रलडरीडेलायलश्यामर-
 व्यग्राङ्गाङ्गुलिबालमालववधूदृक्यातपात्रं वपुः ।

सेवासन्निधिशंसिसम्भ्रमनमत्सामन्तमौलिस्थली-
लीढाङ्घ्रिद्रयमुद्गन्ति कृतिनः सौभाग्यभाग्यास्पदम् ॥ २५ ॥

यस्य प्रेङ्पदभर्वगर्वघटितभ्रूभङ्गामीमाकृति-
क्षमाभृत्याशमभावलोकनघनप्रोल्लङ्घनाभीरुभिः ।
उन्मीलन्मृदुशाद्धले तरुतले स्वर्लोङ्कल्लोलिनी-
कूले मूलकृलाशनैः शमसुधास्वादार्थिभिः स्थीयते ॥ २६ ॥

यस्याऽस्मिन्भवऽम्भरे परिणामन्मन्दानिलान्दोलन-
व्यालोलन्नविनीदलाञ्चलयलप्रालेयलेशोपमे ।
दुष्कालव्यसनावसन्नजनतासन्तापनिर्वापिण-
व्यापारैकसुकर्मनिर्मलकृलारम्भैः सुषुं श्रुव्यते ॥ २७ ॥

निःशङ्कुं विकलङ्कुमङ्कुविकसल्लक्ष्मीकटाक्षेक्षितं
यन्मानुष्यमुपेत्य नित्यमुद्विता नन्दन्ति दन्तिप्रजैः ।
यस्यान्ते पुरुलूतवारवनितागीतामृताकर्णन-
प्रोन्मीलत्युलकावकीर्णवपुषः स्वर्मध्यमध्यासते ॥ २८ ॥

सोऽयं सर्वजगत्प्रभोरशरणाश्रौकडेवाकिनः
कारुण्यामृतसागरस्य गिरिजाभर्तुः परोऽनुग्रहः ।
कस्तं न स्तुतिभिर्विमर्शरसिकः प्रौढार्पितप्रीतिभिः
प्राप्तुं शर्मदकर्मनिर्मलकृलं नन्दत्यमन्दादरः ॥ २९ ॥

दृष्टिः पीयूषवृष्टिर्मधुरमधुरसस्यन्दिनी देव वाणी
पाणी त्वत्पादपीठीपरिमलनरजोरजिमैत्रीपवित्रौ ।
येतः स्वच्छन्द्यर्थापरिणतकरुणारामविश्रामधाम
त्वामक्षामप्रसादामृतजलधिमखी भेषुषामेष पाकः ॥ ३० ॥

तस्यैकस्याङ्घ्रिपीठं स्फुटमुकुटमणिप्रौढरोचिःप्रतानैः
क्षोणीपालाः शिरोभिः करपुटघटितैरञ्जसा रञ्जयन्ति ।
धत्ते धन्यः स यैकः सितरुचिरुचिरश्चरुशुभ्रोत्तरीयां
लक्ष्मीमुद्गामरामाकरकमलयलव्यामरोदारडाराम् ॥ ३१ ॥

तं वाणीभिर्गुणान्ति श्रवणपुटसुधास्यन्दिनीभिर्मुनीन्द्रा
गीतैर्गायन्ति विद्याधरवरवनितास्तस्य चित्रं चरित्रम् ।
विद्धद्वोष्ठीषु तस्य प्रसरति कृतिनो दानदाक्षिण्यवार्ता
कीर्तिर्जगति तस्य प्रवरकविवयोभङ्गिसन्मङ्गलेषु ॥ ३२ ॥

किं वाऽन्यत्रैष पश्यत्यलमनलशिष्यापिङ्गुशिष्यास्कुलिङ्ग-
स्फूर्जदंष्ट्राकरालं लुङ्कुटिकुटिलितं भीषणं कालवङ्कत्रम् ।
स्वामिन्मन्टानिलान्दोलितललितलतानृतकान्ते वनान्ते
शान्तेर्षस्त्वामविद्याजउजगदगदङ्कुमारमाराधयेधः ॥ ३३ ॥

आकर्णाङ्कृष्टयापः प्रहरति निभृतं निर्निमित्तापकारी
नारीनेत्रान्ततिर्यग्विवलनविशिभश्रेणिभिः पुष्पयापः ।
कूटारस्फुरकारालः स्फुरदुरुगरलज्वालज्जिह्वाजटालः
कालव्यालः करालः कवलयति वपुर्दन्तुकामः क्व यामः ॥ ३४ ॥

तस्मादस्माकमाकस्मिकविकसदसत्कर्मपाडोपताप-
व्यापत्तापातुराणामविरलकरुणासिन्धुरापन्नबन्धुः ।
भक्तिश्रद्धाप्रबन्धानमदमरशिरःश्रेणिमाणिष्यमाला-
ज्वालावीढाङ्घ्रिपीठः शरणाभशरणाश्रीलस्त्वमेकः ॥ ३५ ॥

या निःशेषौषधीनां जनिरजनि पुनर्न क्वचित्कम्पसम्प-
त्सम्पर्को यत्र यत्र स्थितिरुपरि परिभ्रंशभाजां जनानाम् ।
येषां शेषाडिपीठप्रकटितवसतिः सम्पदां भूतधात्री
पात्रीकुर्वत्यजस्रं जनमनघमघः प्रकमस्ते नमस्ते ॥ ३६ ॥

संसारेऽस्मिन्नसारे परमिड कुशलं कर्म धर्मप्रधानं
धर्मः शर्मप्रदोऽपि प्रभवति सुधियां सिद्धये शुद्धिदेतोः ।
शुद्धौ भद्रस्मृडाणां न भवति कृतिनां यद्विनाऽऽपद्विनाश-
स्त्रैलोक्याप्यायकं तज्जलमपि भगवन् विभ्रमस्ते नमस्ते ॥ ३७ ॥

यं मुक्त्वा शुभवयन्तं जगदगदमदः सन्ततं सन्तमन्त-
र्जन्तूनां शीतभीतिप्रकटितविपदाभस्ति न स्वस्तिउेतुः ।
गीर्वाणानां उर्विर्गर्वपयति विपदं यज्वनामप्यनल्पैः
सङ्कुल्पैः कल्पितैर्यः स भवति विभवः पावकस्ते नमस्ते ॥ ३८ ॥

अन्तः सन्तिष्ठमानः स्थगयति जगतां पञ्चतां पञ्चधा यः
सन्धाय स्थायिभावं प्रसरति सततं यत्र तेजस्वियकम् ।
यत्र स्थैर्यं भिभर्ति त्रिभुवनभवनं भिभ्रदाधारभूतां
भूतानां मूर्तिमेष प्रथयति विभुतां मारुतस्ते नमस्ते ॥ ३९ ॥

यत्र ब्रह्माण्डपिण्डः प्रसरति सरलालाभुतुम्भीविडम्भी

स्थैर्यं ञाङ्गारि वारि प्रथयति तदपि स्कन्धबन्धेषु यस्य ।
सोऽपि स्फुरेण भर्तुं प्रभवति पवनो यस्य नोद्देशलेशं
धाम्नामाधारभूतं भव भवति वपुस्तत्रभस्ते नमस्ते ॥ ४० ॥

धातुश्चातुर्यभाजो जनजननविधौ या मुष्येभ्यश्चातुर्यः
साकं नाकस्थितानामजनिषत कृतप्रीतयः स्फुरितासाम् ।
तासामासां श्रुतीनां जनयति नियतं कर्मभिः शर्मङ्गुभिः
साङ्ख्यं यः स यज्वा वपुरधृतविपत्सङ्गमस्ते नमस्ते ॥ ४१ ॥

प्रेङ्खद्भिर्मन्मयुषैर्विदधति धवले निर्जराः प्राणयात्रां
प्रोद्गामानन्दधाम प्रथयति बहुले पारणं यः पितृणाम् ।
कुर्वन्नृवन्तरिक्षं प्रशामिततिमिरं यः समस्तौषधीनां
पीनां पुष्पाति भातिं तनुरतनुरसौ यन्द्रमास्ते नमस्ते ॥ ४२ ॥

प्रातः प्राभञ्जनेऽस्मिन्पथि पथिकमिव ध्वान्तकान्तारताम्य-
त्वोकालोकार्पाणार्थं प्रमुदितमुदितं यं समर्थन्ति सन्तः ।
सायं ध्यायन्ति सन्ध्याविधिमधि सुधियो बाधिताधिं समाधिं
साधिम्लाऽधिष्ठितायं त्वमिड स मिडिरः सद्गमस्ते नमस्ते ॥ ४३ ॥

द्विगंशाकारकालैरकलितविभवं यन्मड्डीजभूतं
भूतग्रामस्य यस्य त्रिभुवनविषयं वस्तुजातं विवर्तः ।
यस्मिन्डेभ्रीव नानाभरणपरिकरो लीयते विश्रमन्ते
तद्भिन्नेष्वप्यभिन्नं भव भवसि परं ब्रह्म तस्मै नमस्ते ॥ ४४ ॥

एत्थं मत्सूक्तयस्ते शशधरशिभर स्फुरसारस्वतौघ-
प्रोन्मीलद्भङ्गशुक्तिस्मलदमिलमिलभौक्तिः कव्यक्तिभाजः ।
तीव्रापत्तापताम्यत्साङ्ख्यकलान्तिशान्तिप्रगल्भा-
दर्माग्रस्पष्टिर्भुद्धिग्रथितदृढगुणाः कर्णपूरीभवन्तु ॥ ४५ ॥

एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“कर्णपूरस्तोत्रं” नामकं त्रयस्त्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

३४. अग्र्यवर्णस्तोत्रं यतुस्त्रिंशं स्तोत्रम्

सर्पहन्तर्पणवरभरुणव्यग्रवर्षःप्रपञ्च-

प्रत्यग्रभ्रम्रयन्द्रजवलेनलवलत्वक्षमलत्र्यक्षवद्वृत्रः ।
 शर्वस्तर्षप्रकर्षम्रमशमनमनस्तर्षास्वार्णवर्ष-
 स्वस्थं तन्व-सिद्धिर्षं जमनमधमधः कल्पयत्वक्षयं वः ॥ १ ॥

यद्भ्रद्भ्रन्धं प्रसन्नं लसदसमरसस्पन्तसन्तर्भगर्भं
 मद्गुगल्यं नर्मनद्धं तव वयनमदः शस्यमस्यल्लुङ्गम् ।
 तद्भ्रद्भ्रन्धस्य वर्यं शशधरशकलं धत्ववधं कपर्द-
 न्यस्तं वद्वृत्रं प्रशास्तं प्रभलतमतमःभाइडनं माइडनं वः ॥ २ ॥

षट्पञ्चकस्थः षडध्वप्रसरसरभसः सर्गोभन्धप्रगलभः
 प्रत्यग्रप्रह्ननव्यस्तवपठनपरभ्रम्रसस्यकशकः ।
 दक्षकत्वन्तकत्वं दधदधममदध्वंसलक्ष्यप्रशंसः
 संसर्गध्वस्तपङ्क्तो गार्गागार्गामयलं कल्पयन्तुन्वशं वः ॥ ३ ॥

वक्षःसद्मस्थपद्मं करकमलतलप्रजवलेच्छुङ्गभयकं
 कंसद्मं सर्पतल्पं भगवद्वलुनं नन्दयत्यर्धगां यः ।
 धर्मं भद्रन्ध्वजस्थं करगतकलशं वर्षा यश्च व्रतस्थं
 शंसन्तं संस्मरन्तं नतमनवरतं सोऽव्ययःस्थत्वधं वः ॥ ४ ॥

संरक्षन्मक्तवर्गं यमभटभयतः सभ्यमभ्यार्णलभ्यं
 धन्यम्भन्यं वदन्यं प्राणायपरवशं पर्षदग्रव्यवस्थम् ।
 वर्षत्वच्छिन्नयञ्चद्भ्रगवलगलः कस्थरद्गुत्तरद्गु-
 स्वर्गद्गुः शश्रुद्भ्रुस्थलगतनगजस्थम्भकः सम्पदं वः ॥ ५ ॥

अम्भःकम्भं कटप्रं सभल्लगारलं पन्नगं कण्ठलग्नं
 अश्वन्मज्यम्राभस्वत्परकरदलनस्वर्क्षपत्यम्भरत्वम् ।
 स्कन्धस्थं यर्मं भर्मप्रभमलकययं यन्दन्तत्वं प्रपन्नं
 प्रत्यद्गुं भस्म सप्तश्छददलधवलं स्थत्वजः कल्मषं वः ॥ ६ ॥

सधैः सन्यस्तगर्वग्राहमलुतमलुस्त्यक्तसद्गुप्रसद्गुं
 सत्वस्थं लब्धतत्त्वं मलशभलगलत्सर्वसम्भन्धभन्धम् ।
 यत्सम्पर्कप्रयत्नक्षममलयदयं तथ्यपथ्यप्रसक्तं
 यश्छत्वश्छं मनस्तत्स्मरुदरयारणद्भ्रन्धनम्रस्य शं वः ॥ ७ ॥

सत्यं नश्यत्यवश्यं धनमधपटलं यत्पदस्पर्शभद्ध-
 श्रद्धस्य स्पष्टकष्टप्रशमनमनसः कस्य न व्यक्तकल्दम् ।
 तस्य व्यस्यत्वशं वः सितकरशरणां मस्तकं ध्वस्तकम्भं

सम्पत्साम्पर्कस्यप्रभमभयकरस्यर्षभस्यन्तनस्य ॥ ८ ॥

अत्यन्तस्वयच्छमन्तः करणमशरणप्रत्तरक्षं समक्षं
व्यञ्ज-भञ्जत्रजसं नयनतवदनस्तम्भसंरम्भदम्भम् ।
सर्वज्ञः सत्वसिद्धकलमकराण्यणं जन्मकर्मप्रभन्धं
मध्नन्त्यर्थमर्थं क्षतसकलमलं वर्धयत्वव्ययं वः ॥ ९ ॥

गत्वर्कप्रस्थपस्त्यं धरमथमलयं मन्दरं सद्यमन्त-
र्नन्द्रन्धर्वयक्षं सकनककटकं कल्पतर्वन्तरङ्गाम् ।
भद्रं सङ्कन्दनस्य प्रहसनसदनं नन्दनं स्वर्गरङ्गं
गच्छ-स्वयच्छन्द्यर्थः परभलदलनस्तर्पयत्वन्वडं वः ॥ १० ॥

पद्मस्थं पद्मडस्तं गजवरवदनं नन्दनं स्कन्दसंज्ञं
पर्जन्यं ढंसमभञ्जं दशशतनयनं उव्यभक्षं सदण्डम् ।
रक्षःप्रभ्यं जलस्थप्रथमथ पवनं मर्त्यपत्रं मण्ड्रं
सम्पश्यत्यत्यञ्जन्तं यरणतलमलं यः स कर्षत्वघं वः ॥ ११ ॥

अव्यक्तं यः समग्रं जगदगनगरं व्यञ्जयत्यञ्जः स-
न्यः संरक्षत्यनन्तः स्मरयमदमनः संहरत्यङ्गमं यः ।
स त्रयक्षस्तन्मन्त्रप्राणयनसङ्कलान्यकर्मण्यभर्व-
ज्ञात्वः सद्भयवर्त्मप्रकटनपरमः स्पर्शयत्वद्भयं वः ॥ १२ ॥

द्रष्टव्यं साम्यगार्थप्रवचनपरमं शर्मदं पद्यभङ्गं
प्रष्ठप्रज्ञप्रशस्यं नमदमरवरः शङ्करः सङ्करः ।
वर्षन्तं भग्नधर्मं प्रमदमयपयः सत्यसङ्कल्पजल्प-
श्रव्यं भव्यं वसव्यं नवमवगमयत्वञ्जवार्णस्तवं वः ॥ १३ ॥

एति काश्मीरकमडाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
“अञ्जवार्णस्तोत्रं” नामकं यतुस्त्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

उप. ईश्वरप्रशंसास्तोत्रं पञ्चत्रिंशं स्तोत्रम्

अनाथानां नाथो गतिरगतिकानां व्यसनिनां
विनेता भीतानां शरणमधृतीनां भरवशः ।
सुदृढन्धुः स्वामी शरणमुपकारी वरगुरुः

पिता माता भ्राता त्रिजगति जयत्यन्तकरिपुः ॥ १ ॥

उदारैर्मन्दासैरचितशिभरं यन्द्रशिभरं
समस्यर्थ्यं प्रेमया विपुलपुलकालङ्कृततनुः ।
कदा गन्धाबन्धप्रमदमुदितोद्गाममधुप-
स्फुरद्गुणगर्भैर्विभुमभिभजेयं नुतिपदैः ॥ २ ॥

धतो द्रन्द्रकलेशा विषयमृगतृषणास्थितिरितो
जराभृत्युव्याधिप्रतिभयमितः सर्वसुलभम् ।
मडामोडैर्घोरैरुपलतमितो बोधलसितं
कथं कुर्यादार्थः कृतमतिरपि स्वात्मनि छितम् ॥ ३ ॥

अशेषकलेशौघजलपनपरिपन्थी प्रकटय-
न्नयं विघ्नप्रातः प्रबलविपदापादनविधिम् ।
विवेकाप्यं यक्षुस्तिरयति सतां येन सडसा
भवश्लेघे पातः प्रतिपद्यमदभ्रः प्रभवति ॥ ४ ॥

भवद्भक्तिं तस्य व्युपशमसमर्थामथ दृशः
प्रसादं तन्वानां धनमडसमासाद्य सुधियः ।
प्रकाशात्मानं त्वामतिविमलया लंसमुदितं
दृशा साक्षात्कृत्य प्रतिजडति मोडान्धतमसम् ॥ ५ ॥

अनित्ये नित्याशामशुचिनि शुश्रित्वव्यसनिता-
मनात्मन्यात्मास्थामथ मडति दुःखे सुभ्रमतिम् ।
यतुर्धा दुर्भेद्यामविरतमविधां परिणतां
उताशेषस्वाभामभिदधति मूलं भवतर्रोः ॥ ६ ॥

नरास्तत्पालोके नियतमनया दूषितदृशो
विवेकप्रध्वंसाद्विदधति भवे कन्दुकगतिम् ।
उपासाभिर्लब्ध्वा भवभयभिदं निर्मलधियः
समाधिं साधिन्ना दधति न पुनर्जन्मविपद्यम् ॥ ७ ॥

यकाशे नाकाशे रविरविरवैरंशुपटलै-
रमन्दाभैरिन्दुस्तिमिरमडरत्रापि डिरणैः ।
न यान्यन्नक्षत्रजडडनरत्नौषधितडि-
त्प्रदीपादिज्योतिः क्वचिदपि पुरा नाथ दृशे ॥ ८ ॥

तमोभूतं विश्वं किमपि गहनं धाम तदभू-
 दथ स्वेच्छाशक्तिप्रकटितमडावैभवभरम् ।
 विभज्यात्मानं क्षमावनपवनवह्नीन्दुतपन-
 स्वप्नैरंशैरीश त्रिजगदसृजत्कस्त्वदपरः ॥ ८ ॥

अनादौ संसारे विदधति रजोभाधितधियः
 शुभं वा धोरं वा शबलमथ वा कृत्यमणवः ।
 ततस्तद्भोगार्थं तरुणकरुणार्णवार्णवो
 विदधत्ये यत्तेषां तनुभुवननिर्माणमभिलम् ॥ १० ॥

तदेतत्सङ्कल्पप्रकटितसमस्तत्रिजगतः
 प्रभोर्लीलामात्रं भुवनमडनीयस्य भवतः ।
 तवैकस्य स्वामिन्त्यदिल सङ्गे सर्वविषये
 क्रियाज्ञाने नित्ये करणनिरपेक्षे प्रभवतः ॥ ११ ॥

प्रसिद्धोऽयं पन्था न भवति विशित्रा विशयना
 विना यत्कर्तारं स य न भवति ज्ञानरहितः ।
 अतोऽवश्यं कर्ता त्रिजगति विशित्रे ज्ञा उचितः
 स य त्वं त्वय्यन्ये किमिव विवदन्ते उतधियः ॥ १२ ॥

अथैवं येद्भूयुः किमयमपरप्रेरितमतिः
 स्वतन्त्रो वा देवस्त्रिभुवनविधाने प्रयतते ।
 अमुष्याद्यै पक्षे नहि परविधेयस्य विभुता
 परस्मिन्पक्षे वा ह्यलमपि किमुद्दिश्य यतते ॥ १३ ॥

अथास्येयं वाञ्छा प्रभवति न कर्मक्षयमृते
 नृणां मुक्तिः सोऽपि क्वयन न विना भोगमुचितः ।
 विनाधारं भोगो न भवति वपुर्नापि भुवनं
 ततोऽर्द्धं जन्तूनां तनुभुवननिष्पादनमिति ॥ १४ ॥

एहं युक्तं सान्द्रामृतमधुरयाऽन्तः करुणया
 प्रयुक्तस्थाऽजस्रं परहितविधानव्यसनिनः ।
 दयालुश्चेत्लोकं सृजति सकलं किं न सुभिनं
 कुतो वाऽऽधिव्याधिक्षत एहं जनोऽनेन जनितः ॥ १५ ॥

अथोपादानं यद्भवति परमाण्वादि जगत-
 स्तथा कर्माऽनेहःप्रभृति सङ्कार्यैतद्भुवयम् ।

વિના સૃષ્ટૈ નૈષ પ્રભવતિ યદીશઃ કિમમુના
તદેવાડસ્તુ વ્યક્તં તનુભુવનનિર્માણનિપુણમ્ ॥ ૧૬ ॥

ઇતીત્થં મુગ્ધાનામિહ મતિવિમોહાય કુધિયઃ
કુતર્કપ્રાગલ્ભીમુખરિતમુખા મૂઢમનસઃ ।
અધિષ્ઠાતારં ત્વાં વરદ જડવર્ગસ્ય સદયં
ન જાનન્તિ સ્વામિન્ પરમપુરુષં ચેતનમમી ॥ ૧૭ ॥

યથોપાદાનં મૃત્તદનુ સહકારીહ લગુડો
જલં ચક્રં સૂત્રં વરદ જડવર્ગોડયમખિલઃ ।
ન યત્ર કૌલાલં પ્રભવતિ વિના કુમ્ભઘટને
તથાધિષ્ઠાતારં ન ભવતિ વિના ત્વાં ભવવિધિઃ ॥ ૧૮ ॥

અવિજ્ઞાયૈવાડણઃ પરુષવિષમં કર્મ કુરુતે
વિપાકે તસ્યાસૌ નિપતતિ ભવકલેશકલિલે ।
અતો જ્ઞાનાલોકઃ પ્રકટિતસમસ્તાર્થગહનો
મહામોહધ્વાન્તવ્યવહિતદૃશોડવશ્યમુચિતઃ ॥ ૧૯ ॥

ઉપાયસ્તત્પ્રામૌ ભવતિ ન વિના શાસ્ત્રમપરો
ન શાસ્ત્રં તત્વામિન્નિહ યદુપદિષ્ટે ન ભવતા ।
વિવિચ્ચન્તઃ સન્તો હિતમહિતમેતે વિદ્યધતે
હિતે સાક્તિં મુચ્ચન્ત્યહિતમિતિ નાર્હન્તિ પતનમ્ ॥ ૨૦ ॥

ભવાન્ધર્મ સાક્ષાદકૃત સહજજ્ઞાનમહસા
તમોધ્વંસં પુંસામથ તદુપદેશેન વિદ્યધે ।
પ્રમાણં ચોક્તિસ્તે નહિ ઘનઘૃણાનિઘ્નમનસો
જગદ્ભર્તુર્યુક્તં વિતથમભિધાતું ભગવતઃ ॥ ૨૧ ॥

તદેતત્કારુણ્યં ઘનતમતમઃપદ્મપટલી-
વિલીનોડયં લોકસ્તવ વરદ સમ્ભાવ્ય સહજમ્ ।
દ્યઝ્ઞધ્વાબન્ધં ત્વદ્દુદિતમનુષ્ઠાતુમસકૃત્
પ્રવૃત્તો દુષ્પારં હર તરતિ સંસારજલધિમ્ ॥ ૨૨ ॥

ઇત્યેવં ભગવન્નબન્ધ્યમહિમા નિર્માય નિર્માનુષં
વિશ્વં વિશ્વસિતં વિતત્ય તદનુ સ્ફીતૈર્વિભૂતિક્રમૈઃ ।
સંહૃત્યાથ નિજે મહિમ્નિ નિખિલં તત્કન્દુકાન્દોલન-
ક્લેશાવેશવિરામસમ્ભૃતસુખં કૈવલ્યમાકાઙ્ક્ષસિ ॥ ૨૩ ॥

धत्थं किं भुङ्ना त्वदङ्घ्रिकमलद्वन्द्वप्रसादादिदं
 भूयान्मे भवभीतिभञ्जन विभो भक्तानुक्रम्यापर ।
 यत्त्वत्पादसरोजपूजनविधौ भक्तिर्विरोगं वपु-
 र्यावज्जुवमथ त्वद्रेकमनसो मुक्तिस्तवैवाग्रतः ॥ २४ ॥

अवेदं देव तव स्तुतिप्रवचनप्राप्तसादस्य मे
 भूयो जन्म भविष्यतीति भगवन् मन्ये षपुष्पोपमम् ।
 स्याज्येत्प्राक्तनकर्मशेषजनितं तत्राय किं भूयसा
 भूयासं भवदीयपादकमलस्तुत्या पुनर्निर्वृतः ॥ २५ ॥

धति काश्मीरकमलाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मलेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “मलेश्वरप्रशांसास्तोत्रं” नामकं पञ्चत्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

२६. स्तुतिकुलप्राप्तिस्तोत्रं षट्त्रिंशं स्तोत्रम्

ते नाथ जन्म सकलं न कलङ्कयन्ति
 न द्रोढकर्मरसिकानपि शङ्कयन्ति ।
 तान्सस्मृदं मृगदृशः प्रविलोकयन्ति
 ये त्वत्पादाब्जस्रजसाडलिकमङ्कयन्ति ॥ १ ॥

ते विद्विषामभिमतं लृष्टिं मोघयन्ति
 ज्ञानामृतं यं कृपणेषु समर्पयन्ति ।
 तेषां वयः क्षितिभुजोऽपि न लङ्घयन्ति
 ये त्वां स्तवोक्तिकुसुमार्द्धिभिरर्ययन्ति ॥ २ ॥

ते जन्मनः कुलमनल्पमुदञ्चयन्ति
 क्लेशापदः स्वमपरं यं विमोचयन्ति ।
 तान्चैरिणः सडभुवोऽपि न वञ्चयन्ति
 ये त्वामनाथजनबान्धवमर्थयन्ति ॥ ३ ॥

ते धर्ममिन्दुकरसुन्दरमर्जयन्ति
 गीर्भिर्विदग्धलुदयान्यपि रञ्जयन्ति ।
 तानन्तकलुडुटयोऽपि न तर्जयन्ति
 ये त्वां भवामयडरं डर पूजयन्ति ॥ ४ ॥

ते त्वत्स्तुतिं लृढयधाम्नि क्वाटयन्ति
 द्दुःखद्रुमं य दृढमापदि पाटयन्ति ।
 भावं तवैव भुवि बालमिवाटयन्ति
 ये वाङ्मटीमभिभुभं तव नाटयन्ति ॥ ५ ॥

ते कर्मरज्जुनिगडं ह्यतिभ्रण्डयन्ति
 सूक्तैः श्रुतीर्बुधजनस्य य माण्डयन्ति ।
 त्वद्भक्तिमप्यधिभवाब्धिये तरण्डयन्ति
 ये त्वन्मनः स्तुतिधनस्य करण्डयन्ति ॥ ६ ॥

पापानि तेऽश्मशकलानि व यूर्णयन्ति
 गीर्भिर्भ्रुवः सुमनसामपि धूर्णयन्ति ।
 लोके निजानि य यशांस्युपकर्णयन्ति
 ये धीमतां नुतिकथास्तव वर्णयन्ति ॥ ७ ॥

ते मारकानपि न संयति घातयन्ति
 कारुण्यतः कृतरुषोपि न यातयन्ति ।
 लोकस्य शोकमभयेन य शातयन्ति
 ये शेषरं यरण्योस्तव पातयन्ति ॥ ८ ॥

ते पापपाशा(कर्मबन्ध)मधिकं लृष्टि कर्तयन्ति
 भोगस्पृहां य विषयेषु निवर्तयन्ति ।
 सूक्तैः सयेतनमनांस्यपि नर्तयन्ति
 ये चन्द्रयूडयरितं तव कीर्तयन्ति ॥ ९ ॥

ते जाम्बिकानि दृशितान्यवसाद्यन्ति
 सूक्तानि निर्मलमतीननुवाद्यन्ति ।
 गीतानि वैशिङ्कनटानपि नाद्यन्ति
 ये भक्तितस्तव नुतीः प्रतिपाद्यन्ति ॥ १० ॥

ते सत्सु कर्मसु रिपूनपि योद्यन्ति
 गीर्भिः सतां य लृढयानि विनोद्यन्ति ।
 तेषां शुक्यः क्वयन येतसि नोद्यन्ति
 ये तावकानि यरितान्यनुमोद्यन्ति ॥ ११ ॥

ते विग्रहोग्रमनसोपि न भेद्यन्ति

मोडं दृढार्गलनिभं लृष्टिं भेदयन्ति ।
स्वं कौशलं मृदुमतीनपि वेदयन्ति
सूक्तानि ये तव निजानि निवेदयन्ति ॥ १२ ॥

ते भेषुषां भवति भक्तिममन्दयन्ति
वाग्वीरुधस्त्वयि रतिं लृष्टिं कन्दयन्ति ।
त्वामन्यदर्शनगतानपि वन्दयन्ति
ये वाग्भरेण लृष्टयं तव नन्दयन्ति ॥ १३ ॥

ते भुक्तिमुक्तिसङ्कलङ्घ्ये विवर्धयन्ति
सत्कर्म शर्म शमिताधि य साधयन्ति ।
ये त्वां नवैरभिनवैरभिराधयन्ति
यानिष्कुसारमधुरान् सुधियो धयन्ति ॥ १४ ॥

ते सङ्गरे गुरुरुषोऽपि न योधयन्ति
ज्ञानामृतेन लृष्टयं य विशोधयन्ति ।
रोषोद्भवं लृष्टिं शिपोरपि रोधयन्ति
ये त्वां निजा नुतिकथाः प्रतिबोधयन्ति ॥ १५ ॥

ते द्युर्मदान्बुधसदस्यवमानयन्ति
प्रौढान्प्राण्य विनयेन य मानयन्ति ।
तान्भूतयः स्वयमनन्यसमानयन्ति
ये वासरांस्तव नवैः सशमा नयन्ति ॥ १६ ॥

ते निर्भये नतिमतः पथि यापयन्ति
नोत्कम्पदानपि शिपूनुपतापयन्ति ।
क्लेशापदं पशुसमानपि ङापयन्ति
ये त्वां प्रसाद्य दृशमीश्वर दापयन्ति ॥ १७ ॥

ते द्युर्मदं शमनमुग्रमदर्पयन्ति
गर्भं य साधुसदनादपसर्पयन्ति ।
दानादिनार्थिनिवडानपि तर्पयन्ति
ये तावडे मुकुटमङ्घ्रितलेऽर्पयन्ति ॥ १८ ॥

ते सद्गुणेषु गुरुमापदमल्पयन्ति
स्वं याशयं शिशयिषोस्तव तल्पयन्ति ।
आर्तिस्मृशामुपकृतीरपि कल्पयन्ति

ये बालकानपि नवं तव जल्पयन्ति ॥ १९ ॥

ते सापराधमनसोऽपि न कोपयन्ति

तापं ह्रिया विपुलमापदि गोपयन्ति ।

त्वद्धाम यामलमतीनधिरोपयन्ति

ये नार्थनं तव कदायन लोपयन्ति ॥ २० ॥

ते शक्तिमप्रतिष्ठतां भुवि जृम्भयन्ति

प्रीतिं पशं कृतमतीनुपलभयन्ति ।

वंशत्रयीमपि निजामभिशोभयन्ति

ये त्वां निजासु नुतिसूक्तिषु लोभयन्ति ॥ २१ ॥

ते मग्नमार्त्तजनमापदि तारयन्ति

बुद्ध्या विमृश्य सदसस्य विचारयन्ति ।

अज्ञानमानतिमतां य निवारयन्ति

त्वद्भक्तिभिन्दुधर ये लृदि धारयन्ति ॥ २२ ॥

ते विद्विषः स्थिररुषोऽप्यनुकूलयन्ति

मोहं महीरुहमिव प्रविमूलयन्ति ।

आज्ञां य मूर्ध्नि मलतामवयूलयन्ति

ये भालमङ्घ्रिरजसा तव धूलयन्ति ॥ २३ ॥

ते पङ्कमङ्कगतमात्मनि धावयन्ति

दिज्मण्डलं य परितः परिपावयन्ति ।

क्लेशान् क्षणान्तृणगणानिव लावयन्ति

ये त्वां प्रकाशवपुषं लृदि भावयन्ति ॥ २४ ॥

ते पीवरीं विपदमोकसि कर्शयन्ति

स्वं कौशलं सुमनसश्च विमर्शयन्ति ।

प्रीतिं सतां य लृद्येषु निवेशयन्ति

ये त्वत्स्तुतीर्विबुधसङ्गसु दर्शयन्ति ॥ २५ ॥

ते निर्मलं सुकृतमात्मनि पोषयन्ति

दृष्टमर्कर्ममलं लृदि शोषयन्ति ।

कूरान् विरोधबिधुरानपि तोषयन्ति

ये नाम ते शिवशिवेत्यभिधोषयन्ति ॥ २६ ॥

ते विश्वमेव चरितैरभिभूषयन्ति
 कुङ्कान् विरुद्धलृट्याँश्च न दूषयन्ति ।
 नात्युद्भटान्यमभटानपि रोषयन्ति
 रागोऽपि ये शिव मनस्तव तोषयन्ति ॥ २७ ॥

ते त्वां कृपाम्भुतृषिते लृटि वर्षयन्ति
 स्वान्तौकसोऽघभुजगानपि कर्षयन्ति ।
 कम्पं विधाय य यमं भ्रुवि धर्षयन्ति
 ये त्वां निजैः(नवै)र्भुतिपटैर्दर उर्षयन्ति ॥ २८ ॥

ते भौनमुद्गि तगिरोऽप्युपलासयन्ति
 गीर्भिर्भुभानि सुधियामधिवासयन्ति ।
 विश्वं यशोभिरमलैरभिभासयन्ति
 ये मानसं तव नवैः प्रविकासयन्ति ॥ २९ ॥

ते चित्तभित्तिमसतामपि चित्रयन्ति
 रोषोद्धतानश्चिजानपि मित्रयन्ति ।
 सूक्तामृतैश्च भुवमेव पवित्रयन्ति
 वाङ्नापि ये तव चरित्रमश्चित्रयन्ति ॥ ३० ॥

येतांसि ते सुकृतिनामुपभृञ्जयन्ति
 भाङ्यान्तरानसुलृट्याँश्च निर्भर्जयन्ति ।
 नात्मानमानतमरीनपि गर्जयन्ति
 ये त्वां नवस्तवविभूतिभिरर्जयन्ति ॥ ३१ ॥

आत्मानं ते कलुषकलिले मग्नमुख्यालयन्ति
 ज्ञानाभ्योभिर्भलमलिङ्कुलश्यामलं क्षालयन्ति ।
 स्मृत्वा य त्वां प्रमदरभसाहंसमास्ङ्कालयन्ति
 त्वद्भक्त्या ये सकलमलसं चित्तमुत्तालयन्ति ॥ ३२ ॥

ते रामाणां मनसि मदनं सुप्तमुन्निद्रयन्ति
 श्वाधां लब्धुं सदसि य सतां चित्तमुन्मुद्रयन्ति ।
 तानुद्धृत्ताः कुटिलमतयो न क्वचिच्छिद्रयन्ति
 त्वच्छिन्तं ये वरद करुणाकन्धितैरार्द्रयन्ति ॥ ३३ ॥

ते सत्त्वानां सदसि नयनान्यश्चु विस्रावयन्ति
 क्षोधीर्लर्षं गुरुमुरुषां दूरमुत्प्रावयन्ति ।

येतः सूक्तैर्मणिमिव सतामैन्दव द्रावयन्ति
स्वामिन्ये त्वामभिनवनवव्याहृतीः श्रावयन्ति ॥ ३४ ॥

तेषां सूक्तीरमलमतयः पूगवञ्च्ययन्ति
कूराणां ते मद्यमभिमुषं प्रेङ्गुषितं भवयन्ति ।
तांन्विद्वांसस्तव नवसुधास्वाधनायाह्वयन्ति
त्वत्पादाग्रे मुदितमनसो ये शिरः प्रह्वयन्ति ॥ ३५ ॥

ते द्रुवृत्तानपि न कृपया पेशलाः क्लेशयन्ति
ग्लानिं ज्ञानां व्यसनजनितामाशये नाशयन्ति ।
तृषणार्त्तानप्यमृतमधुराः स्वा गिरः प्राशयन्ति
त्वामन्तर्ये शकलितकलिक्लेशमावेशयन्ति ॥ ३६ ॥

ते रागादीन्मनसि मिलितानाशु विश्लेषयन्ति
क्षोधान्धानप्यतनुविनया न क्वचिद्वेषयन्ति ।
मोहध्वान्तं धनमधिमतिव्योम निःशेषयन्ति
त्वत्पार्श्वे ये गिरमभिमत्प्राप्तये प्रेषयन्ति ॥ ३७ ॥

ते निर्वेदं मनसि शमिनामह्नु तं द्रासयन्ति
त्रस्तानस्तद्गुमितविपदः शश्वदाश्रासयन्ति ।
त्वद्भावैकप्रवणामणितैरन्तर्कं त्रासयन्ति
स्तुत्या ये त्वां नतजनद्धतत्रासमुल्लासयन्ति ॥ ३८ ॥

ते तज्जुष्टानां परिषदि गुणानात्मनः शंसयन्ति
स्वान्ते यान्तर्यमभुजगञ्जं साध्वसं ध्वंसयन्ति ।
क्लेशान्याशानिव य निभिडानाशु विसंसयन्ति
प्रौढानां ये तव नृतिमधिश्रोत्रमुत्तंसयन्ति ॥ ३९ ॥

ते त्वद्भक्तिव्यसनमनघं कर्म निर्वाडयन्ति
त्वत्सेवासु स्थिरमविरतं यित्तमुत्साडयन्ति ।
स्वं याधौघं यममदनवत्पद्मशा द्वाडयन्ति
त्वां विज्ञप्तिं स्वयमवलितं येऽन्वळं ग्राडयन्ति ॥ ४० ॥

ते तक्षाणं तरुमिव गुरुं त्वामघं तक्षयन्ति
प्राप्तुं तृप्तिं शुभङ्गलभरं निर्भरं लक्षयन्ति ।
प्रत्यासन्नां श्रियमपि धिया तीक्ष्णया लक्षयन्ति
त्वद्भक्त्यान्धे श्रुतिमिव नृतिं तावकीं शिक्षयन्ति ॥ ४१ ॥

ઇતિ કાશ્મીરકમહાકવિશ્રીમજ્જગદ્ગુરુભટ્ટવિરચિતે
ભગવતો મહેશ્વરસ્ય સ્તુતિકુસુમાઞ્જલૌ
“સ્તુતિકૃલપ્રાપ્તિસ્તોત્રં” નામકં ષટ્ત્રિંશં સ્તોત્રં સમ્પૂર્ણમ્ ।

૩૭. સ્તુતિપ્રશંસાસ્તોત્રં સમત્રિંશં સ્તોત્રમ્

ઇહ હિ સ્વાત્મમહેશ્વરપરિભાવનશુદ્ધસંવિદ્ઃ સુધિયઃ ।
કમલદલાનિ જલૈરિવ બહિરાવરણૈર્ન લિપ્યન્તે ॥ ૧ ॥
કવિમુખકમલોપવને કૃતવસતિર્જયતિ સૂક્તિકલ્પલતા ।
યા ફલતિ ભુક્તિમુક્તી શિવભક્તિસુધારસાસૈકૈઃ ॥ ૨ ॥
જય જય હર રક્ષ ભયાદેવં દેવં શિવં શિવં લબ્ધુમ્ ।
યઃ સ્તૌતિ તસ્ય સફલઃ સારઃ સારસ્વતઃ સ્વતઃ સ્ફારઃ ॥ ૩ ॥
શિવ શિવ શકુર શકુર ભવગતિરિતિ યઃ પ્રલાપમુખરમુખઃ ।
તસ્ય હિ સફલા દિવસાઃ શિવસાયુજ્યં ચ હસ્તગતમ્ ॥ ૪ ॥
ઇહ ખલુ પશુપતિનુતિભિઃ કતિપયમપિ યઃ કૃતાર્થયતિ કાલમ્ ।
સકલકલિકલુષમુક્તો જીવન્મુક્તઃ સ કિં બહુના ॥ ૫ ॥
ઉપચિતકુશલશ્રેણિઃ પરમપદારોહણૈકનિશ્રેણિઃ ।
જયતિ મહામૃતવેણિર્વિબુધજનાહ્લાદિની નુતિઃ શમ્ભોઃ ॥ ૬ ॥
કિમિયં સદ્ગુરુદૃષ્ટિહૃદૈકમયી નુ કિં જગત્સૃષ્ટિઃ ।
કિં વા નિરભ્રવૃષ્ટિઃ શ્રવણામૃતવર્ષિણી નુતિઃ શમ્ભોઃ ॥ ૭ ॥
અક્ષયસુખોપભુક્તિઃ પરમશિવાવામયે નવા યુક્તિઃ ।
યદિ વા જીવન્મુક્તિઃ શ્રવણામૃતવર્ષિણી નુતિઃ શમ્ભોઃ ॥ ૮ ॥
ક્ષેત્રં તદિહ પવિત્રં તત્તીર્થં પાવનં તદાયતનમ્ ।
તદિહ તપોવનમનદં યત્ર નુતિઃ શામ્ભવી શ્રુતિં વિશતિ ॥ ૯ ॥
સા ક્રીડા સા ગોષ્ઠી સા વિશ્રાન્તિઃ સ ભૂમિકાલાભઃ ।
સાઽખિલદુઃખનિવૃત્તિર્ચત્ર નુતિઃ શામ્ભવી શ્રુતિં વિશતિ ॥ ૧૦ ॥
તદ્ધ્યાનં સ સમાધિઃ સ મહાયાગસ્તદર્ચનં સકલમ્ ।
સા ખલુ પરમા દીક્ષા યત્ર નુતિઃ શામ્ભવી શ્રુતિં વિશતિ ॥ ૧૧ ॥

यद्वि पारिजातकुसुमस्तवकस्तव कर्णयोरलङ्कुरणम् ।
 भवितुं भवति न सुखम् श्रुतिपथमेता नय स्तुतीः शम्भोः ॥ १२ ॥
 अभिलषसि यद्वि निरोद्धुं पवनादपि दूर्घ्रं मनोहरिणाम् ।
 तद्विमा गृहाण निभृतं दृढगुणगुणगुम्भिताः स्तुतीः शम्भोः ॥ १३ ॥
 यद्वि मृतमम्बुधिमन्थनसमुत्थितं तस्य कः स्विदास्वादः ।
 एति यद्वि हृदि तव कौतुकमाकर्णय तत्स्तुतीरिमाः शम्भोः ॥ १४ ॥
 विषयोपभोगरहितः सङ्गो ह्लादः सतां मतो भोक्षः ।
 तमपि यदीच्छसि वेदितुमवलितहृदयः शृणु स्तुतीः शम्भोः ॥ १५ ॥
 अशुचि शुचामायतनं मलकलिलमिदं कलेवरं सत्यम् ।
 भगवद्गुणसाधनमिति भवति न कस्य कम्पनीयम् ॥ १६ ॥
 यद्वि मनुषे यमनियमप्राणायामादि दूर्घटं कर्तुम् ।
 तद्विमं सुगममुपायं त्रय परमपदाप्तये नृतिं शम्भोः ॥ १७ ॥
 सिद्धं सम्यगभीष्टं सत्यगिरामाशिषः सतां कृतिताः ।
 लब्धं सुकृतस्य क्वलं निर्व्यूढेयं यतः स्तुतिः शम्भोः ॥ १८ ॥
 मम सारः संसारः सकलमिदं मर्त्यजन्म मम सकलम् ।
 मम सदृशोऽस्ति न कश्चन यद्वि स्तोता शिवस्य संवृत्तः ॥ १९ ॥
 प्रणमामि प्रणमामि स्तौमि स्तौमि प्रभुं जगन्नाथम् ।
 ध्यायामि ध्यायामि य यामि य विमलं परं धाम ॥ २० ॥
 एति काश्मीरकमलाकविश्रीमज्जगद्भद्रभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “स्तुतिप्रशंसा” नामकं सप्तत्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

३८. पुण्यपरिणामस्तोत्रं अष्टात्रिंशं स्तोत्रम्

सङ्गस्रशीर्षा पुरुषः पुनातु वः
 सङ्गस्रयक्षुर्भगवान् सङ्गस्रपात् ।
 गलेऽङ्घ्रिमूले नयने च निश्चला-
 स्त्रयोऽप्यमी यं पुरुषा उपासते ॥ १ ॥
 (उपासते यं पुरुषास्त्रयोऽप्यमी) ॥ १ ॥

सरस्वतीवेन्दुडलोद्गता करैः
 सरस्वतीव श्रवाणामृतैः स्वरैः ।
 सरस्वतीयोर्मिबिरीश्वरस्तवैः
 सरस्वती वर्षतु वः सुधामियम् ॥ २ ॥

विमर्शशून्येन मया निरर्थकः
 भलेन कालः सकलोऽतिवाहितः ।
 धृष्टं त्वसारादतिसारमुद्धृतं
 धृतं यदीशस्तुतिवितनं मनः ॥ ३ ॥

न लृधतामेति परस्य दूर्मुषः
 शिशुः अल्पपीनसाद्विघ्नासिकः ।
 पितुः स्वकीयस्य तु श्रुविताधिक-
 स्तथोपलास्योऽपि ममाऽयमुधमः ॥ ४ ॥

अवैमि भाग्योपययः स पुष्कलः
 सशक्तिपातः भलु पारमेश्वरः ।
 स वा मखार्डो मखतामनुग्रहो
 यदीश्वराराधनसाधनं मनः ॥ ५ ॥

अखो कृतार्थोऽस्मि मनोभिरामया
 गिरा गुणालङ्कृतयेख रामया ।
 तनुः स्थिरेयं श्रियते निरामया
 भवे य यद्भक्तिरभङ्गुरा मया ॥ ६ ॥

न विधया प्रीतिरनर्धमानया
 तथा श्रिया वाऽन्वखमेधमानया ।
 शिवस्तवैकप्रतयाऽसमानया (ममानया)
 यथा गिरा सान्द्रसुधासमानया ॥ ७ ॥

पुरः स्फुरन्तं विमृशन्मखेश्वरं
 विलीनवेधान्तरवेदनो दशाम् ।
 नवस्तवोल्लेखविधौ स्पृशामि यां
 ममान्तरात्मा विभुरेव वेत्ति ताम् ॥ ८ ॥

मनुष्यता पूरुषताऽत्र्यवार्णता
 मनीषिता सखविता शिवैकता ।

ઇયં મમ ક્ષેમપરમ્પરા વિભોઃ
સ્તુતિપ્રસન્નગત્તા કૃતાર્થતામ્ ॥ ૯ ॥

ધ્રુવં નવાનાં રસગર્ભનિર્ભર-
ધ્વનિર્ધનાનામનઘેયમાવલિઃ ।
પૃથુપ્રભાવં શશિખાણ્ડમણ્ડિતં
પ્રહર્ષિણાં નીલગલં કશ્ચિત્તિ ॥ ૧૦ ॥

યદિ હ્યયોગ્યાશ્ચરણાન્તિકે વયં
તથાપિ નઃ પ્રાણ્ડગણસીમસેવિનામ્ ।
યમત્કશ્ચિન્તિ ગિરઃ પ્રભોરિમા
જનન્ડગમાનામિવ ગીતરીતયઃ ॥ ૧૧ ॥

પરોપકારૈરિવ રાજસેવનં
દશિદ્રગાર્હસ્થ્યમિવાર્થિતર્પણૈઃ ।
ઇદં બહુકલેશમપીશ્વરસ્તવૈ-
સ્તૈમિ વર્ષા સ્મૃણીયમાત્મનઃ ॥ ૧૨ ॥

(વપુર્બહુકલેશમપીશ્વરસ્તવૈ-
સ્તૈમિ સ્મૃણીયમાત્મનઃ) ॥ ૧૨ ॥

સહસ્રપત્રૈરિવ પલ્વલોદકં
શિરઃ કૃણીન્દ્રસ્ય મણિવ્રજૈરિવ ।
સદોષમપ્યેતદવૈમિ માનુષં
મનોરમં જન્મ મહેશ્વરસ્તવૈઃ ॥ ૧૩ ॥

મૃગેન્દ્રશાવા ઇવ કન્દરોદરા-
ત્કરીન્દ્રકુમ્ભાદિવ મૌક્તિકોત્કરાઃ ।
વિનિઃસરન્તઃ કવિતુર્મુખાદમી
મનોહ્રતાં બિભ્રતિ કસ્ય ન સ્તવાઃ ॥ ૧૪ ॥

મરાલમાલા સરસીવ નિર્મલે
કુચસ્થલે હારલતેવ સુભ્રુવામ્ ।
ઇયં ભવત્વાભરણં મહેશ્વર-
સ્તવાવલી વક્ત્રસરોરુહે સતામ્ ॥ ૧૫ ॥

ઇમાં ઘનશ્રેણિમિવોન્મુખઃ શિખી

यकोरकः कार्तिक्यन्द्रेकामिव ।
 रथाङ्गनामा तरणेशिव त्विषं
 स्तवावलीं वीक्ष्य न कः प्रमोदते ॥ १६ ॥

मधुव्रतः सौमनसीमिव स्रञ्जं
 सितखण्डः पङ्कजकर्णिकामिव ।
 पिङ्गो विकोषामिव यूतमञ्जरी-
 मिमां न कश्चर्वयति स्तवावलीम् ॥ १७ ॥

मनस्विनीनामिव सायि वीक्षितं
 स्तनन्धयानामिव मुग्धजल्पितम् ।
 अवश्यमासां मधु सूक्तिवीरुधां
 मनीषिणां मानसमार्द्रयिष्यति ॥ १८ ॥

धयं मधुश्रीरिव डेलिकाननं
 सरोवरं प्रावृडिवातपक्षतम् ।
 स्तवावली काव्यकुतूहलं सता-
 मकालज्जर्णं तरुणीकशिष्यति ॥ १९ ॥

विमत्सराणां सदसद्विवेकिनां
 मडात्मनां मूर्ध्नि धृतोऽयमञ्जलिः ।
 विलोकयन्तु प्रभुगौरवादिमां
 प्रसादबुद्ध्या मयि वा स्तवावलीम् ॥ २० ॥

स्तवावलीढौकनकार्पाणखला-
 दलव्यमव्यार्णयैः सुरैरपि ।
 प्रभोः पदस्पर्शमशङ्कमीप्सतो
 विकथनत्वेपि न मे विडम्बना ॥ २१ ॥

कलिमलमषीकल्माषोऽयं मनोमुकुरः पुरः
 स्फुरितमपि न व्यक्तं वस्तु ग्रीहीतुमभवत्क्षमः ।
 सपदि विशदैः शब्दब्रह्मोर्भिरिर्विमलीकृते
 करणदरवत्पश्यामोऽस्मिन् समस्तमिदं जगत् ॥ २२ ॥

आनन्दिनि स्तुवति नन्दिनि गूढमर्थं
 देवश्चमत्कृतिकृताङ्गुलिभङ्गभङ्गिः ।
 अङ्गस्थितां भगवतीमधिगुह्यतासा-

માસામવશ્યમવબોધયતિ સ્તુતીનામ્ ॥ ૨૩ ॥

મન્યે મનોવચનકર્મભિરદ્ભુતાનિ
યાન્યૂર્જિતાનિ સુકૃતાનિ પુરાકૃતાનિ ।
એતાનિ તાનિ શિવભક્તિપવિત્રિતાનિ
કર્ણામૃતાનિ ફલિતાનિ સુભાષિતાનિ ॥ ૨૪ ॥

એતે પ્રભોઃ પ્રમથભર્તુરભીષ્ટમષ્ટા-
ત્રિંશત્સ્તવા વિમૃશતાં વિદુષાં દિશન્તુ ।
તેનૈવ દૃક્ષુ ધૃતધર્મકરામૃતાંશુ-
સમાર્થિષામિવ કલાઃ સકલાર્થલાભમ્ ॥ ૨૫ ॥

અયમિહ કિંકુરેણ રચિતશ્ચરણામ્બુજયોઃ
“સ્તુતિકુસુમાઞ્જલિ”ભગવતસ્તરુણેન્દુભૃતઃ ।
અવિરલભક્તિસિક્તનવસૂક્તિલતાઽવચિતઃ
કલયતુ સૌરભેણ સુકૃતાં સ્પૃહયાલુ મનઃ ॥ ૨૬ ॥

અયિ પ્રમથનાયક ત્રિજગતામધિષ્ઠાયક
પ્રસન્નમુખ ષણ્મુખ ત્રિદશવન્દ્ય નન્દીશ્ચર ।
નિવેદયત ભક્તિતશ્ચરણાકિંકુરેણાઽર્પિતં
પુરઃ પુરરિપોરિમં વિકચવાક્યપુષ્પાઞ્જલિમ્ ॥ ૨૭ ॥

ઇતિ પરિષદિ શિંહસ્યન્દનસ્કન્દનન્દિ-
પ્રભૃતિભિરભિરાદ્યૈર્વન્દ્યમાવેદ્યમાનમ્ ।
સ્તુતિકુસુમસમૂહં પ્રાભૃતીકૃત્ય શમ્ભો-
ર્યદમલમુપલબ્ધં શર્મ તેનેદમસ્તુ ॥ ૨૮ ॥

ભુવિ ભુવિ કુવિકલ્પઃ સ્વલ્પતામેતુ જેતું
ધુરિ ધુરિ દુરિતૌઘં વર્હતાં શુદ્ધબોધઃ ।
પથિ પથિ મથિતોગ્રવ્યાપદાપન્નતાપા
નરિ નરિ પરિપૂર્ણા જૃમ્ભતાં શમ્ભુભક્તિઃ ॥ ૨૯ ॥

ઇતિ શુભં ભગવચ્ચરિતસ્તુતિ-
વ્યતિકરેણ યદર્જિતમૂર્જિતમ્ ।
ભવતુ તેન મનસ્યનપાયિની
સુકૃતિનાં શિવભક્તિચમત્કૃતિઃ ॥ ૩૦ ॥

धृति काश्मीरकमडाकविश्रीमज्जगद्धरभट्टविरचिते
 भगवतो मधेश्वरस्य स्तुतिकुसुमाञ्जलौ
 “पुण्यपरिणामस्तोत्रं” नामष्टात्रिंशं स्तोत्रं सम्पूर्णम् ।

३८. ग्रन्थकर्तुर्वशवर्णनम्

पुरा पुरारेः पदधूलिधूसरः
 सरस्वतीस्वैरविहारभूरभूत् ।
 विशालवंशश्रुतवृत्तविश्रुतो
 विपश्चितां “गौरधरः” किलाऽग्राणीः ॥ १ ॥

भ्रमादनिर्माय पुरातनः कवि-
 र्यमग्रिमश्लोकमवश्यमग्रतः ।
 विमृश्य पङ्क्तेरुपरि द्विजन्मनां
 न्यवीविशत्काकपदाङ्कितं पुनः ॥ २ ॥

अनन्तसिद्धान्तपथान्तगामिनः
 समस्तशास्त्रार्णवपारदृष्टनः ।
 ऋजुर्यजुर्वेदपदार्थवर्णना
 व्यनक्ति यस्याऽदृभुतविश्रुतं श्रुतम् ॥ ३ ॥

सुतोऽभवद्भद्रधरः शिरोमणि-
 र्मनीषिणामस्य गुणौघसागरः ।
 यमाश्रिताह्वस्त सरस्वती हरे-
 रुरःस्थलं “रत्नधरं” श्रितां श्रियम् ॥ ४ ॥

उदारसत्त्वं विपुलं सुनिर्मलं
 प्ररुढमर्यादमगाधमाशयम् ।
 प्रविश्य यस्य स्ववशा सरस्वती
 पदं अबन्ध स्थिरमम्बुधेरिव ॥ ५ ॥

उपोलदोलायितकर्णभूषणं
 तरङ्गितभूयुगलङ्गुरालिकम् ।
 सथेतसामर्धनिमीलितेक्षणं
 क्षणं वितन्वन्ति मुष्णं यदुक्तयः ॥ ६ ॥

अथाऽस्य धीमानुदपादि वादिनां
 वितीर्णमुद्रो वदनेष्वनेकशः ।
 उदारसंस्कारसुसारभारती-
 पवित्रवङ्त्राम्भुरुडो “जगद्धरः” ॥ ७ ॥

अपि स्थवीयःस्वकृतस्थिरस्थितिः
 कुशाग्रतीक्ष्णामधिरुज्य यन्मतिम् ।
 अडो भत स्वैरविडारलीलया
 पदं न्यधादस्मलितं सरस्वती ॥ ८ ॥

निर्मत्सरः सलुदयः श्रुतपारदृश्वा
 विश्वातिशायिविनयः प्रियवाङ् सुशीलः ।
 किं वाऽपरं कविगिरां सदसद्विचार-
 यातुर्यधुर्यधिषणः शरणां य ओकः ॥ ९ ॥

तेनादृतेन शिशुनैव निवेद्यमान-
 मानन्दकन्दलितभक्तिङ्कुतुडलेन ।
 अेतं मृगाङ्कुकलिकाकलितावतंस-
 शंसारसायनरसं रसयन्तु सन्तः ॥ १० ॥

गृह्णन्तु कञ्चन विशेषमशेषमस्मा-
 दस्माकमात्तवचनाः(नात्)कवचनाऽन्तरङ्गाः ।
 चिन्वन्ति पत्वलजलात्कुशला विशाल-
 शेवालजलकलिलात्मलौघमेव ॥ ११ ॥

यद्यथासामनलसरसस्फारसारं न किञ्चि-
 द्वायामन्तर्विरचितयमत्कारमस्त्यर्थतत्त्वम् ।
 तत्राऽप्येतास्त्रिभुवनगुरुस्तोत्रमैत्रीपवित्राः
 कर्णाव्यर्णाभरणसरणिं नेतुमर्हन्ति सन्तः ॥ १२ ॥

प्रेमाणां मणिकर्णिकां प्रति बुधा मन्दीकुरुध्वं मतिं
 मुक्तादामनि माङ्गत स्पृशत मा ताम्भूलडेवाकिताम् ।
 भूषार्थं प्रभवन्ति कर्णपुलिने कण्ठे मुष्माभोरुडे
 देवस्य स्मरशासनस्य यटिमाः स्तोत्रावलीसूक्तयः ॥ १३ ॥

निक्षिप्तं शतसप्तकेन सडितं पादायुतार्धं मया
 निर्दिसे गुणिनि द्विजेन्द्रमुकुटे धर्मैकधाम्नीश्वरे ।

प्रायेण क्लिशितस्य दीनवयसः क्षमाक्षिप्तमूर्ध्नाऽपि मे
पादं नैकमयं प्रयच्छति विधौ वडे करोम्यत्र किम् ॥ १४ ॥

कारङ्कारमकारि वारितशमैरक्षैरक्षैरिदं
निघ्नं विद्वितशम्भुसेवनसुभाभोगोपभोगं मनः ।
किन्तु क्वापि कदापि काऽपि पतिता सा साधुदृष्टिर्धितः
प्राप्तः सूक्तिवपुर्जितोर्जितसुधास्वादः प्रसादः प्रभोः ॥ १५ ॥

यत्सत्यं सदसद्विवेकविकलग्रामीणकग्रामीणी-
मिथ्यास्तोत्रपरा पराभवभुवं नीतासि भीतास्थतः ।
मातः कातरतां विमुञ्च्य यदसौ सौभाग्यभाग्यावधिः
सञ्जातो जगदेकनाथनुतिभिर्वाग्देवि ते विलम्बः ॥ १६ ॥

एति श्रीमज्जगद्धरभट्टकविवंशावलीविवरणं सम्पूर्णां ।

॥ एति काश्मीरकमडाकवि श्रीमज्जगद्धरभट्टविरचितः स्तुतिकुसुमाञ्जलिः सम्पूर्णा ॥

Notes

Stutikusumanāñjaliḥ स्तुतिकुसुमाञ्जलिः is a composition by Kāśmīra Mahākavi काश्मीर मडाकवि Jagaddhara Bhaṭṭa जगद्धरभट्ट who belongs to the lineage of Ratnadhara रत्नधर (father) and Gauradhara गौरधर (grandfather).

Proofread by Ruma Dewan

Stutikusumanāñjaliḥ

pdf was typeset on June 25, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

